

Không Đường Thối Lui

Contents

Không Đường Thối Lui	1
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Hồng Phát Dạ Bôn	1
2. Quyển 1 - Chương 1-2	2
3. Quyển 1 - Chương 2	7
4. Quyển 1 - Chương 3	13
5. Quyển 1 - Chương 4	19
6. Quyển 1 - Chương 5	25
7. Quyển 1 - Chương 6	31
8. Quyển 1 - Chương 7	38
9. Quyển 1 - Chương 8	44
10. Quyển 1 - Chương 9	53
11. Quyển 1 - Chương 10	59
12. Quyển 1 - Chương 11	65
13. Quyển 1 - Chương 12	73
14. Quyển 1 - Chương 13	82
15. Quyển 1 - Chương 14	90
16. Quyển 2 - Chương 15-1: Nhìn Qua Rất Đẹp	101
17. Quyển 2 - Chương 15-2	102
18. Quyển 2 - Chương 16	107
19. Quyển 2 - Chương 17	113
20. Quyển 2 - Chương 18	121
21. Quyển 2 - Chương 19	127

Không Đường Thối Lui

Giới thiệu

Edit: Anthea Thể loại: Thần tiên ma quái, đô thị tình duyên, tam giáo cửu lưu, ngược luyến tình thâm, chủ thụ, hiện đại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-duong-thoi-lui>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Hồng Phát Dạ Bôn

Hồng Phát dạ bồn (tạm dịch là: Hồng Phát chạy trốn trong đêm) kể về một cô gái tên là Hồng Phát là một ca kỹ của Dương Tổ, cơ duyên gặp được Lý Tình, cả hai cùng nhau chạy trốn ra thành Lạc Dương. Sau nhiều chuyện xảy ra, Lý Tình từ một phần tử tri thức tay trắng trở lên thành Đại Đường Vệ Quốc Công, Hồng Phát cũng trở thành phu nhân. Sau khi Lý Tình chết, Hồng Phát cũng muốn tuấn tình theo, nhưng Đại Đường chế độ nghiêm minh, muốn xin tự sát phải có chỉ tiêu ghi vào sổ sách, vì vậy chỉ có thể đợi tới

khi lướt mình.

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Trời mưa kéo dài, chiếc xe việt dã chạy bon bon trên xa lộ cao tốc, hai bên đường đều là phong cảnh núi non xanh bát ngát, còn có mấy tiếng ca y ê a của mấy lão Quảng Đông. Hiện tại người ngồi trên xe chẳng thấy vui được gì, còn cảm thấy bản thân có dùng khí liều mạng nữa.

“Đội trưởng Tiêu, gia hạn vận tốc xuống dốc!”

Bên trong tai nghe điện thoại truyền đến âm thanh của đồng sự, lúc này Tiêu Trạch mới hoàn hồn, hắt hắt cái mũi chạy với tốc độ chậm lại. Âm thanh trong tai nghe lại vang lên, đồng sự nói: “Đội trưởng Tiêu, dừng lại một chút ở khu phục vụ, Vương lão sư muốn uống chén trà nóng.”

Uống uống mẹ ông ấy.

Tiêu Trạch không lên tiếng lấy tay giặt phanh tai nghe ra. Anh đổi đường chuẩn bị dừng xe ở khu phục vụ, vì trời mưa nhỏ, tiện tay đóng luôn cần gạt nước, mặt sau có bốn, năm chiếc việt dã lần lượt dừng lại, các đồng nghiệp từ trong xe nối đuôi nhau mà ra.

Tiêu Trạch xối mưa đến siêu thị mua bao thuốc lá, nhìn thấy Vương lão sư đang ôm một bụng oán hờn là trà đã bị ậm.

“Đội trưởng Tiêu, trước khi trời tối có thể đến kịp hay không vậy?” Đối phương giương mắt nhìn anh, thuận miệng hỏi.

“Phải xem đoạn đường gia hạn vận tốc dài bao nhiêu đã, một tiếng đồng hồ hụt mất hai mươi km, làm mất hết thời gian.” Tiêu Trạch châm thuốc sau đó nhả ra một vòng khói dưới mái hiên, “Tôi phải đưa Trần Phong về, mấy người tìm chỗ ở một đêm đi.”

Wang Lao Shi vừa nghe cái tên “Trần Phong” liền không nói nữa, tự mình đi đun nước sôi. Tiêu Trạch cũng không muốn tiếp tục nghe đối phương nói chuyện, chỉ tiến vào trong mưa đi thẳng tới xe.

Mở cửa lên xe, anh dựa vào ghế dựa hút thuốc, lúc gạt cửa sổ xe xuống một làn gió len lỏi vào, thổi bay chút ít mùi nồng của thuốc lá. Anh thấy mưa bụi rồi chỉ há mồm mà nói rằng: “Thuốc lá này sặc quá, so với cái vỏ xanh mua ở núi Điền Nam kia còn khó hút hơn.”

Nói xong liền hút một hơi: “Mà cậu cũng có nghĩ thấy đâu, thôi đành hút tạm vậy.”

Đoạn thuốc cuối cùng kia cũng cháy hết, Tiêu Trạch nhấn tàn thuốc, sau đó nghiêng người sửa sang lại cái áo khoác phủ trên ghế cạnh ghế tài xế, dưới cái áo khoác là một hộp tro, bên trong là đồng đội của anh – Trần Phong.

Lần thứ hai khởi động xe, Tiêu Trạch nhin không được liền nói một câu: “Mẹ nó cậu cứu cái lão ngu ngốc kia làm gì.”

Đội khảo sát địa chất của bọn họ đã làm qua bao lần nghiên cứu, trải qua muôn vàn nguy hiểm, chịu qua thương tổn cũng bệnh tật. Tất cả mọi người ai cũng quen, bọn họ quanh năm đều mang trong mình một bầu máu nóng sùng sục, chút gian khổ kia chưa từng làm nguội lạnh trái tim của bất kỳ một ai. Thịnh thoảng cũng sẽ có vài kẻ đáng ghét như thằng cha lãnh đạo không chuyên cần có bốn chân kia, vì thành tích bản thân mà liên lụy cả đội.

Thậm chí được thuộc hạ liều mạng cứu, mẹ nó giờ còn có tâm tình đi pha trà.

Khí trời nóng bức, thi thể bị hoại tử không cách nào mang về được, gia đình cũng không thể đến. Ngay tại nơi sau khi làm xong hỏa táng, Tiêu Trạch thân là đội trưởng cùng bạn bè, đem tro cốt Trần Phong mang về quê nhà.

Gần một tháng ra ngoài khảo sát, mặt bàn sàn đất trong nhà đều đã dính mấy lớp bụi. Tiêu Trạch ở lại Trần gia hỗ trợ lo liệu xong hậu sự mới trở về, bây giờ một chút sức lực quét dọn cũng không có.

Xé miếng ga trải giường còn sạch sẽ trải lên giường, anh vừa ngã đầu xuống liền ngủ say. Vết thương trên cánh tay chưa được xử lý có chút nhiễm trùng, nhưng anh cũng chẳng thêm để ý, qua mấy phút liền rơi vào mộng đẹp.

Sắc trời ngoài cửa sổ từ hừng đông chuyển sang đêm khuya, lúc Tiêu Trạch tỉnh dậy đã là buổi sáng sớm ngày hôm sau. Anh mê mang trong chốc lát, sau đó mới đứng dậy lấy laptop trong túi ra. Một trận gõ đùng đùng đùng đùng trên bàn phím, anh không hề dừng lại mà tiếp tục hoàn thành lá đơn xin từ chức.

Bỗng nhiên không muốn làm nữa, chán.

Lương cao lộc nhiều nhưng lại có chút buồn nôn, vậy thì anh cũng đành muốn làm.

Tiếng máy in trong thư phòng kêu lên, tự nhiên Tiêu Trạch cũng thấy tiếng kêu của nó đặc biệt dễ nghe, không giống như tiếng tro tàn bay trong gió ở trên biển, chỉ làm người ta đỏ mắt. Anh cố gắng không để bản thân ngủ gật, quỳ củ quét dọn sạch sẽ căn phòng, sau đó đi tắm thay quần áo, trước khi đến đơn vị còn đi rửa xe một lần cuối cùng.

Mới vừa tiến vào cửa lớn viện nghiên cứu, sư phụ trông cửa đã chào hỏi: “Tiêu đội trưởng đến rồi, khảo sát trở về không phải nên nghỉ ngơi hai ngày sao?”

Tiêu Trạch trả lời: “Tôi không làm nữa.”

Sư phụ trông cửa cho là anh đùa giỡn nên vui cười hơn hở.

Lái vào khu vực dừng xe, Tiêu Trạch tắt máy xong còn sờ nó hai lần, chiếc xe dù gì cũng dùng đến mấy năm, có vẻ còn có chút tình cảm mỏng manh, nhưng chỉ hai, ba giây như vậy rồi thôi.

Một đường sải bước, anh đi thẳng đến văn phòng đưa đơn từ chức, ngay cả mấy câu hàn huyên cũng lười mở miệng. Viện trưởng ban đầu cứ tưởng mình đang mơ, sau đó hỏi đông hỏi tây cố giữ anh lại, dùng hết biện pháp mềm dẻo không được liền chuyển sang cứng, trực tiếp cho anh nghỉ phép, yêu cầu từ chức hoàn toàn bị bác bỏ.

Tiêu Trạch không muốn dây dưa, vừa vặn điện thoại di động cũng vang lên, hiện lên hai chữ “Bà ngoại” cứ như đang mắng người.

“Sao thế, bà ngoại?”

“Có phải con về rồi không, hôm qua bà xuống sân bay trễ nên không kịp quan tâm hỏi han.”

“Bà lại đi chơi ở đâu nữa rồi?”

“Bà đi Ma Cao chơi hai ba ván, thua hết tất cả lương hưu tháng này rồi.”

Tiêu Trạch nắm lấy tờ đơn nghỉ phép rồi đi, nghe lão thái thái nhà mình cần nhân trong điện thoại, hiện tại nhà anh không gạo không đồ ăn, cho nên sau khi rời viện nghiên cứu liền trực tiếp đón xe chạy một đường đến ký túc xá bác sĩ.

Khu bác sĩ này là của ông ngoại Tiêu Trạch, nhưng mà ông ngoại của anh cũng bay về trời mấy năm rồi, chỉ còn lại mỗi bà ngoại thường xuyên không chịu nghe lời. Mỗi thang lầu là một hộ, lúc Tiêu Trạch mới bước ra thang máy đã nghe thấy được tiếng nhạc mơ hồ, đến khi mở cửa vào nhà liền đập vào mắt cảnh bà Mạnh ngược đầu phiêu theo nhạc.

Bà lão không phải đang này còn râu rí hậm hực sao, làm gì mà cứ như cả ngày phê cần thế này.

Bà Mạnh nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, tắt nhạc đi ra về muốn hỏi han ân cần. Tiêu Trạch yên lặng, sau đó đi đến ghế salông ngồi xuống, không nói vòng vo xa xôi trực tiếp mở túi lấy ra 3 vạn. (~100 triệu D)

Thuận tiện dặn dò một câu: “Bà tiết kiệm chút.”

“Bà biết rồi, tháng sau phát lương hưu liền trả lại cho con.” Bà Mạnh thu tiền một cách cẩn thận, “Bà cũng không nghĩ mình sẽ thất bại đến như vậy, rõ ràng mấy ván đầu rất hên, cái chỗ quỷ quái Ma Cao này thật thương tâm mà, sau này không đến nữa.”

Tiêu Trạch hỏi: “Không phải bà đi Thái Lan cùng với đoàn sao?”

Bà Mạnh trả lời: “Lúc trước đi Thái Lan, có nhìn thấy người ta nhảy thoát y rất náo nhiệt đông vui, lần sau con cũng tới thử xem.”

Tiêu Trạch không chịu nổi: “Bà đã từng tuổi này rồi còn nhìn người ta nhảy thoát y.”

“Đàn ông con trai có thể nhìn vậy thì bà già như ta sao không nhìn được?” Bà Mạnh nhìn đồng hồ, “Một tháng không gặp, con cũng đen hơn nhiều, buổi tối đừng đi, ở lại đây uống hai chung tịnh thang bồi bổ.”

Ngủ ở đây một đêm, còn được thức ăn ngon hầu hạ, Tiêu Trạch ít nhiều cũng được thả lỏng. Nhưng lúc Tiêu Trạch nằm mơ, anh lại mơ thấy mình đang xuất phát, còn Trần Phong thì đứng ở phía trước sắp xếp hành lý.

Đến khi xảy ra chuyện, Trần Phong ngã vào dòng nước xiết, trực tiếp bị đá ngầm đâm bỏ mạng.

Tiêu Trạch đột nhiên mở mắt ra, nhưng mà giấc mơ vẫn còn chưa kết thúc, anh công lấy Trần Phong về khu đóng quân, bên trong quanh quẩn tiếng khóc của đồng sự, Vương lão sư thì sợ hãi không thôi mà thở dài thở ngắn.

Người anh nhuộm đầy máu, hơi thở đọng lại mùi tanh tưởi không cách nào xua đi được.

Tiêu Trạch mở to mắt kết thúc giấc mộng này, sau đó mơ màng đến tận bình minh.

Hai bà cháu ra khỏi nhà tập thể dọc buổi sáng, đến cửa công viên thì chia nhau ra, bà Mạnh đi công viên luyện giọng, khiêu vũ, còn Tiêu Trạch dọc theo phố chạy bộ. Đang vào ngày oi bức cho nên hai mươi bốn tiếng không khi nào thôi bớt nóng, chỉ chạy vài bước cả người liền toàn mồ hôi, Tiêu Trạch chỉ mới chạy chạy năm ki lô mét, cả người như mới tắm mưa xong.

Tám giờ, anh đi cửa sau dọc theo vườn hoa công viên, bên đó có quán trà, anh muốn cùng bà Mạnh ăn xong điểm tâm sáng rồi mới trở về.

Bà Mạnh tập múa xong tâm tình vô cùng khoan khoái, vừa đi vừa tán gẫu cùng bạn nhảy là bác Trương, bác Trương từ đâu móc ra một tờ giấy, trên đó viết “29”, nói: “Lúc này chắc là đến phiên tôi rồi.”

“Tự dừng lấy số, làm gì đấy?”

Bác Trương ra vẻ thần bí nhỏ giọng nói: “Đoán mệnh.”

“Thật hay giả vậy, coi chừng bà bị lừa đó.”

Bác Trương thề son sắt: “Thầy Lâm sẽ không nói sai đâu!”

Hiện tại cái chữ thầy mất giá ghê, ngồi ở ngoài công viên bày cái sạp xem bói cũng tự xưng là “Thầy”.

Bà Mạnh nửa tin nửa ngờ, cùng đi ra ngoài cửa với bác Trương. Thực ra ở ngoài công viên quanh năm đều có các ông các bà bày sạp đoán mệnh, nhưng căn bản là không có ai tin, ai ngờ đâu dọc theo hàng rào đi mấy bước, liền nhìn thấy nhìn thấy một hàng dài người xếp hàng trước một gian hàng.

Trên quầy sạp đặt một tấm ny lon giấy vẽ ra hình bát quái, người đoán mệnh đang ngồi trên ghế. Chỗ này khác với mấy quầy khác là có cái bàn, trên bàn để một quả địa cầu, mô hình địa cầu có dán một tờ giấy, trên giấy viết mấy chữ nữa.

Bất ngờ nhất chính là người ngồi phía sau không phải một người trung niên, cũng không phải là một lão già, mà lại là một đứa nhóc sáng sủa, nhìn cũng tầm mười bảy mười tám tuổi.

“Thầy Lâm, đến lượt tôi chưa?” Bác Trương cầm dây số ngồi xuống, từ trong túi lấy ra một bình nước ô mai bình ướp lạnh tổ về cung kính, “Thầy Lâm, tôi mang cho ngài, mong ngài giải cho.”

Vị thầy Lâm kia mang kính râm, có chút chần chờ tiếp nhận rồi nói cảm ơn: “Không cần khách khí, bà xoay cái này đi.”

Bác Trương xoay quả địa cầu, sau đó chỉ tay lên phía trên: “Thầy Lâm, là ‘Chưởng vận.’”

Bà Mạnh không rõ vì sao, thấy bác Trương đưa tay phải ra mới thầm nói: “Ừa phải là coi bàn tay mà.”

Mọi người vây quanh thành một vòng, gió thổi cũng không lọt, vị thầy Lâm kia nắm tay bác Trương vuốt nhẹ, đầu ngón tay thuận lần theo đường chỉ tay trong lòng bàn tay, sau đó xoa qua một cái, mắt luôn nhìn về phía trước, đầu cũng không cúi thấp.

Lúc này bà Mạnh mới nhìn thấy góc bàn có dán tờ giấy, viết hai chữ “Lâm Dư”, còn có ghi có chi trả qua điện thoại di động.

Lòng bàn tay bác Trương cũng đổ mồ hôi theo: “Thầy Lâm, thế nào?”

Lâm Dư nói: “Gần đây có người nhà muốn ra ngoài, có phải là ông cũng dự định đi theo phải không?”

Bác Trương cả kinh nói: “Tuần sau con trai của tôi đi công tác, muốn dẫn tôi đi theo chơi hai ngày.”

“Bà không được đi.” Lâm Dư mặt không chút cảm xúc, “Ông của bà đang có khó khăn muốn nhờ bà giúp, đây là cơ hội tốt cho hai người hâm nóng tình cảm.”

Bác Trương nhỏ giọng nói: “Nhưng mà người bạn già của tôi đã qua đời nhiều năm rồi.”

Lâm Dư lúc này mới cười: “Không phải bà đang qua lại với người mới sao?”

Cái mặt già nua của bác Trương đỏ ửng, gật gật đầu kết thúc cuộc xem mệnh ngắn ngủi này. Đám người phía sau dần dần đi lên đợi rất nhanh, có xoay cái gì đoán cái gì, cái người thầy kia cũng chỉ nói hai ba câu chỉ điểm, không ngờ tất cả lại vô cùng chính xác.

Tiêu Trạch chờ ở cửa sau công việc đến hồi lâu mới không nhịn được mà cầm theo bình nước tản bộ quanh hàng rào, đi được hơn chục mét thời điểm thì nhìn thấy bà Mạnh đang đứng trong một đám người.

“Con chờ bà này giờ.” Tiêu Trạch đến gần, liếc nhìn đám người một cái, “Truyền giáo thứ phi pháp gì đấy?”

Lúc anh nói ra câu này giọng không nhỏ, Lâm Dư nghe được rõ ràng. Kỳ thực người có thành kiến với cái nghề này tính ra cũng không ít, người không biết giấu giếm thẳng tắp như vậy cậu cũng gặp qua rồi, huống hồ cậu có nhiều khách hàng như vậy.

Vì vậy cậu hắng giọng, chuẩn bị làm cho tên ngốc kia chấn động một phen.

Bà Mạnh cũng đúng lúc tiến tới phía trước: “Tiểu tử, con cho bà xem một cái nha?”

Lâm Dư nắm chặt tay bà Mạnh, năm ngón tay đã có ba ngón mang nhẫn, có vàng có bạc có bảo thạch. Cậu nhanh chóng thăm dò bản tính và mệnh số của bà lão, thậm chí trong đầu đã nổi lên toàn cảnh kiếp trước kiếp này của đối phương.

Tham gia đội sản xuất ở nông thôn(*), mặc áo váy không lưu hành nhảy disco, đem một tháng lương mua sữa bò và bánh bột trái đào...

(*) thanh niên trí thức tham gia phong trào vô sản hoá bằng cách gia nhập các công xã, đội sản xuất ở nông thôn trong đại cách mạng văn hoá Trung quốc

Hơn nữa hình như cảm giác có chút quen quen?

Lâm Dư mở miệng: “Gần đây có phải bị hao hụt tài sản không ạ?”

Bà Mạnh mãnh gật đầu: “Đúng, mới bị thua một số tiền lớn! Sao ngài lại tính ra?!”

Tim Lâm Dư bỗng nhiên đập nhanh, hình như đã nghĩ ra lão thái thái này là ai, thế nhưng không dám xác định, trong lúc nhất thời có chút do dự nói: “Không con cái không bạn đời, ngài phải chăm sóc bản thân cho tốt.”

Vậy cũng tính ra? Chuẩn ghê luôn!

Bà Mạnh kéo Tiêu Trạch đến bên cạnh: “Tôi không sợ, tôi có thằng cháu ngoại vô cùng bản lĩnh.”

“Ầm” một tiếng! Cái bàn bị xóc lên!

Lâm Dư mạnh mẽ đứng dậy làm cho ghế tựa ngã ngửa trên mặt đất, cậu nhìn chăm chăm vào mặt Tiêu Trạch, không biết tại sao hiện tại nhịp tim đập hỗn loạn không khống chế nổi. Trong đầu cậu là một mảnh trống không, không một bóng người không một vùng đất, không nhìn thấy quá khứ, cũng không nhìn được tương lai.

Cậu sống mười bảy năm, muốn coi liền coi được số mạng, hiện tại chỉ muốn đập đầu một cái cho xong!

Không phải cậu có vấn đề, mà người này có vấn đề.

Tiêu Trạch làm sao có thể bình tĩnh được, anh vốn chưa bao giờ tin mấy tập tục phong kiến mê tín này cho nên khó chịu gạt cái bình thủy trên bàn xuống, không hề để ý mà nói: “Đến đây, tính thử cho tôi xem.”

Ban ngày ban mặt, mọi người tro mắt mà nhìn Lâm Dư tháo kính râm xuống, trong một lúc xung quanh đều nín thở chờ đợi.

Đó là một chàng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi mi thanh mục tú, hai mắt to tròn như hạt quả hạnh, nhưng nhìn qua vô cùng thần thờ không một chút biểu cảm thần thái nào. Khỏe mắt cậu ướt át, đuôi mắt đỏ lên, bày ra một bộ dáng vô cùng đáng thương.

Lòng Bà Mạnh cũng mềm nhũn theo: “Con trai, con không nhìn thấy sao?”

Lâm Dư gật gật đầu, từ đâu móc ra một tờ giấy chứng minh người tàn tật. Mọi người xung quanh bắt đầu thổn thức, một là xuất phát từ đồng cảm, hai là đơn thuần cảm thán. Không nhìn thấy cũng có thể coi chính xác như vậy, thật là lợi hại.

Tiêu Trạch tiếp nhận, nhưng vẫn chưa tin tưởng trăm phần trăm, giờ quơ quơ trước mặt đối phương, không ngờ chỉ một phát là bắt được. Viên mắt Lâm Dư ẩm ướt, nước mắt lăn tăn vô tình rơi trúng tay Tiêu Trạch.

Tiêu Trạch không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Cậu khóc cái gì?”

Lâm Dư mờ tay anh: “Tôi tính ra rồi.”

Tiêu Trạch hỏi: “Tính ra cái gì?”

Lâm Dư âm run run bật ra câu chữ: “Nhìn qua ngũ quan lục phủ tam đình cốt cách(*), tôi đã biết nửa đời trước của anh. Thần thanh khí huyết rõ ràng, cứng cốt kiên định, như cây như cỏ không thể lay động. Vạn vật đều đang tồn tại, chỗ lấy cái đẹp mà nói thiện, chỗ vì xấu mà nói hung ác, tôi vẫn luôn ghi nhớ, khắc một chữ chân tâm. Người gặp người cứ như sương như khói, chỉ trong chớp lóe, hôm nay có duyên gặp lại, dù cho đã trải qua thương hải tang điền(**). Duyên phận chưa từng gặp gỡ không ít, những câu này là thật, có thiên địa chứng giám.”

(*) Ngũ quan: tai, mắt, mũi, miệng, thân

Lục phủ: dạ dày, tai, mật, bàng quang, ruột già, ruột non

Tam đình: trên mặt bao gồm Thượng đình, Trung đình và Hạ đình. Trong đó, Thượng đình là chỉ bộ vị từ đình đầu mép tóc xuống đến 2 lông mày, Trung đình là chỉ bộ vị từ đường lông mày xuống đến mũi; Hạ đình là chỉ bộ vị từ Nhân trung ở dưới Chuẩn đầu xuống đến cằm. Tam đình là tượng trưng cho Tam tài, trong đó Thượng đình là tượng trưng cho trời, Trung đình là tượng trưng cho người, còn Hạ đình là tượng trưng cho đất.

Cốt cách: xương cốt

(**) chỉ chuyện đời biến đổi khôn lường

Bà Mạnh ham học hỏi: “Có thể nói rõ ra được không?”

Lâm Dư đánh cược một lần mà xa lạ thăm hỏi: “... Bà ơi, bà có phải là họ Mạnh?”

Bà Mạnh vội vàng gật đầu: “Cái này cũng có thể tính ra sao?!”

“Vậy được rồi.” Lâm Dư gật gật đầu, dùng cặp mắt mù nhìn Tiêu Trạch, “Không nghĩ tới lúc sinh thời còn có thể gặp lại, anh chính là người mà em chưa từng được gặp đó...”

Vừa trầm xuống lại hô lên một tiếng: “Anh họ!”

Chỉ một thoáng qua, bên tai chỉ còn tiếng thốt lên kinh ngạc liên tiếp nhau của Bà Mạnh cùng quần chúng vây xem.

Tiêu Trạch nhắm mắt lại, không nhìn được mà tính toán xem có cách nào giết người mà không phạm pháp hay không.

3. Quyển 1 - Chương 2

Đôi ba câu của Lâm Dư vừa nói ra cứ như sét đánh giữa trời quang, đợi đến khi xung quanh phản ứng nhớ ra cậu bị mù thì ngay lập tức bị thân thể bí ẩn của cậu hấp dẫn vô số lực chú ý.

Tiêu Trạch trừng mắt nhìn đứa nhỏ choai choai này, cảm thấy bản thân hiện tại chỉ muốn trực tiếp bóp con người này ra để chính nghiêm lại bầu không khí xã hội. Bà Mạnh che ngực, tính toán một vòng không nhớ ra được lúc mình rời đi còn có người chị em nào, làm sao mà cháu ngoại mình lại có một thằng em họ được?

“Lão Mạnh! Bà may mắn ghê! Thầy Lâm coi vậy mà là cháu ngoại của bà!” Quần chúng vây xem rất là hưng phấn.

“Là cháu cái rắm.” Tiêu Trạch nhìn chằm chằm Lâm Dư, cảm thể chứng minh người tàn tật ném về cho đối phương, “Đừng có hồng mà lừa gạt trên đầu tôi, không muốn bị đánh thì nhanh chóng biến, bà cũng đừng quá tin mấy người này.”

Lâm Dư lau khô nước mắt, trống rỗng mà nhìn về phía trước: “Bà ơi lúc bà về quê có phải ở nhờ nhà của một người họ Đồng, có một cô gái thường làm bánh bột ngô cho bà ăn phải không?”

“Sau khi trở lại thành phố bà cũng thường gửi quà cho cô gái đó, còn bảo nếu có dịp rủ cùng người đó đi vào thành phố chơi một chuyến. Hai người ước định rằng nếu có sinh con, một nam một nữ sẽ kết hôn, nếu là nam nam thì làm anh em, còn nữ nữ là là chị em kết nghĩa.”

Bà Mạnh nắm chặt tay Lâm Dư: “Như vậy mà thầy cũng tính ra được?”

Lâm Dư lại bắt đầu khóc: “Một nửa là tính ra, một nửa là nghe bà ngoại con kể.”

Bà Mạnh khó tin mà hỏi: “Bà con là Đồng Tiểu Nguyệt sao? Mẹ con là Niếp Niếp?”

Tiếng khóc vang vang từng trận bên phía ven đường làm cho người tuần tra cũng không nhìn được mà dừng chân vây xem, quên mất nhiệm vụ của mình là giải tán đám người, bảo vệ trong công viên bảo an cũng quan tâm ra đứng phía hàng rào hóng hớt xem đã xảy ra chuyện gì.

Mặt mũi Lâm Dư đỏ chót: “Con không có mẹ...”

Tiêu Trạch phì cười muốn chết, không mẹ ghê gồm lắm sao?

Hai bà cháu quyết định đi vào quán trà gần đó nói chuyện, bà Mạnh đỡ Lâm Dư, còn Tiêu Trạch thì theo ở phía sau. Ba người kêu một bàn đầy đồ ăn, người ngoài nhìn vào đều tưởng hai anh em cùng bà đi ăn điểm tâm sáng.

Bà Mạnh hỏi han ân cần: “Ăn xong cái này rồi nhanh chóng nói cho bà biết, bà ngoại cùng mẹ con sau đó thế nào?”

“Sau đó...” Lâm Dư mang kính râm lấy tay lau lau nước mắt, đôi vai thon gầy thẳng tắp, “Lúc sau bà ngoại con bận rộn với việc làm nông ở ruộng ngô, thân thể mẹ con không tốt lắm, còn đi sớm hơn cả bà... Con không còn nhớ bà ấy trông ra sao nữa...”

Bà Mạnh cực kỳ đau lòng: “Bà chị Tiểu Nguyệt số khổ quá, số của mẹ con hết như Kiều Kiều nhà bà, đều để bọn bà người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, bà thương con với Tiểu Trạch, cả hai đứa bây đều mất mẹ...”

Gân mạch trên trán Tiêu Trạch thành thịch nhảy dựng lên, cổ gấp ép mình nuốt vào hai cái sủi cảo tôm.

“Bà ơi, ” Lâm Dư khóc thút thút cầm đũa gấp lấy miếng bánh ngọt gạo nếp khoai lang, “Bà ngoại con hay kể chuyện về bà và dì Kiều Kiều, còn nói dì mới sinh một bé trai, bảo con sau này có dịp thì cùng chơi với anh nhỏ nhỏ ấy.”

Bà lau nước mắt cho Lâm Dư: “Anh trai nhỏ của con giờ đã trưởng thành rồi, nó vừa cao vừa đẹp vừa có tiền, sau này có khó khăn gì thì cứ tới tìm nó.”

Tiêu Trạch gần như phát điên thì điện thoại di động đột nhiên vang lên, lúc này thì tiếng khóc của tên đối diện cũng chịu dừng lại, hình như chờ anh nghe điện thoại. Anh ấn phím nghe sau đó vẫn nhìn chằm chằm Lâm Dư, nói một cách lạnh lùng: “Sao? Có chuyện gì?”

“Làm gì mà dữ vậy, xảy ra vấn đề gì rồi? Đến uống rượu không?”

Đầu bên kia điện thoại là bạn của Tiêu Trạch tên Giang Kiều, anh đập một tiếng liền cúp điện thoại rồi đứng dậy rồi đi. Anh quả thực chịu không nổi bà lão hồ đồ cùng nhóc thầy bói này nữa, hai người quả thực đang sỉ nhục chủ nghĩa duy vật cùng quan điểm phát triển khoa học của mình.

Trước khi đi nhện không được dặn dò vài câu: “Bà ngoại, mời một bữa điểm tâm sáng thì được, bà thua tiền con cũng chịu, nhưng bị người ta lừa gạt tiền thì con chắc chắn sẽ không giúp đâu.”

Đời Tiêu Trạch đi ra khỏi cửa quán trà, Lâm Dư tháo kính xuống nằm úp sấp trên mép bàn, hận không thể đến một hồ nước mắt nước tràn Kim Sơn. Cậu tỏ vẻ ngột ngạt, bi phẫn, oan ức, rầm rì mà khóc lóc kể lể: “Bà ơi, con không có gạt bà đâu.”

Bà Mạnh sờ sờ gáy cậu: “Bà biết mà, đừng để ý anh con, nó quen ăn nói thẳng đuột vậy rồi, ời cái đức hạnh.”

Đúng là Tiêu Trạch quen ăn nói ngang ngược, điều kiện gia đình ưu việt, suy ra điều kiện bản thân cũng ưu việt nốt, ở đơn vị là đội trưởng, luôn luôn nghiêm túc yêu cầu tiêu chuẩn cao, sống hơn hai mươi năm chưa từng sợ ai.

Những bây giờ cũng không phải vấn đề ngang hay không ngang, chỉ có Giả Bảo Ngọc mới yêu thích “Lâm muội muội” từ trên trời rớt xuống thôi, còn cái người Lâm đệ đệ mù xem tướng bói toán nện xuống đầu anh thì coi như toi đời. (*)

(*) Đây là cách chơi chữ liên quan đến nội dung tác phẩm Hồng Lâu Mông – một trong tứ đại kỳ thư Trung Hoa – tác giả Tào Tuyết Cần, trong đó nhân vật nam chính là Giả Bảo Ngọc, yêu cô em họ tên Lâm Đại Ngọc. Thành thật cảm ơn bạn Rùa đã chỉ ra lỗi sai chỗ này cho mình.

Anh quay về nhà tắm rửa một chuyến sau đó mới lái xe đến chỗ Giang Kiều. Khu ở phía Bắc không ồn ào náo nhiệt, nhưng là khu vực lâu đời nhất trong thành phố, những người dân sống ở đây vô cùng hăng hái, nhưng đối với người ngoại quốc hay ở khu khác không thuận mắt cho lắm.

Bảy, tám quán bar nằm ẩn ở trong nhà kho, toàn bộ đều cải tạo từ container cũ, lẫn vào trong đó còn có quán cơm gia đình và studio chụp ảnh. Tiếng kêu xe Jeep của Tiêu Trạch không nhỏ, đuôi xe mạnh mẽ đâm tới, cuối cùng dừng ở trước cửa “Xinh Đẹp”

Chuyện làm ăn ở “Xinh Đẹp” ban ngày không tệ, lúc này Giang Kiều đang tính sổ ở quầy bar, ghi hai trang đã uống nửa ly rượu, uống xong lại quên tính tới đâu. Anh thấy Tiêu Trạch tiến vào, đem bia bomb trong tủ lạnh bưng ra, chào hỏi nói: “Ấm khí dày đặc, xem bộ xảy ra chuyện lớn rồi.”

(*) Bia bomb, loại bia học theo cách uống của người Hàn, pha rượu soju vào bia và uống. Thường thì người ta dùng rượu trắng 18 độ pha với bia theo tỉ lệ 1:2. (Cảm ơn bạn đã cung cấp thông tin)

Tiêu Trạch ngồi xuống một hơi trực tiếp làm nửa ly: “Từ chức đổi thành nghỉ phép, lão nhân gia cũng không cho sống yên ổn, muốn quy y xuất gia cho rồi.”

“Thôi van cậu, ông chủ sẽ đau lòng lắm đó.” Giang Kiều nhìn, “Tháng trước tình hình doanh nghiệp khả quan cho nên cậu ta đi du lịch rồi, còn nói khi nào trở về sẽ dạy cậu mấy chiêu mời chào khách hàng.”

Tiêu Trạch có một căn nhà lầu(*) ở sát đường, lầu một là nhà sách, lầu hai là nhà ở, còn có một gian lầu gác nhỏ. Những lúc bận rộn công việc, anh thường sẽ không về đó, sách chủ yếu cũng là tự mình đọc. Hiện

tại tuy đang tạm ngưng công tác vẫn được nhận lương, nhưng sớm muộn gì anh cũng sẽ từ chức, lần này chính là cơ hội phát huy của cửa hàng, tốt xấu gì cũng phải kiếm lời để ăn cơm.

(*) Nguyên văn là tiểu dương lâu là những căn nhà xây theo kiểu phương Tây

Ngồi trong quán rượu chơi bởi hơn nửa ngày, thuận tiện thử mấy món ăn mới, khó ăn đến mắng cha gọi mẹ. Sau giờ ngọ nhàn rồi không có chuyện gì làm, Giang Kiều đi qua quán cơm gia đình ăn ké, còn Tiêu Trạch ở lại hỗ trợ giúp anh tính toán sổ sách..

Tính xong cũng gần bốn giờ chiều, tối hôm qua không ngủ được bao nhiêu cho nên hiện tại cảm thấy buồn ngủ, Tiêu Trạch đi đến ghế salông bên cạnh cửa sổ nằm xuống, chân quá dài chỉ có thể chịu đựng mà gác trên tay vịn.

Người bình thường sau khi nhắm mắt cần năm đến sáu phút để tiến vào giấc ngủ, còn anh dùng năm, sáu phút nhớ tới chuyện kinh khủng phát sinh vào sáng hôm nay.

Xã hội hiện đại thế kỷ hai mươi mốt rồi mà còn bày sập đoán mệnh, sinh ý tốt nữa là đằng khác.

Nói khóc liền khóc, há mồm nhận thân, biển cạn đá mòn cũng không ý nồng tình thâm như vậy.

Có một thứ Tiêu Trạch nghĩ hoài không ra, cái tên nhóc kia làm sao biết những chuyện kia chứ? Cứ coi cậu ta thật là cháu ngoại của người chị bà mình thân thiết, nhưng cậu ta bị mù mà, làm sao nhận ra bà Mạnh là người chị em năm đó?

Có quỷ mới tin sờ tay liền tính được quá khứ, hiện tại cũng như tương lai.

Năm, sáu phút trôi qua, Tiêu Trạch chìm vào giấc ngủ.

Đưa ra kết luận: Tên đó giả mù.

Tên giả mù đó thêm mắm thêm muối giả bộ tình thâm không một lỗ hổng nói tới tình cảm thâm thiết chị em của bà Mạnh cùng Đồng Tiểu Nguyệt, sau đó kể lể những thứ từng trải, đến khi ăn cho no cái miệng xong, đầu ngón tay đều là mùi món bánh ngọt gạo nếp khoai lang. Bà Mạnh như tìm được cháu ngoại thất lạc nhiều năm của mình, che ngực ghen ngào xúc động.

Ăn xong tới lúc tính tiền, Lâm Dư cầm lấy cây gậy dẫn đường, bày ra một bộ ngoan ngoãn ngồi ở phòng lớn trong quán trà. Trên mặt cậu có chút luống cuống, cùng bất an tự ti khi đối mặt với chúng sinh, giữa chân mày ngưng tụ thành một cổ sâu bi, tay cầm cây gậy cũng trắng bệch.

Ai đi qua cũng lấy làm tiếc hận, đứa nhỏ ngoan như vậy tại sao lại bị mù chứ.

Bà Mạnh trả tiền xong quay lại nhìn thấy cảnh tượng này thì đau nhói tim, bà dắt Lâm Dư đi ra ngoài, sau đó tản bộ trở về phía cửa công viên. Lâm Dư chủ động rút cánh tay ra rồi mới nhẹ giọng nói: “Bà đưa con đến đây là được, lúc về nhớ cẩn thận đường xá ạ.”

Bà Mạnh sao có thể yên tâm cho được: “Vậy con sống ở đâu?”

“Con... Bốn biển là nhà.” Lâm Dư cười khổ, “Bên trong hòn non bộ của công viên có chỗ, buổi tối con ngủ ở đó, ông chú nhặt lon nước ngọt còn giúp con mua cơm, sẽ không bị đói chết đâu.”

Bà Mạnh nghe xong liền kéo cánh tay Lâm Dư lại: “Như vậy sao được! Không phải mỗi ngày con đều kiếm được tiền sao? Sao không thuê một chỗ mà ở?”

Lâm Dư cúi đầu: “Trước có từng thuê qua, bởi vì không nhìn thấy nên bị người ta gạt.”

Cậu tránh tay của bà Mạnh ra lần hai rồi quay người đi vào trong công viên, gõ đầu gậy xuống dò đường đi thẳng không một câu “Hẹn gặp lại”. Mặt trời chói chang chiếu sáng bóng lưng cùng bờ vai của cậu, có vẻ cậu đang run, cứ như mới vừa trong cảnh đông vui, tạm thời chưa quen với sự cô quạnh.

Cậu bắt đầu đếm thầm: “Năm, bốn, ba, hai, một.”

“Tiểu Dư! Đi về nhà với bà!” Bà Mạnh hô to, “Cháu ngoại của Tiểu Nguyệt cũng là cháu ngoại của bà, con của Niếp Niếp là em trai của Tiêu Trạch, con theo bà về đi!”

Vì thế Lâm Dư cuốn gói hành lý của chính mình, tờ mờ tối cùng bà Mạnh lão thái trở về khu bác sĩ.

Trên mặt không sợ sóng lớn, trong lòng tràn một biển hoa.

Khu bác sĩ đa số là cho bác sĩ sống, mấy cái người tri thức đọc mấy ngàn cuốn sách đó, Lâm Dư vừa vào nhà có chút choáng váng, như Tiểu Thiên thấy Yến Xích Hà, Bạch nương tử thấy Pháp Hải(*), cảm thấy có chút khác biệt.

(*) về đầu trong Thiện nữ u hồn, về sau là Bạch Xà Truyện.

Cậu ngoan ngoãn mà ngồi ở một góc ghế sofa, tay nâng tách trà không dám phát ra tiếng động, bà Mạnh loay hoay trong phòng ngủ, nói: “Phòng sách tạm thời không ngủ được, đêm nay trước con tạm thời ngủ chung với anh họ một đêm đi, ngày mai nó đi rồi, con tha hồ ngủ giường lớn.”

Lâm Dư hỏi: “Anh họ đi đâu vậy bà?”

“Con đi mà hỏi nó, bình thường bà không quản nó, nó cũng không quản bà.” Bà Mạnh đứng ở trước tủ quần áo, “Không có chăn dư rồi, trời cũng nóng, hai đứa xài chung cái chăn đắp lên bụng là được.”

Lâm Dư không thèm để ý, tiếp tục hỏi: “Anh họ làm nghề gì vậy bà?”

Bà Mạnh thuận miệng trả lời: “Con tính thử xem.”

Lâm Dư im miệng, cậu đối với cái gã khờ khạo căn bản không biết gì cả, gì cũng coi không ra hết! Sau đó đành chỉ biết bày ra vẻ ngây ngô mà nói: “Con phải sờ tay anh họ, ảnh mà chịu cho con sờ sao?”

“Chờ nó về đi, nó không nói thì bà chặt tay nó ra cho con sờ.” Bà Mạnh đi ra từ gian phòng “Nó làm cái gì nghiên cứu địa chất ấy, nhưng mà hiện tại đang nghỉ phép, giống như muốn từ chức luôn rồi. Mà thôi, mặc kệ nó, nó còn có nhà có cửa hàng rồi.”

“Bà ơi...” Lâm Dư thành khẩn nói, “Con không nhìn thấy, giờ phiên bà chăm sóc con không được, cho nên con định ở cùng anh. Lỡ tai con thính lắm, có thể giúp anh trông cửa hàng.”

Thực ra bà Mạnh cũng nghĩ thế, Tiêu Trạch tuổi trẻ, hiểu biết nhiều, nhất định có thể dạy cho Lâm Dư một ít kỹ năng sống. Hơn nữa cả ngày bà thích dạo đồng chơi tây, sao rảnh lo lắng chăm sóc đứa nhỏ chứ.

Bà Mạnh vẫn có chút lo lắng: “Hiện tại nó còn coi con như tên lừa đảo, con không sợ anh họ làm dữ với con sao?”

Lâm Dư cười rộ lên: “Con đi lang thang khắp nơi cũng sớm thành thói quen rồi ạ.”

Để tránh nói thêm lộ ra sơ hở, cậu bưng tách trà lên uống, chấm dứt cái đề tài này.

Trời gần tối, khóa cửa có động tĩnh, nghe thấy tiếng động thì tự dưng thần kinh cậu cũng trở nên căng thẳng theo, đến khi Tiêu Trạch đẩy cửa tiến vào, sự căng thẳng này lên đến cực điểm.

Lâm Dư đánh đòn phủ đầu(*): “Anh họ anh về rồi sao?”

(*) hành động trước để kiểm chế đối phương

Tiêu Trạch thấy rõ lập tức quát âm: “Bà ngoại!” Giọng điệu này không biết là đang mắng người hay là gọi bà Mạnh đây nữa.

Anh cho là ăn một bữa cơm là xong chuyện, thật là không thể đánh giá thấp trình của người này, tùy tiện khóc hai ba tiếng giả danh thầy bói lừa thần gạt quỷ còn luôn lừa luôn cả nhà người ta.

Còn diên đang muốn phát tác, bỗng nhiên bà Mạnh vỗ đùi, khóc như nhà có trộm: “Chị Tiểu Nguyệt cứ yên tâm! Em sẽ không để ai bắt nạt Tiểu Dư! Niếp Niếp và Kiều Kiều cũng yên tâm, Tiểu Trạch và Tiểu Dư chính là hai anh em thân thuộc!”

Lâm Dư núp ở góc ghế sofa, cẩn thận tỏ vẻ như bản thân oan ức: “Anh ơi, em thật sự không phải kẻ lừa đảo.”

Tiêu Trạch ném chìa khóa xe đi, anh biết lão thái thái nhà mình giờ bị người ra chuốc thuốc mê rồi, lời nói tốt xấu gì cũng không chịu thông mới thẳng thắn hít sâu, cố gắng nhẹ nhàng: “Bà ngoại, để thẳng nhóc này theo con đi, hai người một gia một bị mù thì sao chăm sóc nhau được.”

Bà Mạnh lập tức tươi cười rạng rỡ: “Con với bà chung suy nghĩ đây.”

Màn đêm từ từ hạ xuống, trời xanh mây trắng cũng dần tối đi, Lâm Dư bất động thanh sắc thân thể thẳng thớm, hết sức chăm chú mà lắng nghe động tĩnh của Tiêu Trạch.

Quá khác thường, người này khẳng định có chiêu gì đang chờ cậu.

Nhưng thực ra Tiêu Trạch không có chiêu gì cả, chỉ là trong lúc gấp gáp không cân nhắc tỉ mỉ, lúc mang người đi, có bày mưu bắt nạt một trận thì bản thân cũng chả được đồng bạc nào, lại có thể làm cho bà mắng chửi cần nhằn.

Ban đêm Lâm Dư quỳ gối ở trên giường, theo thói quen đưa hai tay chắp trước ngực cầu nguyện, từ Mười tám vị La Hán đến sư tổ Bồ Đề cảm tạ một lần. Bà Mạnh đứng ở cửa, cảm giác phòng ở dường như đã được thần linh che chở.

Tiêu Trạch tắm xong để trần nửa người trên, những giọt nước chưa được lau khô đọng lại trên phần cơ bắp, cái bộ dạng phàm trần tục thể gợi cảm này hình như hơi bị đụng chạm tới thần linh. Bà Mạnh cắn anh lại, nhỏ giọng nói: “Ngủ thành thật chút, Tiểu Dư đó giờ toàn ngủ ở công viên, khổ lắm đó.”

Trong lòng Tiêu Trạch cười nhạo, anh nhìn thấy cái tên kia đã thay quần áo, cổ áo trắng như mới, đừng nói vụn cỏ, một chút bụi bẩn cũng không có, ngủ ở công viên sao lại sạch sẽ như vậy.

Nhìn qua cái tên trứng bọm này, móng tay trắng nõn gọn gàng, không chút bụi dơ, da dẻ căng mịn, ăn cơm nhai kỹ nuốt chậm, ăn canh thì thổi cho nguội mới ăn, cho dù là ai cũng không nhìn ra đây là tên nhóc đáng thương ăn gió nằm sương chứ.

Chắc là lừa gạt được không ít tiền, mỗi ngày ăn ngon mặc đẹp ăn đủ bữa ngủ đủ giấc.

Tắt đèn, hai người mỗi người ngủ ở một bên cứ như Sở Hà – Hán giới(1), cái chặn mỏng chồng ở chính giữa tỏ rõ đây là vĩ tuyến 38(2) không thể vượt qua. Lâm Dư nằm nghiêng, xoa nắn áo gối im lặng đọc quyển thượng của “Chu Dịch”(3), vô tình thở dài một hơi thật nặng, thăm dò người phía sau ngủ say chưa.

(1) Sở hà, Hán giới” (Sông nước Sở, biên giới nước Hán: Trên bàn cờ tướng Trung Quốc có một dải trống, dùng làm ranh giới giữa hai bên đỏ và đen, trên dải này có ghi “Sở hà, Hán giới”. Theo truyền thuyết, sở dĩ bàn cờ có vùng trống này là vì cờ tướng bắt nguồn từ cuộc chiến tranh giữa nước Sở và nước Hán, đã từng diễn ra trong lịch sử Trung Quốc. Năm 206 trước Công nguyên, sau khi nước Tần bị diệt vong, Hạng Vũ tự lập làm Tây Sở Bá vương và phong Lưu Bang làm Hán vương. Đến năm 203, Hạng Vũ mang quân tiến ra ngoài, Lưu Bang thừa cơ kéo quân tiến chiếm vùng Quan Trung và tiến thêm về phía đông. Hạng Vũ đem quân về đánh bại Lưu Bang. Lưu Bang bèn liên hợp các lực lượng chống Hạng Vũ ở các nơi, và lần nữa lại giằng co với Hạng Vũ. Trong hoàn cảnh thiếu lương thực, binh sĩ bị kiệt quệ đến cùng cực, Hạng Vũ phải nêu ra phương án “trung phần thiên hạ” tức là đem đất nước chia làm hai. Hai bên thương lượng với nhau và quyết định lấy Hồng Câu làm đường phân giới, phía tây con sông này thuộc về nước Hán, còn phía đông thuộc về nước Sở. Từ đó đã nảy sinh ra cách nói “Sở hà, Hán giới (Cảm ơn bạn Rùa đã cung cấp thông tin)

(2)Vĩ tuyến 38: Vĩ tuyến 38 là ranh giới chia cắt bán đảo Triều Tiên thành hai quốc gia là CHDCND Triều Tiên và Cộng hòa Triều Tiên (Hàn Quốc) từ sau cuộc chiến tranh Triều Tiên 1950 – 1953, có ý nghĩa đặc biệt quan trọng trong lịch sử

(3)Chu Dịch là tác phẩm kinh điển sau Liên Sơn, Quy Tàng, Kinh Dịch, là cơ sở của khoa học dự đoán, khoa học thông tin, ra đời từ vũ trụ quan đối lập thống nhất, là phương pháp luận của chủ nghĩa duy vật biện chứng, chỉ rõ quy luật và quy tắc phát triển, biến hóa của các sự vật trong vũ trụ.

Nhắc tới cũng kỳ, Tiêu Trạch mấy ngày nay vẫn luôn ngủ không ngon, sợ lại mơ thấy ác mộng, lúc này lại dễ dàng ngủ được.

“Anh ơi?”

“Anh ơi, anh ngủ chưa?”

Lâm Dư nhẹ giọng dò hỏi, sau đó cực nhẹ nhàng vô mà xoay người lại, trước mắt là một mảnh chắn đen kịt, chỉ nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của Tiêu Trạch. Cậu từ từ nhích tới gần, cứ như một con rắn không

chút tiếng động nằm rạp xuống chờ, sau khi tiến gần đến bên cạnh Tiêu Trạch mới vươn tay trái thả ra ma chướng.

Hoa văn trong lòng bàn tay Tiêu Trạch vô cùng rõ ràng, không hề chi chút loạn xạ gì mà là ba đường đứt khoát mạnh mẽ, có cảm giác có thể phá tan tất cả trở ngại đau khổ. Cậu lấy lần theo xuống ngón tay anh, khớp xương thon dài, so với tay cậu lớn hơn tận một phần ba.

Lâm Dư chớp đôi mắt, tâm cũng nguội lạnh.

Cậu lần mò vô cùng tỉ mỉ, kỹ tới mức hận không thể ép vân tay mình vào vân tay Tiêu Trạch, xem kỹ tới như vậy mà cái gì cũng không cảm giác được.

Chỉ cảm được cái nhịp tim đang đập.

“Tàn rồi, tàn rồi(*)...” Lâm Dư giơ tay lau mặt, máy điều hòa thổi ra gió lạnh làm cậu rùng mình. Cậu không để ý nhiều nằm loạn một hồi đột nhiên nắm được cái chân Tiêu Trạch.

(*) gốc là chính là chỉ tình trạng không may, không tốt, có liên quan tới sức khỏe, số mạng, tương lai xấu

Tay xem không được, không chừng người này có thiên phú dị bẩm, căn tuyến ở trên chân thì sao!

Lâm Dư lại bắt đầu mò, từ mắt cá chân, mu bàn chân, tĩnh mạch nổi lên, ngón chân tới bàn chân... Tiêu Trạch đang mơ đẹp, bỗng nhiên cả người ngã nhào vào vũng bùn, chân trái không sao rút ra được.

“Đậu má!”

Một tiếng gầm nhẹ, tiếp theo Tiêu Trạch ra sức nhấc chân đạp một cái. Sau đó chỉ nghe “Rầm” một tiếng, Lâm Dư đã trực tiếp lăn xuống giường ngã ở trên sàn nhà.

Tiêu Trạch tỉnh: “Con mẹ nó cậu thành thật chút cho tôi.”

Lâm Dư ôm đầu gối rúc ở bên giường: “Em có lộn xộn đâu.”

Ánh trăng sáng cong thành hình vòng cung, sắc mặt Lâm Dư lúc này vô cùng hoảng sợ, trong lòng nổi ra từng đợt sóng to gió lớn. Tại sao cậu không xem được chút gì của Tiêu Trạch chứ? Chẳng lẽ Tiêu Trạch là số mệnh đã được tính toán không thể thấu tận hay sao?

Chướng vận, mạc cốt, thiên nhân, rắp tâm, phong thủy, ngay cả chòm sao cùng bài tarot cái gì cậu cũng tinh, nếu quốc cấp phép lưu hành cho nghề thầy bói toán, thì bây giờ có lẽ cậu đã là giám đốc kiêm bí thư rồi.

Lâm Dư bò lên giường lần nữa, đổi thành nằm nghiêng đối diện với Tiêu Trạch.

Cậu suy nghĩ, có thể là do người này mệnh lớn, một khối đá cứng gió thổi không lọt, không lẽ đây là số mệnh khắc tinh với cậu chăng? Vậy thì trước tiên cứ đi được tới đâu hay tới đó, mài dũa tính tình đối phương, chờ người này nhũn dần, chắc cậu sẽ nhìn ra thôi.

Lâm Dư xoay người, áo ngủ vừa vặn lộ ra một đoạn eo, hiện tại đã buồn ngủ nên cũng lười chỉnh. Ngày hôm qua đam mê diễn, khóc như nước lũ trào dâng, lúc này viền mắt ê ẩm sưng kén, nhắm lại cũng không muốn mở ra nữa.

Giường hơi trũng xuống, máy điều hòa cũng tự động tiến vào trạng thái ngủ say, ánh trăng sáng soi rọi ngoài cửa sổ, chỉ còn lại tiếng ve kêu như ẩn như hiện. Lâm Dư ngửi mùi thơm của cái áo gối ngủ say, hoàn toàn không có chút phòng bị nào.

Phía sau Tiêu Trạch bỗng nhiên mở hai mắt ra, sắc mặt đen như muốn phạm tội.

Về cái tên “Trứng bịp bợm” mà Tiêu Trạch đặt cho Lâm Dư. Từ gốc là: , trong đó từ Đông Bắc chỉ “Năng ngôn thiện đàm” (ý ám chỉ nói năng lưu loát), sau đó từ trong tác phẩm hài kịch của danh hài Triệu Bản Sơn phổ biến ra, biến thành ám chỉ “Lừa dối, lừa bịp”, từ đó trở thành một từ ngữ thịnh hành trên mạng. Cảm ơn bạn Rùa đã cung cấp cho mình cái tên “Trứng bịp bợm” (Trứng lừa bịp hay Trứng lừa gạt

gì nghe cũng không mấy thuận tai)

4. Quyển 1 - Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cái tên trứng bịp bợm này cũng không khác mấy đứa con trai mười bảy mười tám tuổi khác là bao, đáng nể hơi co ro, thỉnh thoảng sẽ lấm bầm nói mớ. Chờ đến khi ngủ say thì tư thế trở nên quái đản, có đánh như thế nào cũng không tỉnh.

Tiêu Trạch bật đèn tường, tia sáng tuy có mờ mờ ảo ảo, nhưng đủ để nhìn rõ ràng tường tận người bên cạnh. Anh quan sát tỉ mỉ Lâm Dư một lần, bắt lấy cái tay hư ban nãy sờ soạng mình.

Trên tay ngay cả một chút thô ráp cũng không có, nếu như đúng là con cháu của người tên Tiểu Nguyệt dưới quê, vậy tên này lúc nhỏ không cần làm việc? Coi như không lặn lội lên ruộng xuống đất, cũng không thể nuông chiều từ bé như thế được.

Anh nhìn xuống chút nữa, cẳng chân và đầu gối ở bên ngoài quần short vô cùng trơn nhẵn, không thừa một chút bắp thịt nào, chắc là cái tên trứng bịp bợm này chưa từng lao lực vất vả gì. Tiêu Trạch mỗ xê Lâm Dư một phen, sau đó liền xuống giường lục lọi ba lô của Lâm Dư.

Dựa vào độ tính chính xác của các người dân sống gần đây, anh khẳng định tên này đã sớm chuẩn bị từ trước, hơn nữa có thể không phải đơn độc gây án.

Tiêu Trạch lật chóng ngược cái ba lô lên trời, bên trong chỉ có vài bộ quần áo cùng hai quyển sách, một quyển là “Bách khoa toàn thư chuyện cười”, quyển kia là “Bách khoa toàn thư chuyện cười bản mới”.

Đậu má, người mù xem sách làm quần gì.

Tiêu Trạch không thu thập được thông tin hữu dụng nào, anh nhanh chóng tắt đèn nằm xuống, chuẩn bị tình huống sau này cứ đi một bước xem một bước trước. Vốn chỉ cho rằng cái tên trứng bịp bợm này muốn lừa gạt tiền, cho nên dự định sau sẽ trừng trị đối phương, nhưng cái tên này thừa dịp anh ngủ lại mò chân của anh, cái này quá ư là không bình thường.

Hay là cái này chỉ là chút mưu kế nhỏ của tên kia.

Tất cả lại quay về sự yên tĩnh, cái chăn mỏng kia vẫn ở nằm ở giữa, hai người mỗi người chiếm lấy một bên, rốt cục không ai làm khổ ai. Thời điểm nắng sớm tờ mờ lên, Lâm Dư mơ thấy một trận tuyết lớn toàn là lông ngỗng, bản thân mình mặc một cái áo lông to sụ, đã thế còn bắt cần té ập vào đồng tuyết lạnh đó nữa.

Tuyết mềm, nhưng trên mặt tuyết toàn nhánh cây đâm lấy cậu đau vô cùng.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, cậu quần lấy cái chăn rồi lăn tới bên cạnh Tiêu Trạch, đối diện với gương mặt lạnh lùng của Tiêu Trạch. Tiêu Trạch nhìn chằm chằm cặp mắt to tròn như quả hạnh kia, vì mới vừa tỉnh ngủ nên giọng hơi khàn: “Nhìn cái gì?”

Lâm Dư phản ứng vô cùng mau lẹ: “Em không nhìn thấy cái gì hết.”

Tiêu Trạch lại hỏi: “Tối hôm qua mò chân tôi làm gì?”

Lâm Dư trả lời: “Thực ra em có một ước mơ... Em muốn tích góp mở một cửa hàng cho người mù xoa bóp.”

“Tích góp hay lừa gạt tiền?” Tiêu Trạch giấu cột một câu, sau đó vươn mình xuống giường tiến vào buồng tắm. Lâm Dư thở phào một cái, vừa nãy thật đúng là hù chết cậu, chút nữa thôi là lộ hết trơn rồi.

Cùng bà Mạnh ăn sáng xong, Lâm Dư ôm lấy balo đi cùng Tiêu Trạch. Cậu ngồi ở ghế cạnh tài xế trên xe Jeep không dám nhúc nhích, cứ nơm nớp lo lắng nửa đường đối phương sẽ dừng xe lại rồi đạp cậu ra ngoài.

Tiêu Trạch cầm tay lái bằng một tay cũng không lên tiếng nói gì, nhưng có thể nhìn ra anh đang không vui, chỉ là không biết anh không vui ít, hay đang cực kỳ không vui mà thôi.

Hai mắt Lâm Dư không chút thần thái: “Anh họ ơi, tiệm của anh ở đâu, gần đó có cái công viên nào không anh?”

Tiêu Trạch trả lời: “Có, công viên kế bên trụ sở công an thành phố, cậu gây án nhớ cẩn thận.”

Lâm Dư cười gượng: “Anh họ vui tính ghê.”

Tiêu Trạch không hề nói dối, tòa nhà nhỏ hai lầu kia vị trí không tệ, xung quanh đó có ký túc xá của đơn vị công an, hoàn cảnh sống tốt, trị an cũng tốt, mỗi ngày cảnh sát cầm gậy đi tuần tra.

Cuối cùng cũng tới, Lâm Dư nhẹ nhàng thăm dò từng tí mà xuống xe, tay cầm gậy theo ở phía sau, sau khi đi lên bậc liên ngao ngao đứng yên, có chút bối ngỡ vì chỗ lạ.

Tiêu Trạch nâng cái cửa nhôm cuốn(*) lên, đã lâu không tới, trên cửa toàn vết nguệch ngoạc vẽ bậy, anh quay đầu nhìn thấy Lâm Dư cứ dấn dộn mà đứng bèn nói: “Đến đây, cứ đi thẳng.”

(*) Nó là cái cửa này:

“Đạ!” Khả năng diễn xuất của Lâm Dư được kích hoạt, cậu dựa theo chỉ dẫn của Tiêu Trạch mà đi thẳng, đi ba bước liền chậm lại, bởi vì bị cửa kính chặn lại lối đi.

Tiêu Trạch nói: “Đi thẳng, không cần ngừng.”

Xung quanh không có người nào đi lại, lá cây đại thụ to lớn che kín cả bầu trời, khu nhà hai tầng lầu này vừa có vẻ tây vừa có vẻ đáng yêu, cửa kính sạch sẽ đến loé sáng. Lâm Dư chỉ đành cố mỉm cười cắn răng mà đi thẳng về phía trước, mặt không đổi sắc đụng cái bốp vào mặt kính.

Trán bị đập đổ một mảnh, mẹ nó thật đúng là.

Tiêu Trạch thọc tay vào túi quần ra vẻ như đang xem cuộc vui: “Thật ngại quá, bạn này quên mất mở cửa.”

“Không sao, đầu em cứng.” Lâm Dư loay hoay đẩy cửa ra sau đó đặt gậy dẫn đường xuống sàn gỗ, cậu dừng lại lại tháo ba lô xuống, lấy một cuộn tiền giấy từ trong ví nhỏ ra.

“Anh họ, đây là tất cả tài sản của em, anh đếm đi, coi như là tiền thuê nhà.”

Tiêu Trạch không hề nghĩ tới: “Cậu đưa cho tôi tiền thuê nhà?”

“Đạ, tuy là bà ngoại em và bà ngoại anh là bạn cũ, nhưng nói cho cùng chúng ta không phải quan hệ máu mủ, anh em ruột còn phải tính toán rõ ràng, em làm sao có thể ăn không ở không cho được.” Sắc mặt Lâm Dư vô cùng thành khẩn, siết chặt cuộn tiền kia, “Em không nhìn thấy, cũng không biết mình lấy bao nhiêu tiền, tạm thời anh cứ nhận đi.”

Cả phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hô hấp nhàn nhạt của đối phương, Tiêu Trạch tuy không có đạo đức, chắc chắn sẽ không bày trò gì ác độc, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt khẩn thiết chân thành kia cũng không nở xuống tay.

Anh nhận lấy tiền nhét lại vào ba lô Lâm Dư ra vẻ ghét bỏ mà nói: “Có mấy đồng, cậu tưởng tôi là phương tiện công cộng chắc.”

Lâm Dư nhìn chằm chằm lồng ngực Tiêu Trạch, con người không chớp cái nào: “Vây để em làm việc, tuy rằng em không có thấy đường, nhưng lỗi tại em thính lắm, có thể trông cửa hàng cho anh. Chờ đến khi quen lầu trên lầu dưới, em sẽ giúp anh làm vệ sinh nữa.”

Tiêu Trạch nghĩ thầm, ai mà thèm chờ cậu quen chứ tên trứng bọm.

Tầng trệt để mở nhà sách, hai lầu trên là gian phòng để ở, Lâm Dư còn tưởng rằng nhục kế lùi một bước để tiến hai bước của mình sẽ thành công rực rỡ, ai ngờ đi xong ba tầng lầu sau liền cảm thấy choáng váng mặt mày.

Một gian phòng nhỏ đông lạnh hạ nóng xiêu vẹo, trần nhà, vách tường lổm chổm. Cậu đổ một thân mồ hôi, làm bộ tò mò hỏi: “Anh ơi, sao chỗ này lại nóng như vậy ạ?”

Tiêu Trạch trả lời: “Buổi tối sẽ mát, nơi này yên tĩnh, thuận tiện cho cậu liên hệ với các thần tiên.”

Lâm Dư gật gật đầu: “Cảm ơn anh.”

Tiếng bước chân dần xa, Tiêu Trạch đi xuống lầu. Lâm Dư đóng cửa lại tức giận đến tim đập bình bịch, sau đó quăng ba lô đập cái bốp lên tường. Cậu nhảy tung một cái lên giường nằm ngửa, nhìn chằm chằm bị trần nhà nứt một mảng bắt đầu nói nhảm.

Long Sinh Cửu Tử(*), chỉ có mình cậu lưu lạc thế gian bị cái tên gốc này bắt nạt.

(*) truyền thuyết thời xa xưa, một con rồng sinh được chín con, hình dạng và tính cách của chúng không giống nhau.

Trán còn đau quá trời, lại còn phải ở trong phòng xông hơi nữa...

Tuyệt đối đừng để cho cậu tính được mệnh cái tên họ Tiêu, cậu mà đoán được sẽ không dễ dàng tha thứ cho đâu!

Nóng muốn chết luôn.

Lâm Dư thấy mông mình có cái gì cộm cộm, giật ra thì thấy tấm chứng minh tàn tật. Giấy chứng nhận là giả, bởi vì người trong giới thầy bói nói với cậu người mù sẽ khiến người ta tin hơn, hơn nữa lại thuộc về quần thể yếu, các quản lý thành phố lúc đuổi người sẽ không hung ác.

Cho nên lúc đó cậu mới bắt đầu đóng giả người mù.

Cửa hàng đóng cửa đã lâu muốn bắt đầu làm ăn trở lại, Tiêu Trạch chuẩn bị dọn dẹp bố trí lại lầu một, anh để Lâm Dư ngồi trên ghế salon cạnh cửa sổ kiểm tra bìa sách, còn mình thì làm việc khác.

“Anh ơi, bìa sách em sờ đều nhẵn hết trơn rồi.” Lâm Dư cầm một chồng sách, “Đều là sách cũ sao? Em có hai quyển “Bách khoa toàn thư chuyện cười”, hay mình cũng đặt trong cửa hàng bán đi.”

Tiêu Trạch phủi bụi giá sách, cả người mồ hôi tràn trề: “Kể chuyện cười nghe thử coi.”

Lâm Dư tùy tiện suy nghĩ một chuyện: “Bạn của em giận em, đi làm trễ bị trừ tiền thưởng, đi xe thì đụng phải con lươn, bóp tiền cướp mất, đến nay cũng không có đối tượng, cậu ta buồn bã nói bản thân không còn gì.”

Mặt Tiêu Trạch không hề cảm xúc.

“Em mới an ủi cậu ấy ” Lâm Dư còn nửa câu nữa mới nói xong, nhưng bản thân lại trước tiên cười, “Cậu làm sao mà không còn gì được, cậu còn là trai tân mà!”

Lâm Dư ôm một chồng sách cười oai oải ở trên ghế salon, cả người được bao phủ bởi tia sáng từ bên ngoài tràn vào, như một bức tranh sơn dầu ấm áp sắc điệu. Tiêu Trạch ôm cánh tay dựa vào giá sách thưởng thức, qua nửa ngày mới hỏi: “Em họ, cậu còn là trai tân sao?”

Tiếng cười liền im bất đi, nét rạng rỡ trên mặt Lâm Dư lập tức biến thành ánh lửa, thậm chí còn đỏ mồm. Dưới tình thế cấp bách Lâm Dư bèn tung sở trường túm lấy cái khăn mặt nhét trong quần lau lau cái mặt, sau đó lúng túng mà trả lời: “Anh họ, năm nay em mới có mười bảy.”

Tiêu Trạch giả vờ ưu sầu: “Mắt không nhìn thấy, sau này làm sao mà tìm được đối tượng đây.”

Lâm Dư dứt khoát trả lời: “Anh họ, có thể bây giờ anh không chịu tin em, nhưng mà em thực sự không phải là người bình thường, cho nên mấy thứ như thất tình lục dục hay nhân duyên gì đó không hề đáng ngại đâu.”

“Sao, cậu không phải người bình thường hả?” Tiêu Trạch đột nhiên cảm thấy có một thằng em trai như thế để giải buồn cũng không tồi, “Thất Tình Nữ còn vì tình yêu mà hạ phạm, chẳng lẽ cậu lại có cốt cách thanh kỳ(*) hơn cả thần tiên?”

(*) Đáng vẻ trong veo, thanh liêm

Lâm Dư bắt đầu tinh tường: “Thiên cơ không thể tiết lộ, nhưng mà cốt cách của em rất tốt, không cần biết từng trải qua gió táp mưa sa gì, trước sau đều trong veo như nước.”

Tiêu Trạch không tỏ rõ ý kiến, chỉ xem như đang nghe trò cười.

Có thể là vì cúi đầu làm việc quá nhàm chán, hai người không để ý mà tình cờ trò chuyện đôi ba câu, Lâm Dư diễn vô cùng ngập tâm, mà Tiêu Trạch nửa chữ cũng không tin, nhưng tốt xấu gì cũng khiến cửa hàng vốn quanh quẩn trở nên náo nhiệt một chút.

Lâm Dư lau đến hơn một nghìn quyển sách, cổ tay muốn gãy mất luôn. Cậu quan sát gian nhà sách này, cảm giác phong thủy hình như còn thiếu thiếu cái gì. Do đó cậu trước tiên giả bộ mù mà hỏi: “Anh ơi, anh có thể nói cho em nghe một chút về bố cục cửa hàng không anh?”

Tiêu Trạch đại khái nói một chút, Lâm Dư nghe xong trầm tư chốc lát: “Anh ơi, cái cửa bố trí chính là coi trọng phong thủy, dù sao cũng là mở cửa làm ăn, em có kiến nghị hay là mình đổi vị trí cái quầy bar đi.”

“Cậu còn biết phong thủy?”

Lâm Dư chuyển sang thần thái tự tin: “Dĩ nhiên rồi, giấc mơ của em là xem phong thủy biệt thự cho mấy người nhà giàu đó, kiếm lời một căn là có thể ăn ngon mặc đẹp rồi!”

Tiêu Trạch hỏi ngược lại: “Không phải cậu mơ mình mở cửa hàng xoa bóp cho người mù làm việc hay sao?”

“... Em giảng lười mênh mông, bắt hết cá tôm.” Lâm Dư không dám đắc ý khoe khoang vì sợ lộ tẩy. Cậu tiếp tục nói: “Quầy bar cũng coi như nhà bếp nhỏ, chỉ cần nấu nước là có lửa, cho nên không thể đặt ở góc tây bắc. Bởi vì góc tây bắc tối kỵ với lửa, được gọi là hỏa thiêu thiên môn, là điềm hung.”

Tiêu Trạch không tin: “Điềm hung sẽ làm sao?”

Lâm Dư thuộc như lòng bàn tay: “Sự nghiệp không thành, có phải anh định từ chức phải không. Tài vật khó giữ được, anh cũng biết bà ngoại mới thua tiền. Còn có tính khí nóng nảy, tối hôm qua anh đập em mạnh như vậy, cái móng của em hiện tại còn đau lắm đó.”

Cậu nói xong dừng một chút, lại bổ sung: “Hơn nữa cái tiệm này cần có một vật có sự sống, không phải chỉ người, có thể nuôi mấy con cá vàng gì đó, có thể chiêu tài hóa sát.”

Tiêu Trạch lúc này mới tiếp lời: “Thật ra là có, đợi dọn xong sẽ ôm về.”

Hai người dọn dẹp sửa sang nhà sách vô cùng trang hoàng, trong lúc sửa còn có khách hàng đến dò hỏi khi nào mở cửa, đợi mọi việc xong xuôi, Tiêu Trạch lái chiếc Jeep dẫn Lâm Dư theo.

Nửa giờ sau, bọn họ đứng trước khu mèo hoang để tìm thứ cái gọi là “Vật còn sống”.

Lâm Dư cũng cảm thấy kinh ngạc, cậu làm sao mà nghĩ tới một người đàn ông lại nuôi đến sáu con mèo! Lúc này dường như mới nhớ ra, hình như trên lầu có treo một tấm bảng, trên đó viết là “Nhà Sách Mất mèo”.

Lúc lái xe về tiệm, anh đặt bốn con mèo ra phía sau, Lâm Dư ôm một con, dưới chân một con đang nằm úp sấp. Cậu nhẹ nhàng vuốt con mèo sau lưng, không nhận được hỏi: “Anh ơi, tại sao con này gọi là Đào Uyên Minh?”

Tiêu Trạch nói: “Đã mập còn lười.”

“Mập với lười thì có liên quan gì với cái tên Đào Uyên Minh đâu chứ?”

Tiêu Trạch còn nói: “Tôi ghét Đào Uyên Minh(*)”.

(*) Đào Uyên Minh (365 – 427), là nhà thơ nổi tiếng nhất thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều. Tìm hiểu thêm: [s://vi.m.wikipedia.org/wiki/Đào_Uyên_Minh](http://vi.m.wikipedia.org/wiki/Đào_Uyên_Minh).

Các tác giả trẻ tuổi trong giai cấp vô sản đã từng chê Tô Đông Pha, Đào Uyên Minh là ở trong giai cấp trí thức, ăn không ngồi rồi, bị dân chúng ghét

“Được rồi...” Lâm Dư vuốt vuốt chú mèo vàng lông mềm, yên lặng nhớ một lần tên sáu con, “Mèo trắng gọi Lão Bạch, con mèo đen gọi Tiểu Hắc, mèo Garfield gọi là Garfield, mèo vàng là Đào Uyên Minh, con bự nhất là Tiêu Danh Viễn, còn con đẹp nhất thì là Mạnh Tiểu Tuệ.”

Lâm Dư biểu lộ cảm xúc: “Anh ơi, hai con kia tên giống anh quá à.”

“Ừ.” Tiêu Trạch đáp một tiếng. Thực ra cha anh tên là Tiêu Danh Viễn, còn mẹ là Mạnh Tiểu Tuệ, thế nhưng anh không muốn giải thích cho cái tên trùng bịp bợm này biết.

Đem sáu con mèo về nhà xong, lần này mọi chuyện đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ mở cửa thuận lợi. Buổi tối ăn cơm, Lâm Dư ngồi ở lầu hai làm phiền không chịu đi, cái lầu nhỏ trên kia nóng quá trời, cậu không muốn lên đó, vì vậy ngồi ở trên ghế sa lon mở máy lạnh xem ti vi, còn có hoa quả ăn.

Tiêu Trạch cầm lấy áo thun quần short chuẩn bị đi tắm, lúc đi ngang qua vừa vặn mà hỏi: “Chương trình có hay không?”

Dám lừa tui hả, Lâm Dư găm quả táo: “Em có nhìn thấy đâu! Giọng MC dễ nghe ghê!”

Tiêu Trạch tắm rửa xong thì nghe bên ngoài có tiếng gió, hình như trời đã dần mát mẻ, vừa vặn ti vi cũng chiếu quảng cáo, Lâm Dư thẳng thẩn tắt TV. Cậu đứng dậy đi lên tầng gác, vừa đi vừa dụi mắt, giả bộ mệt thật sự rất mệt, luôn phải nhìn thần thờ, làm cậu tưởng mắt vô cùng.

Trải qua cả ngày phơi nắng, cho dù trời tối, bên trong phòng kia vẫn cực kỳ oi bức. Lâm Dư mở cửa sổ ra, để gió lạnh đi vào, cậu cũng thò đầu ra, phát hiện phía bên ngoài cửa sổ chính là nơi cao nhất của tầng nhà — nóc nhà.

Lâm Dư đập qua cửa sổ thấp cạnh giường mà bò ra ngoài, cậu dán chặt lần theo vách tường nóc nhà mà đi, sau đó tìm vị trí thật tốt nằm xuống, hai tay gối lên đầu, hóng gió đêm ngày hạ, nhìn khắp trời đầy sao.

Cậu có chút vui sướng, háng giọng: “Thiên đối địa, vũ đối phong, đại lục đối trường không.”(*)

(*) Từ đây đến hết chương sẽ nghe Lâm Dư ngâm nga mấy câu này, nằm trong bài “Ông già nón lá đối vận” hay ra để cho học sinh tìm ra biện pháp đối, tu từ,...

Ở đây mình tạm dịch nghĩa: “Trời đối đất, mưa đối gió, đại lục đối trời cao.

“Meo~” một tiếng, Đào Uyên Minh đi tới.

“Lôi ẩn ẩn, vụ mông mông, nhật hạ đối thiên trung. Phong cao thu nguyệt bạch, vũ tế văn hà hồng”

Tạm dịch: “Sấm lâm lâm, sương mù mông lung, mặt trời giữa trời hạ xuống. Gió cao trời thu mát mẻ xanh trong, mưa tạnh ánh nắng chiều đỏ hồng.”

Lão Bạch cùng Tiểu Hắc cũng tới chung vui.

“Ngưu nữ nhĩ tinh hà tả hữu, tham thương lưỡng diệu đầu tây đông. Hà đối hán, lục đối hồng, vũ bá đối lôi công.”

Tạm dịch: “Ngưu Nữ giữa ngân hà một trái một phải(1), sao Sâm, sao Thương hai diệu đầu tây đông(2). Sông đối ngân hà, xanh đối hồng, Vũ bá đối Lôi công.” Ngưu Nữ: chỉ sao Ngưu Lang cùng Chức Nữ, Truyền thuyết Chức Nữ vốn là tiên nữ trên trời, nàng cùng Ngưu Lang chôn nhân gian yêu nhau, Vương Mẫu nương nương biết được liền bắt nàng về Thiên Cung. Ngưu Lang mang theo hai đứa con đuổi lên trời. Vương Mẫu nương nương rút ra trâm vàng vạch ở ngân hà, làm chia cách Ngưu Lang Chức Nữ hai người hai bên bờ, ngày bảy tháng bảy hằng năm mới có thể gặp mặt một lần. Sao Sâm, Sao Thương: là hai sao trên trời. Diệu: cách gọi của vì sao. Đầu: Đầu: Bắc Đầu Thất Tinh. Hai ngôi sao một bên ở phía Tây, một bên ở phía Đông trên Bắc Đầu Thất Tinh. Truyền thuyết kể rằng Cao Tân Thị (Đế Khốc) còn có hai người con trai nữa Sách Tả Truyện có ghi lại điển tích như sau: “Át Bá và Thực Trâm luôn luôn bất hòa suốt ngày cãi vã nhau làm kinh động đến cả Ngọc Hoàng Thượng đế, Ngọc Hoàng tức giận hạ lệnh đầy Át Bá đến Thương Khâu làm chủ sao Thương ở phía Tây. Thực Trâm bị đưa ra vùng Đại Hạ làm chủ sao Sâm ở phía Đông, hai sao này không bao giờ gặp được nhau nữa vì khi sao này lặn thì mới nhìn thấy sao kia. Garfield cũng xuất hiện ở trên bệ cửa sổ, đoán chừng Tiêu Danh Viễn cùng Mạnh Tiểu Tuệ đang theo sát phía sau.

Lâm Dư hưởng thụ nhắm hai mắt lại, mặc cho gió nhẹ xoa gò má cậu, kết quả gió nhẹ có xu thế chuyển thành to, cái xoa biến thành cái tát.” Quá thiên tình tự tiền, thổ hồn nguyệt như cung, dịch lữ khách phùng mai tử vũ...”(*) Mẹ nó đây không phải mưa dầm, là mưa rào sấm chớp thì có!

(*) Tạm dịch: Sao băng như tên bắn, mặt trăng như gương cung, lữ khách dừng chân bên trạm gặp cơn mưa dầm.

Về cụm Thổ hồn nguyệt như cung: “Thổ hồn nguyệt” là chỉ một cụm nói rằng người xưa không có sự giải thích khoa học nào về trăng tròn và trăng khuyết, cho là mặt trăng do Thiềm Thử (cóc ba chân) phun ra nuốt vào mà tạo ra hình dáng. Cóc ba chân này cũng sẽ xuất hiện vào đêm trăng tròn. Tìm hiểu thêm về mối liên hệ giữa trăng và Thiềm Thử, cũng như phong thủy: [s://dodongdep.com/blog-do-dong/truyen-thuyet-thiem-thu-coc-ba-chan-duoc-tien-ong-luu-hai-thu-phuc.html](http://dodongdep.com/blog-do-dong/truyen-thuyet-thiem-thu-coc-ba-chan-duoc-tien-ong-luu-hai-thu-phuc.html)

Về cụm mưa dầm: Vùng phía Nam Trung Quốc mỗi khi đến tháng bảy, bởi vì đây là thời gian cây mơ(Mai Tử) chín quả, cho nên gọi là “Mai Tử Vũ”, người xưa gọi là mưa dầm.

Vì sao trên trời đã không còn, mây đen bao trùm lấy màn đêm, từng cơn sấm sét đánh xuống, cơn mưa áng chùng hạt đầu bắt đầu rơi xuống, trời sập đũa nào cao đũa đó chết trước, còn mưa rơi thì đũa nào ngồi trên mái nhà thì đũa đó toi mạng đầu tiên.

Cuồng phong gào thét, Lâm Dư vội vội vàng vàng đi về hướng cửa sổ, mắt cửa thấy cửa sổ thì cả người cũng ướn như chuột lột! Sấm vang chớp giạt xen lẫn tiếng mưa rơi, nóc nhà xám đậm không ngừng rớt xuống nước mưa.

“Má nó!”

“Thử liềm” một chút! Lâm Dư trượt té lộn mèo một cái, trong nháy mắt té xuống nóc nhà, tiếp theo cậu cố gắng bám chặt bệ cửa sổ!

Trong phòng tắm tiếng nước ngừng, Tiêu Trạch lấy khăn lông lau tóc,, mơ hồ nghe thấy trên lầu có người đang kêu to. Anh đẩy cửa kính phòng tắm vội sen ra, đứng ở bồn rửa tay đánh răng trước, cảm thấy tiếng kêu vẫn đang tiếp tục không ngừng.

Lâm Dư cao giọng kêu cứu: “Anh ơi! Cứu mạng!”

“Anh họ! Anh ơi! Tiêu đại ca cứu mạng em!”

Tiêu Trạch súc miệng xong còn chưa mặc quần áo, chỉ quần khăn tắm hồ bên hông, anh nghi ngờ mở cửa phòng ra, rốt cục nghe rõ Lâm Dư đang kêu gào. Không chỉ là kêu gào, còn có tiếng kêu cầu kính của sáu con mèo, cộng thêm tiếng gió mưa gào thét.

Tiêu Trạch bước nhanh chạy lên tầng gác, chỉ thấy cửa sổ mở toang, chỉ thấy sáu con mèo đang cào cửa sổ với móng vuốt bệ cửa kêu gào, bên ngoài mưa to không ngừng đánh tới, còn cổ họng Lâm Dư gào đến khản tiếng.

Anh nhanh chân chạy đến nắm lấy tay Lâm Dư, sau đó dùng hết sức kéo đối phương vào. Da dẻ Lâm Dư trơn trượt lạnh lẽo, bị anh nắm quá chặt, trên cổ tay đã hằn ra một vết đỏ.

Dù gì cũng cứu được rồi.

Lâm Dư trở về từ cõi chết, đi đứng như nhũn ra mà ngồi sập xuống đất, cậu ôm lấy đùi Tiêu Trạch, không thấy rõ trên mắt đang dính nước mưa, hay là hòa lẫn với nước mắt.

“Anh ơi...” Cậu chà chà cái khăn tắm, “Em gọi anh quá trời sao giờ anh mới đến, em sợ chết...”

Tiêu Trạch giận dữ: “Mẹ nó cậu bò lên nóc nhà làm gì!”

Lâm Dư bị hét đến đứng người, nghẹn ngào mà nói: “Em ngấm sao...”

Tiêu Trạch mắng tiếp: “Mẹ nó cậu mù mà ngấm sao mẹ gì chứ?!”

“Thế giới lớn như vậy, em muốn nhìn lung tung thử xem...” Lâm Dư còn chưa nói hết liền bị đạp sang phải, không đứng ở chỗ là này giờ cậu luôn nắm lấy khăn tắm, mà lúc bị đạp khăn vẫn còn nằm trong tay, thế nhưng Tiêu Trạch đã... Trần như nhộng.

Má nó, rất vĩ đại nha.

Mặt Tiêu Trạch không biến sắc, tên này bị mù, có nhìn thấy cái gì đâu.

Lâm Dư không biết giải thích cái gì, cậu ngã trên mặt đất, ánh mắt dừng lại tại nơi vĩ đại Tiêu Trạch mà biểu lộ cảm xúc: “Hạc vũ lâu đầu, ngọc địch lộng tàn tiên tử nguyệt, phượng tường đài thượng, tử tiêu xuy đoạn mỹ nhân phong.”(*)

(*) Về thứ nhất: Hạc vũ lâu đầu, ngọc địch lộng tàn tiên tử nguyệt: Trong Hoàng Hạc lâu, một khúc sáo ngọc gợi cho người ta nhớ tới những câu chuyện buồn về các tiên tử, ví dụ như đoạn tình trường đau thương của Hằng Nga, làm trăng không thể tròn.

Nguyên Hằng Nga là một cô gái trẻ sống trong cung điện của Ngọc Hoàng trên thiên giới, nơi chỉ có các vị thần tiên bất tử sống. Trong một lần xuống trần gian du ngoạn cùng con gái Ngọc Hoàng là Liễu Hạnh công chúa thì Hằng Nga đã phải lòng một người phàm tên là Nghệ. Được sự chấp thuận của Liễu Hạnh, nên Hằng Nga-Nghệ đã lấy nhau và sống vô cùng hạnh phúc.

Nhưng thời gian trôi qua thì Nghệ ngày càng già đi trong khi Hằng Nga vẫn trẻ mãi. Nghệ rất sợ một ngày nào đó Hằng Nga sẽ chê mình quá già rồi bỏ đi hoặc nếu không thì cái chết cũng sẽ chia lìa hai người nên Nghệ đã nhờ Hằng Nga lên thiên giới đánh cắp viên thuốc trường sinh bất lão cho mình. Vì tình yêu nên nàng đành nghe theo nhưng đã bị Ngọc Hoàng Thượng đế phát hiện.

Ông rất tức giận bèn giết chết Nghệ và đày Hằng Nga ở trên cung trăng mãi mãi

Về thứ hai: phượng tường đài thượng, tử tiêu xuy đoạn mỹ nhân phong: lấy cây trúc làm tiêu thổi ra một làn điệu thương tâm, khiến mỹ nhân không thể nào chợp mắt, nhớ tới tình lang, đầy lòng một mảnh thê lương.

Căn tuyến của tên này, đừng nói là nằm trên món đồ chơi này nha.

Thật là khiến người ta đỏ mặt mà.

5. Quyển 1 - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cả người Lâm Dư ẩm ướt, tắm cũng không cần chà rửa gì, vấn đề bây giờ chính là cái gian phòng trên gác nhỏ hẹp kia, mới mưa to một cái đã ướt luôn nệm giường. Cậu trả khăn tắm lại cho Tiêu Trạch, sau đó cả người tí tách nước ngay ngốc đứng, bày ra một dáng dấp biết sai hứa sẽ thay đổi.

Tiêu Trạch liếc nhìn cái giường, tức giận nói rằng: “Đi lên lầu hai ngủ, còn quậy nữa tôi quăng cậu đi luôn.”

Lâm Dư lập tức nở nụ cười: “Cảm ơn anh!”

Cái này gọi trong họa ắt có phúc, lầu hai có mấy gian phòng trống, cậu chọn đại một gian cũng tốt hơn cái gác nhỏ kia nhiều. Nắm lấy quần áo sạch sẽ tiến vào buồng tắm rửa, lúc xả nước chưa thấy gì, đợi đến khi bọt nổi lên mới thấy đau cứ như bị kim châm.

Trai tim Tiêu Trạch cũng cho là khá nhạy cảm, nghe thấy Lâm Dư kêu thảm thiết liền phá cửa mà vào. Anh nhìn qua hơi nước mờ mờ trong phòng tắm thấy đối phương chỉ mặc vào cái quần short, cầm trong tay cái áo may ô.

Lâm Dư sợ hết hồn: “Anh họ? Anh làm sao vậy?”

“Sao cậu gọi tôi?”

“Cánh tay của em bị thương rồi.” Lâm Dư giơ cánh tay lên, da dẻ trần trụi hồng nhợt có vài vết trầy, hẳn là do lúc bám vào bệ cửa sổ làm bị thương.

Tiêu Trạch tìm chai thuốc cho cậu, không kiên nhẫn nói: “Tự bôi đi, còn la hét thì cút ra ngoài.”

Quần quật suốt một trận, Lâm Dư nằm trên giường thả lỏng sau khi sống sót, nhưng mà có hơi đáng tiếc, buổi chiều vất vả lắm mới có chút thân thiết, giờ đã bị cậu phá cho hỏng hết rồi.

Ồi, thôi mặc kệ nó, tùy cơ ứng biến, tùy ngộ nhi an(*) đi.

(*)thích ứng trong mọi tình cảnh

Lâm Dư vươn mình ôm lấy cái chăn mềm mềm, chuẩn bị ngủ một giấc cho đã thèm. Năm ba giây sau thành linh bật dậy, không nhìn được mà nghi ngờ, giả sử cậu không coi được mệnh số Tiêu Trạch, có phải là vì mệnh Tiêu Trạch quá tốt hay không.

Vậy chuyện xảy ra vào tối nay, hồng biết có phải do cái người này khác mình không ta?

Xui xẻo ghê hồn, lớn như vậy chưa kịp gặp đào hoa, đã đụng tới thiên sát cô tình.

Thiên sát cô tình còn chưa ngủ đang ngồi viết nghiên cứu luận văn ở thư phòng. Anh rất yêu quý công việc nghiên cứu địa chất, cũng bởi vì nó mà không ngừng học tập, tuy rằng mớ hỗn tạp dơ bẩn trong công việc kia làm anh phát ngán vô cùng.

Bận bịu đến gần ba giờ khuya, sau khi đóng lại hết tất cả tập giấy trên bàn, bỗng nhiên xuất hiện một tấm hình chụp ảnh chung đội khảo sát ngủ qua đêm ở một năm nào đó. Lúc đó tuyết lớn ngập núi, nhiệm vụ khảo sát bị ngưng lại, cả đội không có việc gì liền đóng quân nghỉ ngơi, cảm thấy buồn chán nên mới chụp ra tấm hình này.

Mọi người đều nở nụ cười rạng rỡ, không biết cứ tưởng đang đi du lịch

Vật đổi sao dời, có người chuyển sang nghiên cứu khoa, có người thăng thân từ chức, còn có người thăng thân rồi đi.

Màn hình tối đi, máy vi tính cũng tắt, Tiêu Trạch cứ nhìn chăm chăm màn hình không nhúc nhích. Anh từng đem hết mộng tưởng cùng nhiệt huyết chôn vào chốn núi cao, hòn đảo kia. Từng vì một kết quả nghiên cứu không ngủ không nghỉ mấy ngày mấy đêm, từng xem vết thương trên người như đeo lên tấm huân chương vinh dự nhất.

Nhưng tại sao anh lại từ bỏ cuộc sống đó, chấp nhận an phận làm một ông chủ của một nhà sách nhỏ?

Cho dù anh có đoạn tuyệt chia ly cũng sẽ không đoạn theo cách này.

Suy nghĩ không có kết quả, gió mưa ngoài cửa sổ cũng ngừng. Tiêu Trạch xoa xoa mi tâm, đứng dậy trở về phòng ngủ.

Trận mưa rào sấm chớp đêm nay đã tặng một lượng nước dồi dào cho thành thị, lúc sau không hề lưu luyến rời đi, nhường chỗ cho ánh mặt trời làm nhiệm vụ tỏa sáng sân nhà. Sau cơn mưa trời lại sáng trong đến lạ thường, bất cứ ai một khi tỉnh dậy kéo màn cửa sổ ra, cũng không nhìn được mà hít sâu một hơi nghênh đón ánh nắng mặt trời.

Tiêu Trạch có thói quen chạy bộ vào sáng sớm, hôm nay bỗng dừng lại tìm một dây thừng nhỏ quấn vào cổ tay mình, sau đó đem một đầu khác quấn vào cổ tay Lâm Dư. Lâm Dư vẫn còn buồn ngủ, không cần phải đi coi bói buổi sáng, bạn nhỏ vẫn muốn nướng thêm chút nữa.

Cậu kiệt sức thều thào: “Anh ơi, em buồn ngủ quá à.”

Tiêu Trạch đương nhiên nhìn ra được, nhưng mà anh vốn giầy vò tên trứng bọm này, buồn ngủ là tốt đấy. Kéo kéo dây thừng, nguy trang thành một bộ dạng của mẹ hiền: “Đi nào, chạy qua đây phổ kê mua cho cứng cái bánh rán trái cây.”

Lâm Dư đầu tóc rối bởi run rẩy, đi theo Tiêu Trạch chạy bộ: “Em còn phải ăn thêm hai miếng khoai chiên, em muốn cao lên.”

Không có gậy dẫn đường, cũng không có ai dẫn, chỉ có một cái dây thừng, Tiêu Trạch quay đầu lại liếc mắt nhìn, thấy Lâm Dư sụp mắt, có vẻ không có gì bất an.

Anh hỏi: “Sợ hả?”

“Dạ?” Lâm Dư phản ứng vài giây, sau đó lắc lắc đầu, “Anh họ, em tin anh mà.”

Tiêu Trạch quay đầu lại tiếp tục chạy: “Vây chúng ta chạy nhanh hơn chút nữa, rèn luyện chức năng cho tim phổi.”

Lâm Dư không có quyền quyết định, chỉ có thể phục tùng. Cậu chạy nhanh theo, hơi thở bắt đầu dồn dập, không khí trong lành chui vào đường hô hấp, cứ như vuốt ve cả thân thể qua một lần.

Cuối cùng cậu cũng hoàn toàn tỉnh táo, có tinh thần liền cuộn tay thật chặt quyết định chạy một chuyến.

Mới có nói chưa kịp làm thì Tiêu Trạch đột nhiên tránh qua một bên!

Bà mẹ nó!! Cây già trăm năm to như cái thùng phi.

Lâm Dư kêu thảm một tiếng rồi thẳng đầu đâm vào cây, vỏ cây thô ráp muốn làm gãy mũi cùng gáy của cậu, trong miệng toàn là cặn bẩn của cây! Quán tính không nhỏ, trời đất quay cuồng. Sau khi cậu bắt đầu cảm thấy đau điếng cả người thì mới phát hiện bản thân đang ngồi bẹp dưới mắt đất, nước mưa hôm qua vẫn còn đọng lại làm cái mông của cậu ướt nhẹp.

Tiêu Trạch dựa vào cây kéo kéo dây thừng nhỏ: “Em trai, đi lừa người ta cũng không hề dễ dàng, bây giờ đã hối hận chưa?”

Lâm Dư chảy hai hàng máu mũi, cảm giác chớp mắt một cái mà nước mắt cũng muốn chảy ào ào ra, thế nhưng cậu chỉ qua loa lau đi, máu tươi vẫn còn dính tèm nhem trên mặt, đôi mắt vốn vô thần trở nên ảm đạm, nhưng chẳng hề thấy tức giận chút nào.

Dáng dấp kia nhìn qua vô cùng tủi thân.

Tiêu Trạch không có nhiều lòng trắc ẩn có thể tùy tiện đi ra như vậy, nhưng sau khi nhìn thấy tên trướng bịp bợm kia có khi chất mạnh mẽ đánh không chết nên không nạt này, liền kéo kéo dây thừng: “Vẫn im lặng không có gì biện hộ à?”

Lâm Dư trở mình ngồi dậy: “Tên lừa đảo thì gạt tiền chứ còn gạt cái gì, vậy thì chờ đến lúc em gạt tiền anh thì anh đánh em cũng không muộn mà.”

Tiêu Trạch trả lời: “Hết lừa ăn lừa uống cũng vậy thôi.”

“... Nhưng em chịu làm việc cho anh rồi mà!” Lâm Dư tức giận đến đỏ mắt nóng mặt, “Em cho anh tiền anh cũng có chịu nhận đâu...”

“...Mẹ nó! Khó chiều!”

Mấy câu oan ức còn chưa nói hết, nửa câu sau bỗng nhiên thay đổi giọng điệu, Tiêu Trạch vẫn mặt nhăn mày nhíu với đối phương như thường, không ngờ Lâm Dư lại cầm lấy thừng nhỏ kéo mạnh lại, như dùng hết sức bú sữa mẹ. (*)

(*)trẻ nhỏ hay dùng hết sức của mình để bú sữa, hút hết sữa ra, ở đây cũng coi như là dùng hết sức mình.

Tiêu Trạch bị kéo đến mức bước tới một bước, cúi đầu gần như đụng vào chóp mũi đang chảy máu của Lâm Dư.

Lâm Dư vội vàng giải thích: “Anh ơi, chỗ này có phải giao lộ không anh?! Có chuyện nguy hiểm!”

Vừa dứt lời, một chiếc ô tô chạy như bay từ phía tây quẹo đến ứ như mấy tên say rượu phát điên, lúc này mô tô đi trên đường cũng né không kịp, hai giây sau va chạm bay khỏi mặt đất.

Người trong cuộc té nhào xuống đất, xe mô tô lệch hướng rơi xuống đập trúng cái cây to trăm năm kia, lốp xe vẫn còn đang chuyển động, đốm lửa nhỏ chớp tắt chiếu xuống vũng nước trên mặt đất.

Cách đúng một bước, nếu không phải Tiêu Trạch bị Lâm Dư kéo ra, hậu quả khó mà lường được.

Lâm Dư che lỗ tai, chóp mũi dựa trên vai Tiêu Trạch, đau đớn cũng dần dần bớt đi, còn thể biết được có bàn tay đặt sau gáy mình, cả người ảm áp vô cùng.

Người bắt đầu bu đông lại xung quanh, Tiêu Trạch hoàn hồn trong cơn chấn động, khó có thể tin hỏi: “Làm sao cậu biết?”

Lâm Dư ngẩng đầu lên, giọng bị máu mũi làm cho đổi, nhẹ nói: “Em tính đó, anh đừng không tin em.”

Nhịp tim Tiêu Trạch vẫn còn chưa bình phục, anh lau vết máu trên mặt cho Lâm Dư, lát sau tay toàn là máu. Lâm Dư bé ngoan đứng im, bụng ửng ục kêu một tiếng, mặc dù bốn phía xung quanh người đông ồ ào, cậu cũng không hề quan tâm.

Lâm Dư bĩu môi: “Anh ơi, vậy chúng ta có đi mua bánh rán nữa không.”

Tiêu Trạch rốt cục dần bình tĩnh lại: “Đi, tôi mua cho cậu.”

Bánh rán thì còn nóng, nhưng khoai tây chiên bên trong thì mềm xèo(*). Dọc theo đường đi Lâm Dư hấp dẫn vô số mắt nhìn, người đi đường kinh ngạc tò mò quay đầu dõi theo.

(*) Bánh rán nhân khoai chiên Lâm Dư ăn:

Máu ứ đông trên trán, chóp mũi thì bị rách da, phía dưới còn đặc sắc hơn nữa. Vết máu loang lổ khắp người, trước ngực còn dính vài giọt. Lâm Dư vừa đi vừa gặm bánh rán, da bánh vừa mỏng vừa mềm, còn khoai mềm tới muốn vứt đi kia cho muối mặn ngọt vừa phải. Nếu không phải tại cái bánh này, sống chết cậu cũng chẳng thèm theo.

Tiêu Trạch bị cậu tay trong tay quá chặt, ma sát sinh ra một tầng mồ hôi bèn không nhịn được kháng nghị: “Buông ra đi, nam nam thụ thụ bất thân.”

Hiện tại Lâm Dư tự cho cậu là ân nhân cứu mạng: “Không được, lỡ anh giờ trò xấu ra thì sao? Nhiều cây như vậy, muốn đâm vào cây nào chả được.”

Ban này lúc xếp hàng chờ bánh rán anh có cân nhắc kỹ lưỡng, trước đó bày khổ nhục kế, thế nhưng người anh em này có vẻ như không chịu ăn mềm, nhưng anh lại không muốn dùng biện pháp mạnh bạo. Trải qua trận tai nạn xe cộ bất ngờ này, tên kia cũng cứu anh một mạng. Đối với Tiêu Trạch có lương tâm mà nói, tạm thời anh sẽ không trừng trị cậu.

Nhưng anh không biết rõ, liệu tên kia có lương tâm hay không?

Tiêu Trạch không hề biết những toan tính nhỏ nhặt đang kêu vang trong lòng Lâm Dư, bỏ mặc việc cậu cặp tay mình mà quay trở về nhà sách Mắt Mèo, sau đó không nói gì trực tiếp lên lầu tìm hòm thuốc.

Lâm Dư vẫn ngồi trên ghế salong, cậu đem cái bánh rán cuối cùng nuốt vào trong bụng, thỏa mãn ợ một cái dựa lên ghế tìm lại dư vị, sau đó còn lưu luyến mà vuốt vuốt cái bụng. Lão Bạch cùng Tiểu Hắc cứ như tả hữu hộ pháp, nằm hai bên trên hai cái tay vịn, cả người cũng đầy vẻ lười nhác.

Tiêu Trạch cầm chai thuốc Povidone (*) xuống, trong tay còn mang theo khăn lông ướt, nói: “Lau vết thương đi.”

(*)Povidone– Iodine có khả năng sát trùng tốt đối trong chữa trị các vết thương cục bộ và chống lây nhiễm rộng. Được dùng đầu tiên với những vết cắt nhỏ, vết sây xước, vết bỏng và chỗ phỏng rộp.

Lâm Dư ngồi thẳng đưa tay, không ngờ Tiêu Trạch lại không thấy động tác của cậu, sau khi ngồi xuống thì vắt khăn lông đang nóng vào mặt cậu. Động tác rất nhẹ, giống như sợ cậu đau.

Tối hôm qua chỉ vứt chai thuốc mặc cậu tự sinh tự diệt, còn bây giờ muốn đích thân làm cho.

Xem ra người này tương đối là có lương tâm.

Lâm Dư yên lặng hưởng thụ, có ai mà không thích được người khác hầu hạ không chứ. Cậu hơi vênh mặt lên, giả bộ mù còn có thể lợi dụng mà nhìn chăm chăm người kia. Tiêu Trạch dùng khăn lông lau khô đi mấy vết máu đen trên mặt cậu, lúc lau miệng vết thương còn thổi thổi một cái.

“Anh ơi, ngày mai em muốn bánh rán.” Ánh mắt Lâm Dư di chuyển trên mặt Tiêu Trạch, không nhịn được nói, “Sóng mũi anh cao ghê, em bị đập tẹt luôn rồi.”

Cái khăn đang lau chùi trên cằm dừng lại, Tiêu Trạch nhìn cậu: “Sao cậu biết tôi sóng mũi cao?”

Lão Bạch cùng Tiểu Hắc vẫn đang trong tư thái lười biếng, còn Lâm Dư trong nháy mắt đã xù lông lên, cậu khấn trương đến thân thể căng cứng, câu nói kia như đào một cái hầm cho cậu! Cẩn thận mấy cũng có sơ sót!

“Em, nãy em cầm tay anh mà.” Cậu nhấc tay sờ soạng cánh tay Tiêu Trạch, sau đó nắm lấy thật chặt “Kinh mạch của anh chặt chẽ tương liên, còn nhiều căn cốt như vậy, em sờ một cái là có thể đoán ra được, sóng mũi anh rất cao, mắt cũng không có nhỏ, mắt anh có vẻ thiên về hình dạng hẹp dài, còn em là tròn xoe.”

Tiêu Trạch nói: “Như hai quả hạnh.”

Lâm Dư nói dối nói lên đầu mình, xem như bản thân tránh thoát một kiếp, cậu không lộ ra vẻ gì mà thở phào nhẹ nhõm, sau đó bị Tiêu Trạch dán hai miếng băng lên chóp mũi và cái trán.

Tiêu Trạch nhìn cổ áo cậu có vết máu: “Lên lầu thay quần áo, cái này dơ rồi.”

Lâm Dư khổ sở nói: “Em chỉ có hai bộ, bộ hôm qua ướt mưa còn chưa có kịp khô...”

Anh đi tới lục cái ba lô, đúng là không còn cái gì sẵn nào. Vóc người Tiêu Trạch cao, vai lại rộng, Lâm Dư mượn quần áo của anh mặc, đi đi lại lại cảm thấy trống trống, hình như chỗ nào cũng có gió lọt vào.

Tiêu Trạch nhìn không vừa mắt, liền thẳng thừng mua vài bộ cho Lâm Dư.

Lâm Dư vui vẻ nói: “Không chỉ lừa ăn lừa uống, mà còn lừa được quần áo mới!”

Ở nhà sách Mắt Mèo mấy ngày, cậu dần quen thuộc với tòa nhà ba tầng này, không cần gây dẫn đường cũng có thể tới lui tự nhiên. Sự thật cậu cũng chẳng phải là người mù, thế nhưng diễn thói quen này vô cùng xuất thần có đầu tư.

Lâm Dư từ từ làm quen với mấy khu lân cận, ở sát là ký túc xá của cảnh sát thành phố, còn có hai trường trung học, quán cơm siêu thị không thiếu thứ gì, mà quan trọng nhất là, ở đây có một công viên nhỏ.

Không biết khi nào mới có thể xem được mệnh cho Tiêu Trạch, thế nhưng sự nghiệp không thể bỏ bê.

Trời còn chưa sáng Lâm Dư đã đi khỏi cửa, trên người diện quần áo mới, tay trái cầm quả địa cầu, tay phải xách theo bàn ghế xếp, trong túi quần vẫn không quên nhét thêm tờ giấy chứng minh tàn tật, trên mặt hiện lên ba chữ “Rất vui vẻ”.

Cậu chạy một vòng dọc theo công viên nhỏ nhìn xem, thế mà chỉ có một quầy coi bói, là do nghề này kiếm ăn không đủ hay là do cậu thức dậy quá sớm đây nhỉ.

Người bày sạp kia là một người tuổi đã cao, tóc râu rậm mép nhỏ, trên bàn bày một tấm bát quái, còn mặc một thân áo vàng đất của hòa thượng, không biết là hoàng thượng thật hay gạt người đây. Lâm Dư cảm thấy không ổn, cảm giác mình thua kém ngay từ điểm xuất phát.

Cậu ngồi xuống bên cạnh, rõ ràng là muốn chiến.

Cụ ông không nhìn cậu, căn bản là do ông không để cậu vào trong mắt.

Ngày mới vừa sáng, sương mù bay nhàn nhạt, lui tới công viên đa số là người lớn tuổi đi tập luyện. Lâm Dư khép hai đầu gối lại, bày ra một tư thế vô cùng ngoan ngoãn ngồi trước bàn nhỏ, chờ người đến khai trương.

Không lâu sau, có một người đàn ông đỡ một cụ bà đi qua, đi tới chỗ họ thì dừng bước. Cụ bà hỏi: “Xin cơm sao? Cho bọn họ hai đồng tiền lẻ đi.”

Lâm Dư vô cùng kinh ngạc, cậu ăn mặc đẹp như vậy, sao có thể bị nhận làm thành người ăn xin? Cụ ông bên cạnh còn hài hước hơn, chấp tay lại mà niệm câu “A di đà phật”, tuyên bố chỉ tính quẻ, không khát thực.

Người đàn ông vội giải thích: “Mẹ, không phải xin cơm, mà là bày sạp coi bói, ở ngoài công viên hay nhìn thấy ấy.”

Cụ bà ngược ngạo nói: “Xin lỗi, tôi bị đục thủy tinh thể nên nhìn không rõ. Lập Đông, hay chúng ta để đại sư xem một chút?”

Lâm Dư không được để ý tới, tư thế không thay đổi lặng lẽ dò xét hai mẹ con người này. Cụ bà ăn mặc khá giản dị, đôi giày vải hình như tự mình làm, còn người đàn ông thì ngược lại, một thân thời thượng, kiểu tóc cũng rất đẹp, nhìn qua là một người vô cùng chú trọng tới dáng vẻ.

“Đại sư, chúng tôi muốn tính một quẻ.”

Bên cạnh đại gia hỏi: “Xem tướng mạo hay tướng tay?”

Cụ bà đưa tay ra: “Tay đi, già rồi trên mặt toàn nếp nhăn.”

Người kia cầm lấy tay cụ bà xem kỹ càng, sau làm bộ vuốt vuốt chòm râu, thở dài nói: “Đường hoa tay dẫn đặc, cuộc sống của bà chắc không mấy dễ dàng, nhưng mà hiện tại có thể an ổn tuổi già nên cứ an tâm. Trong lòng bàn tay có quán kiêu tuyến(*), phải cẩn thận có bệnh từ tim, chú ý thân thể”

(*) Là đường đi qua đường tình cảm và đường trí tuệ, tuyến này còn thể hiện người đó có thể có bệnh tim.

Lâm Dư ở bên cạnh nghe, nghĩ thầm đây cũng chỉ là trình độ nhập môn, cụ bà mặc đồ như người ở dưới quê, còn người đàn ông kia thì có vẻ sinh sống ở thành phố nhiều năm, cho nên cậu đoán có lẽ là cụ bà khổ cực nuôi dưỡng cho người con ăn học, cuối cùng đã tới thời kỳ hưởng phúc.

“Ôi, cảm ơn đại sư.” Cụ bà nghe được hai câu còn chưa xong gì đã hài lòng rồi. Sau đó bà mở to cặp mắt đục của mình chuyển sang bên cạnh, hỏi: “Lập Đông, vị đại sư này cũng xem bói hả?”

Người đàn ông kia có chút chần chừ “Vị đại sư này... vẫn còn là một đứa nhỏ.”

Lâm Dư móc ra giấy chứng minh tàn tật: “Người mù xem bói, không nói quá. Nếu xem không chuẩn mong mọi người thông cảm, đôi mắt của bà nhìn không rõ, vậy tính ra cũng có duyên có phận với con, con không lấy tiền đâu.”

Lời nói gió bay, phục vụ không tốn tiền, hai mẹ con vốn cảm thấy người trẻ tuổi xem bói không thể tin được, nhưng cậu không cần tiền, cái miệng thì ngọt, cho nên dịch sang một bước xem tiếp.

Lâm Dư nghiêm túc sờ tay vịn bà, bỗng nhiên nở nụ cười: “Lúc trẻ bà chắc chắn là một mỹ nhân.”

Cụ bà ha ha cười: “Bà tên là Tiểu Hoa, lúc còn trẻ người trong thôn đều gọi bà là Nhất Chi Hoa(Một Cành Hoa).”

Lâm Dư lại hỏi: “Bà tới đây chơi ạ?”

“Cũng không sai, nhưng mà tới đây chơi cũng không đi nữa.” Người đàn ông trả lời, “Tôi làm việc ở đây, liền đón mẹ lên ở để có thể báo hiếu.”

Cụ bà có vẻ vui, miệng cười không ngớt. Lâm Dư cũng cười với bà, sau đó khôi phục lại trạng thái, nắm lấy tay cụ, mở miệng vô cùng có chừng có mực: “Bà Tiểu Hoa, có phải gần đây bà có chuyện gì đau lòng hay không?”

Chúng sinh, không có người nào cả đời có thể thuận buồm xuôi gió, chịu tội cũng không phải số ít. Lâm Dư bày sập coi bói đoán mệnh, chỉ thông báo vận trình mệnh số, chưa bao giờ tỏ lòng thương xót. Giống như bác sĩ xem bệnh, nếu cứ có bệnh nhân số khổ lại thương tiếc một phen, bác sĩ sẽ mệt đến chết.

Dù sao cũng nhìn riết thành quen, mặc dù không tới mức vô cảm, nhưng hiện tại sẽ không nhạy cảm thái quá.

Kết quả cụ bà chỉ cười đáp: “Không có, mọi chuyện đều rất tốt, không có chuyện gì đau lòng cả.”

Người đàn ông kia cũng cười: “Tiểu sư phụ, vậy thì có thể xem là coi sai, học tập không tinh.”

Lâm Dư có chút lúng túng, vốn nếu nhìn bề ngoài thì nhìn cậu có vẻ là người đoán không chuẩn, còn chưa kịp kết luận thì khách hàng đã chặn đầu phui đi. Cậu buông tay cụ bà ra, cười xòa nói: “Bà ơi, lúc này chắc con chưa phát huy tốt, lần sau nếu bà tình cờ gặp lại con, con xem cho bà miễn phí.”

“Ôi không sao không sao, ai làm việc mà không từng mắc sai chứ.” Lão Cụ bà được đỡ đứng lên, từ đâu đó móc ra tờ giấy hai mươi đồng tiền, “Còn trẻ như vậy nên tìm một công việc đàng hoàng, làm đến nơi đến chốn đi.”

Hai mẹ con họ dần đi xa, Lâm Dư cảm tờ hai mươi đồng kia có chút trống rỗng.

Cậu thật sự xem sai rồi? Không phải chứ

Chẳng lẽ cái mệnh lớn của Tiêu Trạch không chỉ khắc cậu, mà còn hút hết linh khí của cậu?

Lâm Dư còn chưa tìm ra nguyên nhân, bỗng nhiên nghe thấy được một tiếng hừ cười, cậu quay đầu nhìn sang cụ ông bên cạnh thì có cảm giác đối phương đang cười mình. Người đó sờ sờ chòm râu nhỏ của mình, nói: “Thôi thôi, mù rồi thì đừng tốn công tốn sức, cậu ngồi cạnh tôi không kiếm được đồng nào đâu.”

Lâm Dư hỏi: “Ông tới từ Nam Thiếu Lâm hay Bắc Thiếu Lâm vậy ạ?”

Cụ ông đáp: “Cái nào cũng không phải, sáng sớm đi xé hai mét bộ ở khu chợ sáng, sau đó để bạn già may kiện cà sa cho thôi.”

Liên biết không phải hòa thượng thật, Lâm Dư bĩu môi: “Vậy sao ông tính được chính xác thế?”

Cụ ông ra vẻ đắc ý: “Ta sống bảy mươi năm, có cái gì chưa từng nhìn qua, nhìn hai mắt liền có thể đoán được năm, sáu phần. Cái mặt tang thương này của ta có thể làm bọn họ tin hai, ba phần nữa. Gộp hai cái lại không phải quá đủ rồi sao.”

Người đến bói toán hỏi quẻ được chia làm ba loại: hiểu kỳ, có tâm tình tùy tiện hỏi một chút, người như vậy đều không có sâu lo gì lớn. Còn loại thứ ba chính là người đi đến tuyệt vọng, trong lúc trải qua dừng lại bói một quẻ, đã đi đến đường cùng rồi cái gì cũng có thể thử. Đó chính là những điều đơn giản của phong kiến mê tín, loại người thứ ba tốt nhất nên dọa một chút.

Lâm Dư cúi sát vào: “Ông ơi, ông tính thử xem đường nhân duyên của con đi, năm nay con mười bảy.”

Cụ ông nói: “Mặt không quá ba lạng thịt, eo không đựng được smartphone, một thân không nằm được ba phòng, hai chân không lái được cái xe bốn bánh, chỉ có cái bễ ngoài, cô gái ngốc nào không có mắt mới coi trọng cậu.”(*)

(*) Ý của ông là Lâm Dư chỉ được cái vẻ ngoài đẹp, không có smartphone, không nhà, không xe, nên chả ma nào nó thêm ưng

Lâm Dư nghe được vui vẻ: “Mấy cái trước đúng quá!”

Cậu vui mừng xong hỏi tiếp: “Vậy mấy tên đàn ông ngốc có thể coi trọng con không?”

6. Quyển 1 - Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Làm người ta hài lòng không dễ dàng, nhưng đối đáp thì là một chuyện vô cùng đơn giản.

Cụ ông già như vậy rồi, chỉ là nghiên cứu một chút để xem bói lừa người, quan niệm chắc chắn cũng sẽ vô cùng cổ hủ, Lâm Dư lại thẳng thắn không thêm xem bói xem toán gì nữa, xoay mặt truy hỏi đến cùng: “Ông ơi ông nói đi, rốt cuộc đàn ông ngốc có thể coi trọng con hay không?”

Cụ ông bị nghẹn suýt thở không ra hơi, ông thấy cười không nổi vợ đã là một chuyện vô cùng đả kích rồi, ai mà nghĩ tới tên này ngay cả kết thân cùng đàn ông cũng không tha. Ông xoa xoa chòm râu muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này, tròng Lâm Dư một cái: “Hồ đồ! Đừng nói lung tung!”

Lâm Dư giả vờ nghiêm túc: “Chuyện này làm sao mà hồ đồ, ông có biết hai người đàn ông cũng có thể làm cái kia không? Thực ra không khác gì nhiều, chỉ là con đường có hơi gian nan, nhưng mùi vị vô cùng đặc biệt.”

Nét mặt già nua của ông cũng đỏ lên: “Cậu đúng là cái đồ không biết liêm sỉ! Bại hoại!”

Lâm Dư rũ mắt xuống: “Sao ông dám sỉ nhục người khác, đừng cho con là cái thứ dễ ức hiếp, chồng con cao to khỏe mạnh, trừng trị cái người như ông dễ như trở bàn tay luôn đó.”

“Cậu! Cậu cậu cậu!” Cụ ông tức giận đến vỗ cái đùi một cái đét, “Còn gọi chồng nữa! Ta khinh, hôm nay ta phải thay mặt ông bà cậu mà chỉnh đốn tên tiểu tử này!”

Cụ ông đứng dậy quá mạnh, tăng bào trên người đung đưa theo gió không ngừng, ông cầm lấy cái băng ghế nhỏ đi về phía sòng lưng của Lâm Dư mà định “nói chuyện”.

Lâm Dư một bước nhảy ra, chơi vui đến người toàn mồ hôi, cậu nắm vạt áo quạt quạt: “Làm gì vậy, quân tử động khẩu không động thủ, ông bà của con cũng đâu có quan tâm, ông đừng có mà hoảng để không vội thái giám vội chứ.”

(*) ám chỉ chuyện người trong cuộc chưa kịp gấp gáp gì thì người ở ngoài đã nhao nhao lên lo lắng.

Cậu chơi đùa với ông lão tới mức người kia suýt nữa về châu tổ tiên ngay tại đây luôn, phỏng chừng hôm nay cũng không còn làm ăn cái gì nữa, thu dọn quả địa cầu cùng bàn ghế, giấy tàn tật chứng minh cùng tờ hai mươi đồng kia rồi nói lời tạm biệt: “Ông ơi, sáng mai hai chúng mình tâm sự tiếp.”

Cụ ông thổi râu mép trừng mắt: “Ngày mai ta đổi chỗ khác!”

Tâm trạng đã tốt lên, Lâm Dư vừa đi vừa hát, tinh thần vô cùng sáng khoái, tản bộ thong dong đến cửa tiệm thì nhìn lại. Cậu nhìn xuyên qua cửa kính thì thấy Tiêu Trạch đang ôm Lão Bạch ngồi ở bên cạnh quầy bar, biểu cảm thơ ơ lạnh lùng sắp xếp lại chồng sách cũ.

Tiêu Trạch mặc một chiếc áo sơ mi màu đen cùng bộ lông của Lão Bạch phân định rõ ràng. Anh đang dựa lưng vào ghế tựa, hai chân bắt chéo đung đưa thả lỏng, xương mắt cá chân vô cùng nổi bật, trên đó hình như có một vết thương cũ.

Không giống với cái đêm bị kéo khăn tắm lỏa thể, hiện tại Tiêu Trạch quần áo chỉnh tề, những vấn khiến cho Lâm Dư ngây ngốc nhìn ngắm nửa ngày trời.

Có một chiếc ô tô đang đi trên đường bỗng nhiên thắng gấp, tiếng thắng gấp gấp chói tai khiến Lâm Dư tỉnh lại. Cậu đẩy cửa vào nhà, trong nháy mắt bị hơi lạnh bao quanh, giả bộ không nhìn thấy gì đi về phía trước, chờ đối phương lên tiếng trước.

Tiêu Trạch không ngẩng đầu, anh chỉ nhấc chân chặn lại đầu gối Lâm Dư, lúc này mới lên tiếng: “Dọn dẹp rồi? Sớm ghê nha.”

Lâm Dư sờ sờ ở bên cạnh ngồi xuống, sau đó sờ tiếp mà uống hết nửa chén trà xanh của Tiêu Trạch, hả giận nói: “Anh ơi, em bị một lão già chê cười, sau đó em liền trả thù rồi mới quay về!”

Tiêu Trạch cũng xem như nghe chuyện cười giải sầu: “Kể nghe một chút.”

Lâm Dư kể chuyện từ lúc cụ bà Tiểu Hoa xuất hiện, sau đó bị ông cụ chê cười, cậu phản kích lại làm sao, tất cả đều mặt mày hớn hở mà nói một lần, vài con mèo nghe thấy tiếng cũng vây quanh làm ra bộ dạng chăm chú.

Tiêu Trạch trước sau không ngẩng đầu, lật xong hai trang sách: “Thật không kính già yêu trẻ, cãi nhau với một ông già hơn bảy mươi tuổi làm cái gì.”

“Anh không thể nói như vậy...” Lâm Dư không nghĩ tới Tiêu Trạch lại đánh giá cậu như vậy, so với cậu tưởng tượng khác một trời một vực, “Nghề xem bói của em bị lên án nhiều như vậy là vì sao, cũng là bởi vì có nhiều tên lừa đảo như ông ta. Bản thân cái gì cũng không hiểu, tùy tiện bày tẩm bát quái liền coi cho người ta, thanh danh của cái nghề thầy bói liền bị phá hỏng hoàn toàn.”

Đúng là Tiêu Trạch không nghĩ tới cái này, anh bất ngờ khi thấy Lâm Dư lại thật tình với cái nghề xem bói này như vậy.

Mà anh vẫn cảm thấy có chút buồn cười: “Cậu hình như cũng xem sai cho cụ bà mà, coi như không đáng tin.”

“Em.. Em.. Là bởi vì sáng em chưa có ăn gì hết.” Lâm Dư bịa đại ra một câu, âm thanh thấp gần như chạm sàn nhà, không còn chút sức lực. Cậu đứng dậy né người đi, chỉ sợ Tiêu Trạch lại bắt mình đoán mệnh giùm, cậu căn bản không coi được cái gì cho anh, phải triệt để giữ vững tên tuổi cho nghề thầy bói!

Mới vừa đi hai bước, Tiêu Trạch ở sau lưng nói: “Tủ lạnh có hai đĩa bánh.”

Lâm Dư không nói gì, chỉ bước đi nhanh hơn.

Lần đầu tiên Tiêu Trạch chủ động quan tâm cậu, cậu cũng phải đến dòm xem có đĩa bánh thật hay không.

Không đến hai phút, Lâm Dư găm đĩa bánh liền từ trên lầu đi xuống, cậu đi thẳng đến cái ghế mây bên cạnh Tiêu Trạch ngồi xuống vừa nhìn Tiêu Trạch làm vừa chớp chớp không ngừng.

“Meo.” Lão Bạch vươn vươn cái cổ, nghe thấy mùi đồ ăn.

Tiêu Trạch không kiên nhẫn nói: “Ngồi gần như vậy làm gì, lặn ra xa một chút.”

“Em không lặn, em muốn ngồi ở đây.” Lâm Dư liếc nhìn sách, hình như là về tư liệu khảo sát gì đó, bản thân dòm cũng không hiểu liền hỏi, “Anh ơi, anh đọc cái gì thế, có thể nói sơ sơ cho em nghe không?”

Tiêu Trạch cầm lấy lật một trang, giảng đạo: “Trước đây có một người trẻ tuổi, sau khi tốt nghiệp về thị trấn liền tìm được một công việc, làm việc công chức nhà nước lợi ích rất tốt, anh ta cũng có đủ năng lực để tiến vào, cậu đoán xem sau đó anh ta sẽ như thế nào?”

“Em đoán là anh ta sẽ vào làm rồi thăng tiến làm sếp, sau đó nhàn nhả cứ làm.” Lâm Dư cắn tiếp một miếng bánh lớn, phát âm không mấy rõ ràng, “Em đoán đúng rồi hả?”

Tiêu Trạch rũ mắt, hồi lâu sau không chớp mắt: “Anh ta không thăng chức, không được làm sếp gì, vậy mà những người năng lực làm việc cũng như công hiến không bằng lại được thăng chức. Hàng năm còn có người mới tiến vào, cạnh tranh càng lúc càng lớn, vì vậy anh ta từ chức đến thành thị đánh liều.”

Lâm Dư không hiểu: “Tại sao vậy?”

Tiêu Trạch nói tới cái này liền tỏ ra thông tục: “Người dựa vào quan hệ rất nhiều.”

Lâm Dư cảm thấy có chút tiếc nuối: “Cũng không phải chỉ có mình anh ấy lâm vào cảnh ngộ này, chuyện dùng người không khách quan(*) xảy ra ở rất nhiều đơn vị khác, nếu không có bối cảnh vẫn có thể từ từ đi lên, vậy sau khi anh ấy đến thành thị ra sao?”

(*)dùng người chỉ xem xét trên quan hệ thân thiết giữa cá nhân với nhau, không đáng giá đánh đạo đức, tài năng

“Anh ta rất yêu quý công việc của mình, luôn cố gắng kiên trì mỗi ngày. Có nhiều lúc ở thành phố lớn sẽ công bằng hơn một chút, bởi vì rất nhiều người đều đến từ mọi miền bốn phương. Anh ta cũng nỗ lực hơn lúc trước, không sợ khổ không sợ mệt, mỗi ngày đều dốc hết sức mình mà cống hiến.”

“Vậy thì tốt rồi, tương lai nhất định sẽ phát triển, chúc mừng anh ấy!” Lâm Dư ăn xong đĩa bánh, cổ sự kia cũng kết thúc viên mãn liền te toét miệng mà chơi đùa với lũ mèo.

Tiêu Trạch khép sách lại, bưng chén trà uống cạn rồi đi.

Anh không hề nói cho cậu biết, nhân vật chính trong câu chuyện đó tên là Trần Phong.

Một bên nghỉ phép, một bên thu sập, hai người chôn hết thời gian một ngày trong nhà sách, Tiêu Trạch ít nhất còn có thể đọc sách tiêu khiển, Lâm Dư giả mù, ngoại trừ ngồi ra cái gì cũng không làm được.

Muốn thắt một cái bím tóc cho Mạnh Tiểu Tuệ, kết quả chưa kịp làm gì đã bị cào vài nhát ứa máu.

Ăn xong cơm tối, bên ngoài bỗng nhiên nổi lên một trận gió lạnh, Tiêu Trạch mở cửa kính ra cho không khí lưu thông một chút. Anh và Lâm Dư song song ngồi ở phía sau quầy bar, pha thử gói trà mới mua.

Mãi cho đến hơn mười giờ, lúc này chắc chắn không còn khách vào, Lâm Dư mới thả lỏng nằm úp sấp trên mặt bàn, nghiêng đầu nhìn Tiêu Trạch, không nhận được bắt đầu ngáp, nước mắt cũng rớt ra ngoài.

Tiêu Trạch tiện tay rút tờ khăn giấy bên cạnh, trực tiếp ném một cái dính lên mặt Lâm Dư.

“Cảm ơn anh.” Lâm Dư lau xong liền ngồi thẳng lại để ngăn bản thân ngủ thật, lúc này bỗng nhiên ở ngoài cửa xuất hiện một vị khách. Cậu cảm thấy người đó nhìn hơi quen mắt, sau đó lập tức nhớ tới chính là người đàn ông xem bói ban sáng, chính là con trai của cụ bà Tiểu Hoa.

Nhưng mà hiện tại đối phương cũng đã thay bộ quần áo khác, áo sơ mi quần dài, cổ áo cùng cổ tay toàn bộ đều cài lại ngăn nắp, buổi tối ra đường còn nghiêm chỉnh đến như vậy.

Lâm Dư nhớ lại, hình như người này có vẻ như gọi là “Lập Đông”, lúc đối phương đi ngang quầy bar định lên tiếng chào hỏi, nghĩ lại bản thân giờ khắc này đang là người mù, không biết được người đến là ai, vì vậy ngược đầu chờ đối phương chủ động thăm hỏi.

Ai mà ngờ được lúc đi ngang qua Lập Đông chỉ liếc mắt nhìn một cái, không có bất kỳ biểu lộ gì, liếc xong liền dời đi như một cơn gió.

Hết như căn bản không quen biết, cũng chưa từng thấy qua.

Lâm Dư nghĩ thầm, trí nhớ của người này thật là kém quá đi. Không lẽ bởi vì cậu coi sai, liền dễ dàng lãng quên cậu hay sao?

Lập Đông loanh quanh ở chỗ giá sách, không khác gì với những người khách khác đến xem rồi mua, chỉ có điều động tác rất nhẹ, thậm chí chỉ nghe loáng thoáng trong tiếng gió. Lâm Dư quay đầu liếc nhìn Tiêu Trạch, Tiêu Trạch đang vô cùng nhàn nhã chơi điện thoại di động, từ đầu đến cuối không hề ngẩng đầu lên nhìn lấy một cái

Mười phút trôi qua, dường như Lập Đông không có tìm được cuốn sách mình muốn, vì vậy liền rời đi. Lúc đi ra cửa phải đi ngang quầy bar, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm đếm xỉa tới.

Chờ người đi xa, Lâm Dư buồn phiền nói: “Anh ơi!Em buồn ngủ!”

Tiêu Trạch cau mày: “Buồn ngủ thì đi ngủ đi, gọi cái rầm.”

Lâm Dư hỏi: “Mấy người bọn anh có phải rất xem thường những người coi bói đoán mệnh như chúng em phải không?!”

Tiêu Trạch bỏ điện thoại di động qua một bên: “Vậy cậu thử tính xem tối nay tôi sẽ mơ cái gì đi.”

Lâm Dư ngừng chiến tranh: “Em cũng không phải rất cần bọn người các anh để mắt, ai thèm quản tối nay anh mơ cái gì chứ.”

Người càng mạnh miệng, trong lòng càng khúc mắc, ví dụ như cái tên trứng bịp bợm, thầy bói này nè. Lâm Dư cả đêm lăn qua lộn lại trên giường đơn tầng gác, chuyện sáng nay tính không đủ đã đủ bực bội rồi, Tiêu Trạch còn hay đụng đến nỗi đau của cậu nữa.

Lăn lộn hơn nửa đêm mới ngủ, ngày thứ hai còn thức dậy rất sớm, Lâm Dư tiến thẳng đến công viên nhỏ, bộ dạng y nguyên không đổi ngồi ôm cây đợi thỏ. Nếu như cụ bà đi ngang qua lần thứ hai, cậu nhất định phải nắm lấy cơ hội rửa sạch nỗi nhục nhã này, không thể đập đi nỗi cơn của chính mình.

Đáng tiếc là ngày hôm nay cụ bà không đến.

Lâm Dư xem cho không ít người, ai cũng đều khen chính xác, với tình thế như hiện tại, đoán chừng ba ngày có thể chinh phục hết ông bà cụ ở khu này. Nhưng mà như vậy càng khiến cho cậu không thoải mái, rõ ràng cậu lợi hại như vậy, ngày hôm qua sao có thể tính sai.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Dư hận không thể đi sớm về tối trải chiếu ngủ tại đó luôn, các cô quét đường từ từ quen luôn mặt cậu. Đến ngày thứ năm, vì là cuối tuần, xung quanh cũng nhiều người dạo hơn bình thường, cậu cũng thẳng cấp trang bị, bàn nhỏ chồng chất đồ.

“Mẹ, đi chậm chút, có bậc thềm”

“Mẹ thấy rồi, hai ngày nay cảm giác mắt rõ hơn chút.”

Lâm Dư vênh tai lên, không đoái hoài tới gì khác bám lấy bàn hô to: “Bà Tiểu Hoa ơi, là bà sao!”

Giọng nói của cậu làm chấn kinh người đi đường xung quanh, cụ bà và con trai dĩ nhiên cũng nghe thấy được, bọn họ đi tới trước mặt Lâm Dư, cụ bà nói: “Nhóc con, con còn nhớ bà sao?”

Đâu chỉ là nhớ kỹ, quả thực nhớ đến mất ăn mất ngủ luôn đó. Tay Lâm Dư hướng lên chấp lại, ra vẻ thành khẩn mà nói: “Bà ơi, lần trước con có nói sẽ cho bà thêm một lần coi miễn phí. Bà tác thành cho con đi!”

Cụ bà phát tay từ chối: “Nghe bà đi, người trẻ tuổi nên tìm một công việc đàng hoàng mà làm, ví dụ như nhân viên phục vụ, hay là nhân viên chuyển phát nhanh, tuy có hơi khổ cực nhưng vẫn hơn làm cái nghề này.” Nói xong mới nhớ tới đối phương bị mù, căn bản không làm được mấy việc như thế, cụ bà liền thở dài một cái.

Lâm Dư vội muốn chết: “Nếu bà không tin con, vậy để con tính cho vị đại ca đi!”

Cậu sờ tay Lập Đông, rất muốn hỏi hắn tại sao buổi tối ngày hôm ấy lại lạnh lùng kiêu ngạo như vậy, rõ ràng nhìn qua là một người vô cùng thân thiện mà. Cậu sờ một cách nghiêm túc rồi hỏi: “Đại ca, em có thể sờ mặt của anh không?”

Đối phương tới gần, cậu duỗi tay sờ mấy bộ phận trên mặt, ngón tay đi đến lông mày, nói: “Đại ca, đây là Lăng Vân và Tử Khí(*), rất ít người gọi đúng tên của hai nơi này, có phải mối quan hệ anh em giữa các anh rất tốt đúng không?”

(*) Cung Huỳnh Đề trong 12 cung tướng mặt, nằm ở vị trí ở hai lông mày và mi cốt (xương lông mày), nói lên sự nghiệp cùng sinh mạng dầu hay ngắn.

Lông mày từ điểm 31 đến điểm 34 là Lưu hành vận (hành vận của mệnh một người trong một năm nào đó).

31: đầu bên trái là Lăng Vân | 32: chân mày phải là Tử Khí

33: đuôi bên trái là Phồn Hà | 34: đuôi bên phải là Thái Hà

Cụ bà vui vẻ nói: “Bà có hai đứa con trai, tình cảm của bọn nó rất tốt.”

Lâm Dư có chút chần chờ: “Hai đuôi lông mày không đồng đều, bên trái Phồn Hà hơi dài, bên phải Thái Hà thưa nhạt. Đại ca, tính cách của hai người rất khác nhau phải không?” Cậu liên hệ với lần xem trước, bản thân vẫn ôm ấp hi vọng, “Người anh em của anh gần đây xảy ra chuyện không vui?”

Đối phương bỗng nhiên nở nụ cười: “Tôi có chuyện không vui gì sao?”

Cụ bà cười ha ha: “Nhóc con, hai đứa nó là sinh đôi, ngày đó đi với bà là Lập Đông, hôm nay là Lập Xuân, đây chính là người ‘Anh em’ mà con đang tính đó.”

Lâm Dư không tin bản thân lại đoán sai, hỏi tới: “Lập Xuân đại ca, gần đây anh rất tốt sao?”

Cậu quan sát một chút, người này đúng là vô cùng khác so với người ngày hôm đó, kiểu tóc rất quy củ chải lên, áo sơ mi cộc tay được ủi chẵn chu không một nếp gấp, nhìn qua chừng chặc, không có khí khái của sự tiêu sái thời thượng.

Hệt như người đến nhà sách Mất Mèo hôm đó, trách không nhận ra cậu, thì ra không phải là cùng một người.

Cụ bà nói: “Tiểu Xuân đang làm việc ở dưới quê, mấy nay xin nghỉ mấy hôm hơi với bà, hai mẹ con bà đi dạo rất vui vẻ. Anh nó đang bận rộn công việc, xế chiều hôm đó liền đi công tác, đêm nay mới trở về.”

Lâm Dư bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Đại ca, buổi tối ngày hôm đó có phải anh đã đi đến một nhà sách gần đây hay không, cái chỗ có mấy con mèo ấy.”

Đâu óc đối phương trở nên mơ hồ: “Ngày đó anh của tôi phải đi công tác, sáng sớm tôi mới xuống xe lửa, sau đó trực tiếp về nhà với mẹ, đường xá bên này cũng không quen cho nên sẽ không đi ra ngoài.”

“Không thể nào.”

“Lừa cậu làm gì, nhưng mà cậu cũng không nhìn thấy, làm sao biết người đó là tôi?”

“... Tôi tính ra mà.” Lâm Dư bối rối, phỏng chừng hỏi nữa sẽ bại lộ, nhưng vẫn không nhận được, “Anh chắc chắn không tới đó?”

“Chắc chắn.” Cụ bà nói xong còn cười, “Nó xem ti vi cùng bà, mới xem một chút đã lăn ra ngủ. Nhóc con, có thể con lại đoán sai nữa rồi, nhưng con cứ yên tâm, bà sẽ không nói chuyện này cho người khác biết.”

Lâm Dư cười làm lành, trong lòng thổi lên một trận gió bão, không phải là cậu nhận lầm người rồi chứ?

Nếu như người đến đêm đó là Lập Đông, tức nói rõ Lập Đông không có đi công tác, nhưng cậu đã gặp qua hẳn, không lý gì anh ta xem cậu như người xa lạ.

Nếu như người đến đêm đó là Lập Xuân, cái này hợp lý hơn, nhưng lại không có cái gì chứng minh.

Chẳng lẽ là người anh em khác tên Lập Thu hoặc là Lập Hạ thất lạc nhiều năm?

Lâm Dư cảm thấy đầu đau nhức quá trời, có khi nào người trẻ tuổi cũng mắc bệnh đục thủy tinh thể sao?

“Bà ơi, anh ơi, khi nào hai người đến đây nữa?”

“VẬY CŨNG KHÓ NÓI, ĐÊM NAY LẬP XUÂN PHẢI VỀ, CÓ THỂ ĐỨA KIA SẼ CÙNG BÀ TỚI.”

Lập Xuân cùng bà Tiểu Hoa không có nhiều thời gian rảnh rỗi, bọn họ đến đây là để tìm nhà, chỗ này khá gần với chỗ Lập Đông đi làm, cho nên chuẩn bị sắp chuyển tới ở. Cụ bà còn để lại tờ hai mươi đồng rồi mới đi, trước khi đi còn căn dặn vài câu.

Lại xem trật lần nữa, Lâm Dư cảm thấy cậu cầm tờ tiền kia bị phỏng tay, da mặt cũng nóng ran. Cậu như người mất hồn phách lủi thủi dọn dẹp, sau đó thất tha thất thểu trở về, lúc về suýt chút nữa gây dẫn đường đã lọt xuống nắp cống, đã thế lúc leo cầu thang còn bị đau gót chân nữa.

Trở lại nhà sách, cậu cũng không quản có ai đang đọc hay không, mở to mắt hô lớn: “Anh ơi! Anh đang ở đâu đó!”

Tiêu Trạch đứng ở bên giá sách sắp xếp sách cũ, nói xin lỗi với mấy vị khách hàng: “Mong mọi người thông cảm, nội tâm người mù thường hay bất an, đánh một trận là ổn thôi.”

Anh đến gần thấp giọng mắng: “Gọi cái gì mà gọi, thích ăn đòn sao?”

Lâm Dư bất lực mà tìm kiếm sự đồng cảm: “Anh ơi, có một buổi tối hơn mười giờ có khách, anh còn nhớ vị khách kia không? Lúc đó chỉ có mình hẳn đến, loay hoay một vòng rồi rời đi.”

Tiêu Trạch không hề nghĩ ngợi: “Nằm mơ hay sao, giờ đó làm gì có ai đến.”

Lâm Dư mãnh lắc đầu: “Không đúng! Anh suy nghĩ chút đi! Chính là cái người, mặc cái gì em cũng không nhớ rõ nữa... Nhưng mà em có thấy!”

Tiêu Trạch phì cười: “Tôi nói không có là không có, bớt suy nghĩ nhầm đi.”

Cái vấn đề này vốn là chỉ là nghiên cứu là ai, hiện tại đã biến thành cái vấn đề này đến cùng có hay không đã xảy ra, Lâm Dư thực sự khó có thể tiếp thu, đã bối không đúng thì thôi đi, không lẽ bây giờ mắt còn kém hay sao.

Lúc này Tiêu Trạch quay người: “Trứng bịp bợm kia mau tới giúp làm việc, đừng có cả ngày như người vô hồn.”

“Haiz...”

Lâm Dư mê mê trùng trùng gật đầu: “Anh ơi, sao anh lại đặt cái biệt hiệu đó cho em?”

Tiêu Trạch vội vàng: “Không vui hà?”

Đan ông con trai có ai thích gọi “Trứng” đâu chứ, Lâm Dư ôm lấy Garfield chạy lên lầu, không thèm giúp đỡ Tiêu Trạch. Lúc này Tiêu Trạch không bận tâm có khách không mà quát âm: “Trứng bịp bợm kia! Mau lăn xuống làm việc!”

Lâm Dư chạy lung tung: “Em không làm! Tên xấu xa!”

7. Quyển 1 - Chương 6

Bận rộn khiến ta quên đi ưu sầu, lao động khiến người trở nên bình tĩnh. Cuối cùng Lâm Dư vẫn là bị Tiêu Trạch tha đến giúp đỡ, sửa sang dọn dẹp đến bảy, tám hòm sách cũ. Thân thể nhỏ bé của cậu sao có thể chịu cho nổi, cánh tay cuối cùng cũng không ngẩng lên nổi, không còn sức đâu quan tâm nghiên cứu chuyện đêm đó.

Buổi trưa trong cửa hàng không có ai, cậu co quắp ngồi ở trên ghế salong hóng mát, vén cái áo thun lộ ra khoảng bụng dưới, chỉnh cái điều hòa gió lạnh xuống thổi về phía cậu.

Tiêu Trạch gọi đồ ăn bên ngoài, sau đó đến trước kệ sách tìm hai cuốn vừa nặng vừa to, lúc đi ngang qua chỗ Lâm Dư tiện tay ném một cái, cuốn sách vừa vọt trúng lên bụng của Lâm Dư.

Lâm Dư “Ui da” một tiếng, ôm sách xoa xoa: “Anh ơi, đây là cái gì?”

Tiêu Trạch kiêu lời, một chữ quý như vàng: “Sách chữ nổi.”

“Chữ nổi...” Lâm Dư sửng sốt chốc lát, trong vài giây này Tiêu Trạch đã đi đến cửa cho mèo ăn, cậu cúi đầu mở sách mở ra, đập vào mắt là mấy đốm nhỏ nổi lên, xem qua không hiểu mô tê gì.

Nhưng mà sách này là Tiêu Trạch chuyên môn tìm cho cậu, cậu không muốn cất đi.

Sáu con mèo tụ hợp lại ăn đồ hộp trên cái đệm trước cửa, ăn xong duỗi thẳng vuốt nhanh phè phỡn nằm tắm nắng. Tiêu Trạch đẩy cửa ra, thấy Lâm Dư ôm sách mà người cứ mơ mơ hồ hồ, liền hỏi: “Nội dung sách này viết về cái gì?”

Lâm Dư cả kinh, ấp úng mà nói: “Quyển sách chữ nổi này... Không giống với mấy cuốn sách bình thường...”

Mới vừa đùa lấy một câu, thì người đưa thức ăn cũng giao đến, Tiêu Trạch đi ra nhận đồ, đề tài đang nói giữa bọn họ tự nhiên đứt đoạn. Lâm Dư thở phào nhẹ nhõm, vui mừng tránh thoát một kiếp, nhưng sau đó lại có chút chần chờ.

Tiêu Trạch đưa cho cậu cuốn sách này, là thật lòng quan tâm cậu, hay đơn giản chỉ là muốn thăm dò?

Giờ Ngọ(*) ăn cơm không một ai nói chuyện, chỉ có âm thanh phát ra từ TV. Khóa tầng một xong, bọn họ lên lầu hai dùng cơm, chỉ có mấy hộp thức ăn ngoài cho nên chỉ cần mười phút là xử gọn sạch, Lâm Dư chủ động dọn dẹp, đến khi rửa xong tay đi ra phát hiện Tiêu Trạch đã trở về phòng ngủ rồi.

() từ 11-13h trưa*

Sau giờ Ngọ là lúc trời nóng, tầng gác không thể lên, cậu chỉ có thể tắt ti vi ngồi bẹp trên trên sàn nhà lấy

quả địa cầu ra chơi, chơi một hồi không nhận được lại nghĩ tới hai mẹ con cụ bà Hoa, làm sao mà nghĩ hoài cũng không hiểu.

Lâm Dư tựa lưng vào ghế salông, vai bị mấy chữ nổi trên cuốn sách đâm trúng một cái. Cậu bị đau bò dậy, ôm sách nghiên cứu một phen. Nhưng mấy cái học thuật này cần có chuyên môn, cách hành như cách sơn(*), thật sự là càng nhìn càng không hiểu.

(); không trong nghề không biết tình hình nghề đó*

Sự tình cân nhắc không ra, sách cũng không biết nó có ý nghĩa gì, Lâm Dư cảm thấy bản thân vô cùng thất bại.

Lúc này tiếng Tiêu Trạch từ trong phòng ngủ vọng ra: “Trúng bịch bịch, rót cho tôi ly nước.”

Được thôi, tốt xấu gì cậu cũng có thể bưng trà rót nước, Lâm Dư cầm ly nước đi vào phòng ngủ, thuận tiện cấp theo quyển sách kia. Cậu suy nghĩ một chút, nếu mà lát nữa Tiêu Trạch có hỏi cậu lại nội dung, không bằng thẳng thắn sẽ được khoan hồng, chuyện sau đó thì từ từ tính tiếp.

“Anh ơi, anh buồn ngủ hả?” Cậu thấy Tiêu Trạch đang dựa vào đầu giường lười biếng xem tạp chí. Lâm Dư đưa nước cho đối phương, do dự chốc lát rồi ngồi xuống ở bên giường, ôm sách nói: “Anh ơi, thực ra em không xem được chữ nổi.”

Tiêu Trạch ngược mắt nhìn Lâm Dư, yên lặng uống nước chờ đoạn sau.

“Em... Em không phải do trời sinh, là sau đó mới bị mù, lúc mù không có học qua chữ nổi.” Lâm Dư cúi đầu, ừ ừ buồn bã, “Anh đừng có hỏi em sao em bị mù, em không muốn nói.”

Thật ra là vì tui chưa có bìa ra nên anh đừng có hỏi.

Tiêu Trạch nhìn chăm chăm Lâm Dư, không biết anh đang tìm kiếm kẻ hở hay là gì, Lâm Dư tự nhiên nhận được ánh mắt kia, trong lòng lo sợ bại lộ.

“Vậy cậu muốn học không?”

Tiêu Trạch vỗ chỗ bên cạnh mình: “Muốn học thì nói, tôi có thể dạy cậu.”

Lâm Dư kích động một tay xách quần, tay kia vuốt vớ chăn bò lên giường vùi ở bên người Tiêu Trạch, nâng sách chuẩn bị lên lớp. Tiêu Trạch cầm lấy ngón tay trở của cậu, sau đó di chuyển tới mấy hình lỗi xoa xoa, sau đó còn viết lên lòng bàn tay cậu vài chữ, sau đó còn vô cùng kiên nhẫn nói rõ cái điểm lỗi đó nghĩa là cái gì.

Lâm Dư bị khí tức của đối phương bao quanh, đã lâu lắm rồi cậu chưa từng tiếp xúc thân mật với ai như thế, nên hiện tại có chút sốt sắng, cứ sợ lo lắng phạm sai lầm cho nên có chút hồi hộp. Trong sự hồi hộp đó còn xen lẫn hưng phấn khó mà nói rõ.

Giống với người đã lâu chưa tiếp xúc với mặt trời, đột nhiên nhìn thấy mặt trời sẽ dùng tay che mắt, nhưng vẫn không nhìn được từ trong khe hở ngắm nhìn ánh sáng.

Tiêu Trạch không phát hiện ra tâm tư của Lâm Dư, anh dùng phương pháp đơn giản dễ hiểu nhất giảng cho đối phương nghe cách nhận biết ký tự chữ nổi, lâu lâu cũng sẽ chêm thêm một câu ngoài lề.

“Sau này có chán tự mình đọc sách, đừng có làm phiền tôi.”

Lâm Dư không rõ Tiêu Trạch phiền cậu thật hay chỉ mạnh miệng, cậu chỉ nghe lọt tai nửa câu đầu, hỏi: “Sau này? Không phải anh muốn nhanh chóng đá em đi sao?”

Tiêu Trạch ngẩng đầu sờ lên cái trán bị thương của cậu: “Ít nhất cũng phải chữa xong vết thương cho cậu.”

Lâm Dư cũng hiểu ra, người nọ vốn chỉ mạnh miệng.

Ký hiệu của chữ nổi tựa như người bình thường học Hán ngữ ghép vần, mấy chỗ lồi lên có thể sắp xếp thành vô số từ ngữ. Lâm Dư đưa tay, mặc cho Tiêu Trạch gõ gõ vẽ vẽ, cảm giác ngứa ngáy làm cậu cảm thấy buồn ngủ.

Vai Tiêu Trạch chùn xuống, đầu ngón tay hạ nét cuối rồi hỏi: “Tôi viết cái gì?”

Lâm Dư hừ hừ: “Trứng bọ bọ.”

Căn phòng nhỏ đến rèm cửa sổ không phát phơ được, nhưng cái giường lại đủ rộng cho hai người. Tiêu Trạch khép sách lại, bàn tay lớn nâng sau gáy của Lâm Dư đem người đặt lên gối. Anh cũng nhắm mắt chuẩn bị làm một giấc ngủ trưa.

Không phát hiện Lâm Dư lặng lẽ giơ tay, lau lau cái vết bầm trên trán.

Nhà sách Mất Mèo treo bảng thời gian nghỉ trưa, ông chủ cùng em trai ông chủ nằm ở trên giường đánh một giấc tới hoàng hôn. Đến lúc gần tối giờ tan tầm, trên đường xe nổi tấp nập nhau tiếng kèn inh ỏi, có ngủ sâu cỡ nào cũng phải tỉnh dậy.

Tiêu Trạch ngậm thuốc lá ngồi ở cửa chơi đùa với mèo, tình cờ liếc mắt nhìn ánh tà dương đang từ từ chìm dần phía chân trời. Đỉnh đầu Lâm Dư rồi bởi, ngồi xồm ở bên cạnh nửa tỉnh nửa ngủ gật, không ngừng mà ngáp.

“Ngủ một buổi trưa rồi giờ còn muốn ngủ nữa?”

“Không biết sao, cảm giác không tỉnh được.” Lâm Dư ngửi thấy khói muốn sặc, vì vậy nhăn mày bịt mũi lại. Tiêu Trạch thấy thế bắt đầu trêu ghẹo, hút mạnh một ngụm sau đó nhả toàn bộ khói lên trên mặt Lâm Dư.

Lâm Dư phát tay tứ tung: “Anh là đồ thiếu đạo đức!”

Tiêu Trạch không tỏ rõ ý kiến, nhả mấy cái liền, lúc xong còn hỏi: “Có muốn thử hay không?”

“Thử chứ thử chứ.” Lâm Dư khẽ nằm nghiêng vúi chặt lấy đầu gối của Tiêu Trạch, cứ như đang nằm trên đùi anh. Cậu ngước đầu, mở miệng ra, tỏ ý đã chuẩn bị kỹ càng.

Tiêu Trạch lấy nửa đoạn thuốc còn đang cháy trong miệng ra, trực tiếp nhét vào trong miệng Lâm Dư: “Hút một ngụm rồi nhả ra, đừng có nuốt vào đó..”

Lâm Dư cắn một cái, ngậm chặt miệng khóa làn khói trong cổ họng. Chờ đến khi khói nhả ra, cậu nhẹ nhàng há mồm, màu trắng mây mù tản ra trước mặt Tiêu Trạch.

Cậu chưa hết thòm thèm: “Anh, muốn hút nữa.”

Tiêu Trạch đẩy cậu ra: “Tự mình mua đi.”

Công phu hút thuốc cũng kéo dài đến lúc mặt trời lặn, buổi trưa hôm nay không vị khách nào, cho nên buổi tối muốn đóng cửa trễ chút. Hai người vẫn ngồi sau quầy bar, Lâm Dư mở sách chữ nổi mà chăm chỉ học tập, thỉnh thoảng nghe tiếng khách vào thì chào hỏi hai ba câu.

Gần nửa tháng nay Tiêu Trạch không có đến viện nghiên cứu, bưu kiện tài liệu giờ chất đầy như đòi mạng, có cái của cấp trên gửi tới, có cái của bộ bí thư gửi tới tới, còn có hai cái từ đồng nghiệp. May mà anh cũng tạm dừng công tác, nếu không chắc ngày nào cũng bị phiền chết cho xem.

Nhưng giờ phút này nhìn một đồng văn kiện chưa đọc, anh lại có chút mềm lòng.

“Anh ơi, anh đang làm gì đó?” Lâm Dư nhìn thấy Tiêu Trạch đứng dậy muốn đi, không nhịn được lên tiếng hỏi một câu. Tiêu Trạch tắt máy vi tính, vừa bưng ly nước đá vừa lên lầu: “Tôi đi lên thư phòng, cậu trông cửa tiệm đi.”

“Vâng, anh đi vui vẻ.” Lâm Dư không cò kè mặc cả, chờ Tiêu Trạch đi lên liền ngoan ngoãn một mình trông coi cửa tiệm. Buổi tối đa số thường không có khách, mở máy điều hòa cảm thấy lãng phí điện, vì vậy cậu đóng máy đi, mở cửa thông gió ra.

Đợi đến hơn mười giờ, Lâm Dư đói bụng đi lên nhà bếp trên lầu gặm bánh mì, lúc đi ngang qua thư phòng thì nhìn thấy Tiêu Trạch đang tăng ca. Bộ dạng anh vô cùng nghiêm túc, không hề giống với lúc đùa cậu đến xù lông hay hung ác đuổi cậu chạy hụt hơi.

Tiêu Trạch đánh xong trang thứ ba nghiên cứu báo cáo, ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Dư đứng ở cửa, nhu nhu mi tâm hỏi: “Làm sao?”

Lâm Dư lắc đầu một cái: “Không có chuyện gì, em xuống đây.”

“Không có người nào thì đóng cửa tiệm đi, biết kéo cửa cuốn không?”

“Biết, nhưng kéo xong không phải là em đứng ở ngoài đường luôn hay sao?”

Tiêu Trạch nở nụ cười: “Vậy ở ngoài một hôm đi, ban đêm cũng mát mẻ.”

Lâm Dư cầm bánh mì đi xuống lầu, cậu vốn là cho là trong cửa hàng không có ai nên chuẩn bị khóa cửa, lại không nghĩ tới lúc đi qua giá sách thì thoáng nhìn thấy có vị khách đang ngồi xỏ tìm sách, đoán chừng là mới vừa tới.

Hơn nữa còn mặc áo sơ mi cùng quần dài có chút quen quen.

Vị khách hình như cũng nhận ra cậu, xoay mặt nhìn cậu, trong ánh mắt không hề có bất kỳ biểu cảm nào.

Cha mẹ ơi! Người này không phải là người đàn ông đêm đó hay sao?! Rốt cuộc tên này là Lập Đông hay là Lập Xuân?! Trong phút chốc Lâm Dư đã hưng phấn bồng bồng, cậu trừng đối phương, nắm chặt cái bánh mì: “Đại ca! Anh là Xuân hay là Đông vậy? Đừng đùa giỡn với tôi nữa có được hay không!”

Đối phương nghi hoặc mà nhìn cậu, sau đó nhìn xung quanh một chút.

Lâm Dư vội vàng đi tới, lúc tới gần đối phương mới ngừng lại, mắt nhìn xuống người kia, bày ra bộ dạng hung ác tàn nhẫn cắn xé một miếng bánh mì lớn: “Lập Xuân! Chính là anh phải không! Tôi nhận ra kiểu tóc của anh!”

Người đàn ông cầm sách ngậy ngấn cả người, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Cái này là phản ứng gì, chẳng lẽ là không đúng? Lâm Dư hồi suy nghĩ một chút, cụ Hoa nói tối nay Lập Xuân sẽ đi tàu hỏa về nhà, đồng thời Lập Đông cũng đi công tác trở về, cho nên cậu nhận lầm sao?

“Không phải Lập Xuân? Vậy... anh là Lập Đông hả?”

Người đàn ông đứng lên né tránh lui về phía sau, hấn lui đến cuối giá sách. Lâm Dư bỗng nhiên tỉnh ngộ, cậu là người mù mà, đột nhiên nhận ra trách sao không hù chết đối phương.

“Đại ca anh đừng sợ, chuyện này nói ra rất dài dòng...” Lâm Dư hạ thấp âm lượng, chỉ lo Tiêu Trạch nghe thấy sẽ chết toi, “Thực ra tôi nhìn thấy, chỉ đang giả bộ mù thôi, kiếm sống không dễ dàng mà, xin anh tuyệt đối đừng nói ra.”

Người đàn ông đó có vẻ không hề bị lay động, biểu tình ngạc nhiên như ban nãy.

Lâm Dư không biết như thế nào cho phải: “Hay vậy đi, anh không cần trả tiền quyển sách đó, coi như tôi tặng cho anh.”

Cậu nói xong cảm thấy có lỗi liền cúi thấp đầu, ánh mắt vừa đúng rơi vào tầng thấp nhất của giá sách, một ô sách đầy ắp, giữa các quyển sách không một kẻ hở. Nếu như rút ra một quyển sẽ làm cả ô bị lỏng lẻo

Lâm Dư nghi ngờ nhìn về sách trong tay đối phương, là cuốn “Hướng dẫn du lịch Nam Kinh”. Đây là sách cũ của cửa tiệm, mấy cuốn dạng này chỉ còn lại đúng một quyển, sáng nay cậu và Tiêu Trạch mới vừa thu dọn ở giá sách phía này, cho nên cậu vô cùng rõ ràng.

Lâm Dư chậm rãi rũ xuống, lần thứ hai nhìn về tầng thấp kia, chính giữa quyển “Hướng dẫn du lịch Tô Châu” và “Hướng dẫn du lịch Bắc Kinh” đang kẹp quyển “Hướng dẫn du lịch Nam Kinh” giống y như đúc.

Trong nháy mắt đó, cậu thực sự rất muốn khóc.

Bởi vì cậu thật sự sẽ không nghĩ chuyện sẽ xảy ra thế này, cảm thấy bản thân giờ như mấy kẻ ngu dốt.

Lâm Dư ngẩng đầu lên, ưỡn ngực hít một hơi thật sâu, hai tay nắm lấy nhau như muốn phát hết công lực, sau đó cao giọng rít gào: “Anh, anh ơi anh! Anh mau lại đây, có chuyện ma quái gì nè!”

Người đàn ông khiếp sợ nhìn cậu, sau đó sững sốt một hai giây rồi bỏ chạy, Lâm Dư quay đầu lại đuổi theo, mới vừa chạy tới cửa liền bị một mỹ nữ tóc dài chạy vào đụng cho ngã sấp mặt!

Đệt! Cô gái phương Bắc có thể to cao đến một mét tám hay sao?

Lâm Dư bỏ dậy không biết người kia là Lập Đông hay Lập Xuân, cậu bị sự bất an sợ hãi trói buộc, không biết nên quay lại hay tiếp tục đi tìm. Mãi đến tận khi có tiếng bước chân trong nhà truyền đến, là Tiêu Trạch đi xuống lầu.

“Anh!” Lâm Dư vội vã chạy về hướng Tiêu Trạch, suýt chút nữa va vào ngực anh, “Trong cửa hàng có chuyện ma quái! Hấn cầm sách, nhưng sách vẫn còn trên giá kia! Anh nói xem hấn có phải người không!”

Tiêu Trạch mặc kệ cậu: “Gặp ác mộng thì đi rửa mặt, đừng có gào thét um sùm.”

Lâm Dư gấp đến độ nhảy đơng đơng lên: “Em không có nằm mơ! Là em tận mắt... nhìn thấy đó.”

“Ngu ngốc.” Tiêu Trạch giơ tay gõ đầu cậu một cái, “Pha chán trà uống đi, nếu không thì lên lầu ngủ.”

Người câm ăn hoàng liên, người mù gặp ma(*), mẹ nó toàn bộ đều là nỗi khổ không thể nói thành lời. Lâm Dư oan quá chừng, oan ức đến mức còn tự hỏi bản thân nếu thừa nhận bản thân mù sẽ có hậu quả gì.

() Hoàng liên là một vị thuốc Đông Y, ý là nỗi khổ không thể nói ra, về người mù thì cho dù nói ra cũng không ai tin.*

Cậu khê cần răng, quyết định không thềm đến xĩa, nhưng lúc này lại thấy Tiêu Trạch quăng hộp thuốc lá rút ra phía cửa.

Cứng đờ xoay người một cái, cậu liền thấy vị “mỹ nữ” ban nãy đụng trúng mình tiếp được gói thuốc lá rút ra một điếu, sau đó kéo rương hành lý đi vào, cười đến vạn phần xinh đẹp: “Đi du lịch thật là mệt chết người, lúc ở trọ còn phải đối chiếu thân phận gần nửa ngày trời.”

Tóc gáy Lâm Dư dựng đứng, giọng điệu tuy rằng điệu như gái mười sáu, nhưng bà mẹ nó sao trầm quá vậy!

“Mỹ nữ” nhả ra vòng khói: “Bé trai này là ai vậy?”

Tiêu Trạch giới thiệu cho hai người bọn họ: “Em họ, Lâm Dư. Bạn bè, Tiêu Nghiêu.”

Lâm Dư chần chờ nói: “Mạo muội cho hỏi, vị này là anh trai hay chị gái?”

Tiêu Trạch nói: “Là anh, nhưng cậu muốn gọi chị cũng không có vấn đề gì.”

“Hừ, đi chết đi.” Tiêu Nghiêu đến gần, hất suối tóc dài vô cùng yêu nghiệt rồi sờ mặt Lâm Dư, “Cưng cũng có thể gọi nghệ danh lẫn lộn ngoài đường của anh – Tiểu Xinh Đẹp.”

Lâm Dư sợ đến run chân, cảm giác như người này sắp nhào đến hút hết dương khí của cậu vậy.

Tiêu Nghiêu hỏi: “Đúng rồi, ban nãy cưng xông ra ngoài chi vậy?”

Tinh thần phấn chấn của Lâm Dư ào tới, đây chính là người làm chứng! Cậu nghiêm túc trả lời: “Ban nãy có một vị khách lấy sách không trả tiền chạy mất, em đuổi theo anh ta, ban nãy anh có nhìn thấy không?”

Tiêu Nghiêu nói: “Trừ cưng ra anh có thấy ai đâu.”

Lâm Dư ném trái tư vị tuyệt vọng, quay người đu quanh Tiêu Trạch: “Anh ơi, em sợ...”

Tiêu Trạch nắm eo cậu, cúi đầu ghé vào lỗ tai nói thầm: “Trong cửa tiệm lúc đầu chỉ có một con mèo, dần dần tăng lên sáu con, cậu có biết tại sao không?”

“Không biết...” Tim Lâm Dư đập bịch bịch.

“Bởi vì mèo có chín cái mạng, sáu con gộp lại năm mươi bốn cái, đúng lúc có thể trấn áp các linh hồn yêu ma trong tiệm. Người đêm nay cậu gặp phải là một trong số đó.”

Tiêu Trạch cứ như muốn dán sát vào tai cậu, âm thanh nhẹ vô cùng: “Lần sau đừng la to, nhớ là bé ngoan phải hỏi thăm người ta.”

Hai mắt Lâm Dư tròn tròn, than một tiếng quyết định quên đi chuyện ban nãy cho rồi.

8. Quyển 1 - Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ôi chào cậu xấu tính quá, hù dọa nhóc con làm cái gì” Tiêu Nghiêu nâng tay sờ sau gáy Lâm Dư, sau đó thở dài cứ như vừa trải qua tang thương đau đớn vậy “Tuổi trẻ thật tốt, lúc anh mười bảy mười tám tuổi cũng trong veo như nước, chỉ cần dựa vào người ta một chút thì như chim nhỏ nép vào lòng ấy.”

Tiêu Trạch hơi khom lưng vác Lâm Dư khiêng lên vai: “Không có chim nhỏ nào cao to như cậu hết.”

“Tại sao không có, tui đây từ cánh chim nhỏ bé bị tên nhà cậu đè mà trưởng thành rồi, vừa vận hợp với cậu.” Tiêu Nghiêu bật ra công phu nói ba câu phóng tới mười bảy mười tám cái chớp, xách hành lý theo sau Tiêu Trạch đi lên lầu.

Tiêu Trạch khiêng Lâm Dư lên tầng gác rồi thả lỏng thả quăng cậu ngã xuống giường một cái. Cái giường tuổi đời cũng già, “Kẹt kẹt” kêu một tiếng, Tiêu Trạch quay người rời đi, lúc đi xuống lầu sẵn kéo cửa cuốn cửa tiệm xuống.

Kéo xong lên lầu hai đi tới phòng khách, anh dừng lại ở chỗ cửa: “Chỉ một đêm thôi, ngày mai cút về quán bar của cậu đi.”

Tiêu Nghiêu đang tháo trang sức, bất mãn nói: “Cái tên em họ bà con xa kia cậu nhận giúp đỡ, hồng nhan tri kỷ như tui không thể ở lại vài ngày à?”

Tiêu Trạch phì cười nói: “Con mẹ nó, cậu cuối cùng là nam hay nữ?”

“Nhìn xu hướng tình dục của cưng.” Tiêu Nghiêu tẩy hết trang điểm lộ ra gương mặt sạch sẽ, “Nếu như em là nữ, cưng có cưới em hôn?”

Tiêu Trạch xì cười một tiếng: “Có cái nếu như này nữa hả?”

Tiêu Nghiêu nắm lấy cái dây kéo một cái, vuốt tóc dài xõa xuống: “Chỉ cần bây giờ cứng chắc chắn cưới em, ngày mai em liền bay qua Thái giải phẫu chuyển giới.”

Y nhìn chăm chăm vào Tiêu Trạch đủ mười giây, mười giây này dài đằng đặc khiến cho tất cả sự tức giận đang dồn dập trong lòng cũng tan biến bay mất. Tiêu Nghiêu lại lạnh lùng đối ý: “Ồi chào, hay là thôi đi, tui vẫn còn quý chym to của mình lắm, tuốt hai ba lần yêu thích vô cùng.”

Tiêu Trạch chuẩn bị trở về ngủ: “Dám tuốt ở trong phòng này, tôi đập chết cậu luôn.”

Vào đêm, khu nhà vô cùng an tĩnh, nhiệt độ cao trong nhà dần hạ thấp. Lâm Dư mở hai mắt ra, bò xuống giường rón rén đi ra khỏi phòng. Cửa cuốn đã khóa, cậu từ cánh cửa phòng nhỏ lều một đi ra ngoài, sau khi ra mới phát hiện mình không có mang theo chìa khóa.

Quan tâm nhiều như vậy làm gì, mặc kệ, dù gì cậu cũng phải hiểu được chuyện đang gì xảy ra.

Lâm Dư loay quanh dọc theo phố, đi xung quanh tìm tòi thân ảnh của người kia, không cần biết đối phương là Lập Đông hay Lập Xuân, người đó vẫn không trả lời, cứ như chưa từng nhìn thấy cậu vậy. Cứ coi như là việc cậu giả mù hù đối phương, nhưng cũng không nên là phản ứng kia.

Cậu không nghĩ ra được vấn đề về quyền sách hướng dẫn du lịch kia, rõ ràng chỉ có một quyển vẫn còn đặt trên giá sách, vậy người đàn ông kia lại cầm cuốn khác nghĩa là thế nào?

“Mẹ nó, khó hiểu quá...” Lâm Dư đi mệt, dựa vào cây dừng lại nghỉ ngơi.

Tuy rằng đây là đặc thù của nghề nghiệp, nhưng cậu chưa đến nỗi tin trên thế gian này thật sự có quỷ, thực ra cũng không phải là không tin, mấu chốt là cậu chưa từng nhìn thấy qua.

Hướng hồ hai người anh em sinh đôi kia cùng từng xuất hiện, sống sờ sờ dẫn bà Hoa đi dạo đó thôi, quỷ cái con khỉ khô.

Hơn nửa đêm ở trên đường ngao du đến gần hai giờ khuya, chân của Lâm Dư bắt đầu mỏi nhừ, cuối cùng dừng nói là quỷ, ngay cả bóng người cậu cũng không thấy. Lúc này trừ mấy tên tù tội không nhà để về ra, còn ai điên đầu mà đi lung tung ở ngoài chợ.

Suy xét một chút, ngày nào cậu cũng phải mệt mỏi đóng giả người mù, bây giờ có thể quang minh chính đại làm người bình thường một lát không mấy tồi.

“Nhóc con, muốn đi đến nhà ga Nam phải đi như thế nào?”

Lâm Dư nghe thấy tiếng kêu liền quay đầu lại, nhìn thấy cặp vợ chồng kéo hành lý chuẩn bị bắt chuyến tàu đêm, bỗng nhiên trong lòng tỉnh ngộ ra. Nếu người đàn ông kia đọc “Hướng dẫn du lịch Nam Kinh”, vậy có phải là nói rõ người này chuẩn bị đi đến đó du lịch hay không?

“Hai anh chị ơi,” Lâm Dư ưu lo nhìn đường cái, “Thời gian này chỉ có thể đón xe thôi, hình như hai người là người mới vào, chắc chắn sẽ bị tài xế chơi xấu đi đường vòng. Chuyện là em cũng cần đi một chuyến đến chỗ gần đó, hay là ba người chúng ta đi chung nha?”

Lâm Dư đi kế chuyển xe với hai người, vừa tránh được tài xế đào mỏ, vừa xem như hỗ trợ lẫn nhau. Sau khi đến nhà ga Nam, cậu đứng ngoài khu đợi đi loay hoay, đang do dự xem có nên mua vé đi vào tìm một chút hay không.

Nếu như không tìm ra, có phải cậu đi nhà ga Đông, nhà ga Tây, nhà bắc Bắc mà tìm từng chỗ hay không?

Nếu như không tìm ra nữa, có phải bản thân sẽ phải ngồi tàu hỏa đi Nam Kinh hay không?

Nam Kinh không có, lại đi đến Thượng Hải?

“Mình làm thế này được gì nhỉ.” Lâm Dư ngơ ngác mà đứng ở cửa soát vé, nhìn băng quơ mấy hành khách xét vé đi vào. Cậu càng nghĩ càng thấy phiền lòng, nếu như người kia không phải Lập Đông, cũng không phải là Lập Xuân, hay là một người có bí ẩn khó nói không thể tỏ rõ thân phận, mấy chuyện này cũng có liên quan gì tới cậu đâu. Sự tổn thất và bất bình của cậu nằm ở chỗ bị cụ bà Hoa cho là xem không đúng không chuẩn.

Chuyện như thế hình như không đáng để cậu phí hết mấy ngày trời.

Lâm Dư cảm thấy bản thân bình thường trở lại, cứ như thoát khỏi bức tường đè nặng lòng mình, quay người rời đi. Lúc cậu bước đi không nhìn được thềm nói với bản thân mình, cậu chỉ là một người xem bói, xem bói bị cho là đúng hay không đúng thì đối với cậu cũng oan như Đậu Nga.(*).

(*)“Oan Đậu Nga” là vở ca kịch nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên, tác phẩm được sáng tác dựa trên câu chuyện oan khuất “Đông Hải Hiếu Phụ” trong “Liệt Nữ truyện”. Truyện kể Đậu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phán tội chém đầu một cách oan uổng. Đọc thêm tại đây: tinhhoa.net/cau-chuyen-luan-hoi-oan-hon-dau-nga-doi-mon-no-500-nam.html

Lúc trước cậu quần lầy Tiêu Trạch đều chỉ vì tính muốn bói ra được mệnh số của anh. Điều này có thể cho thấy được tín ngưỡng của cuộc đời cậu, xem bói là đại sự xếp ở hàng đầu, bói ra có đúng hay không chính là quan trọng nhất.

Cứ xem như nếu cậu thật sự bói sai thì cũng phải tìm cho ra nguyên nhân, sau đó tổng kết mà rút ra bài học nữa chứ.

“Không được! Nhất định mình phải làm cho rõ!”

Mới đi được bốn, năm mét, Lâm Dư lại quay đầu trở lại, bày ra một bộ dạng hùng dũng khí phách hiên ngang mà vọt đến quầy bán vé. Tiếp theo cậu đặt chứng minh nhân dân xuống bàn, ra vẻ quyết tâm mười phần đồng dặc nói: “Sư phụ, một tấm vé tàu đi Nam Kinh! Còn phải là vé đi nhanh nhất!”

Người bán vé ca đêm mệt đến rã rời, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm màn hình rồi thông báo: “Sáu giờ bốn mươi bốn có một chuyến cao tốc, đến phía Nam Nam Kinh, ghế hạng hai giá bốn trăm bốn mươi ba đồng.” (~1,6 triệu D)

“Đệt, mắc dữ vậy?”

Trong chớp mắt, sự quyết tâm ban nãy của Lâm Dư cũng lụi tàn: “Vậy để tôi suy nghĩ thêm, hiện tại không mua nữa.”

Đúng là một phen tiền cũng làm khó anh hùng, cậu rời khỏi trạm xe lửa lần thứ hai, lúc đi cũng không có quay đầu nhìn lại. Nghĩ lại bản thân không có chìa khóa vào nhà, lúc về cũng phải ngóc mỏ chờ ở cửa cho nên quyết định không đón xe nữa, tự mình đi bộ về, đi có mệt thì dừng chân nghỉ một lát, nhân tiện suy nghĩ chút đỉnh về cái cuộc sống rồi ren hiện tại.

Tuy là chuyến xe sáu giờ bốn mươi không thành, thế nhưng Lâm Dư lại mua kịp bánh rán trái cây lúc sáu giờ bốn mươi. Cậu mua hai cái, sau đó ngồi trên bậc cửa mà từ từ ăn, cái bánh rán mang theo chút mùi vị của không khí lạnh lẽo sáng sớm, sau khi ăn xong thì lại cảm thấy có chút đau bụng.

Trong cửa đột nhiên có tiếng động, thế nhưng cậu bôn ba vất vả cả một đêm cho nên hiện tại thực sự rất mệt, ngay cả khí lực đứng dậy quay đầu cũng không có. Cửa mở ra, Tiêu Trạch chuẩn bị đi chạy bộ cứ tưởng mình thấy quý, không biết nói gì: “Ngồi đây tu tiên hay sao?”

Lúc này Lâm Dư mới quay đầu lại, cả người đu bám chân Tiêu Trạch: “Anh ơi, tại sao từ sau khi em gặp anh, cuộc sống của em không bao giờ yên ổn vậy nè.”

Chút nữa là bị lăn xuống nóc nhà, tiếp theo đâm vào cây, bói không đúng, còn bị cuốn vào mấy chuyện tà môn nữa. Thảm nhất chính là sau khi quyết tâm tìm tòi sự thật, quay đầu nhìn lại còn phải đối mặt với sự bần cùng của bản thân.

Tiêu Trạch dùng đầu gối đập đập đôi phương ra: “Vậy cậu có thể biến đi.”

Lâm Dư chẹp chẹp miệng, tay cầm lấy một cái bánh rán khác: “Anh ăn xong đi rồi em biến.”

Tiêu Trạch dùng một tay nhận lấy bánh rán, tay kia nhắc mặt Lâm Dư lên mới phát hiện vết thương trên trán còn chưa khỏi. Anh không hỏi gì nhiều chỉ đẩy Lâm Dư vào trong nhà, còn bản thân sau khi đóng cửa lại thì đi chạy bộ.

Lâm Dư ôm bụng lên lầu ngủ, đã một buổi tối không chợp mắt rồi, hiện tại cậu mệt sắp chết.

Mấy ngày tiếp theo đều trải qua trong cảnh sống yên gió lặng, lúc cậu bày sạp không gặp lại hai mẹ con người kia, buổi tối trông tiệm cũng không thể nhìn thấy thân ảnh của người đàn ông thần bí đó. Mỗi ngày, Lâm Dư đều nhân lúc nửa đêm mà đi ra ngoài lác lác, cố gắng nỗ lực để biết cho rõ ngọn nguồn.

Trời vẫn còn chưa tối, Tiêu Trạch đã ăn mặc chỉnh tề cầm lấy chìa khóa xe, nhìn qua có vẻ sắp đi ra khỏi nhà. Anh cầm mấy túi hồ sơ đi xuống lầu, lúc đi ngang qua quầy bar liền dặn dò: “Tôi đi ra ngoài ăn cơm, buổi tối ít người nhớ đóng cửa sớm một chút, đã mùa thì đừng có đi đông đi tây.”

Lâm Dư ngậm lấy viên đường: “Anh đi đâu ăn vậy, không dẫn theo em hả?”

Tiêu Trạch nói thẳng: “Chúng ta đâu có thân tới vậy.”

“... Cũng phải.” Lâm Dư nghe thấy tiếng bước chân liền lườm một cái, làm sao mà không thân hả, ít nhiều gì cũng cứu anh một mạng mà, đúng là đồ vong ân phụ nghĩa. Mà thực ra cậu chẳng muốn đi đâu, giờ còn mình ta với ta muốn làm gì thì làm, không cần giả bộ mù chi cho mệt.

Tiêu Trạch lái chiếc Jeep đi đến “Xinh đẹp”, ông chủ kiêm đầu bảng “Tiểu Xinh Đẹp” dốc sức mình chiêu, Giang Kiều thì gảy đàn guitar trên đàn, bên dưới một đám đồng đội ngồi trên ghế dài vừa tán gẫu vừa uống rượu.

“Tiêu đội trưởng đến rồi!” Mọi người thấy anh tiến vào liền nhanh chóng đứng dậy, còn muốn ôm một cái.

“Thôi đi, học ai buồn nôn vậy.” Tiêu Trạch ngồi xuống, đầu tiên cạ với người một ly rượu sau đó lấy hồ sơ nghiên cứu báo cáo từ trong túi xách ra, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép(*) mà nói, “Nghỉ phép rồi còn đến phiền tôi, các cậu làm ăn cái gì không biết?”

(*) ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

Mọi người cùng nhau cười đùa, còn hai ba tên còn làm động tác chọc cười, sau đó còn chấp tay cảm ơn chủ động phạt rượu. Cậu sinh viên vừa mới chuyển chính luôn xem Tiêu Trạch là thầy liền lấy dũng khí nói: “Tiêu đội trưởng, ông chủ quán này là một đôi với anh hả.”

Lông mày Tiêu Trạch cũng chẳng thêm nhú: “Đừng nghe cậu ta nói nhảm.”

Đội viên thâm niên hỏi: “Tiêu đội trưởng, vậy anh nghỉ phép là để yêu đương hay sao?”

Bọn họ làm về nghiên cứu địa chất, bình thường nửa năm sáu tháng cũng không về nhà được một lần, thanh niên độc thân đến khi lớn tuổi mới kết hôn, mấy chị vợ còn thủ tiết hơn cả quân tử.(*).

(*) là vợ hợp pháp của bộ đội tại ngũ, quân dân giải phóng nhân dân Trung Quốc .

Trong một buổi tối, bọn họ bàn từ vấn đề hạng mục khảo sát đến văn phòng viện nghiên cứu, uống đến khi quán bar đóng cửa. Giải tán về nhà, Tiêu Trạch quăng xe lại đón taxi về. Anh không có uống say, nhưng lúc trên đường về nhắm hai mắt lại cảm thấy có chút ngất ngây quay cuồng.

Nhớ tới năm đó làm khảo sát ở Thanh Hải (*), người ở đó uống rượu vô cùng dữ dội, đánh gục hết cả đội không thiếu một người nào, chỉ có mình anh là tỉnh.

(*) Thanh Hải, là một tỉnh thuộc Tây Bắc Trung Quốc

Hồi ức tởn tưng vừa nhớ ra thì taxi đã dừng lại sang bên đường, Tiêu Trạch còn chưa kịp tính tiền liền nhìn Lâm Dư ăn mặc kín mít quẹo từ trong nhà đi ra.

Một người mù, ban đêm rời khỏi nhà còn mang kính râm.

Lâm Dư không nhanh không chậm đi ra, cậu vẫn chưa phát hiện có người theo dõi mình. Cho tới lúc này, Lâm Dư vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn tìm lại thử xem, còn việc tại sao cậu lại ăn mặc kín mít như thế là vì e sợ sẽ bắt dây động rừng.(*).

(*) ví trường hợp làm một việc nào đó sẽ động chạm, ảnh hưởng đến nhiều việc khác có liên qua

Đi dọc theo con đường lúc thường, cậu dừng lại ở gạch hình chữ L(*), sau đó ngồi ở trên chốt cứu hỏa ngăn người. Không biết qua bao lâu, một chiếc xe chở hàng nhỏ chạy qua, khi đi sang bên thì dừng lại.

(*)

Cửa xe hạ xuống lộ ra gương mặt quen thuộc.

Đó chính là người đàn ông mà Lâm Dư khổ sở tìm kiếm bấy lâu nay! Không phải Lập Đông thì là Lập Xuân!

Lâm Dư suýt chút nữa bay tới bắt giữ đối phương, kết quả người ta đã cười mở miệng trước: “Nhóc con, có thể nghe được tôi là ai sao? Lúc trước tôi đi cùng mẹ có xem bói ở chỗ cậu, cậu còn nhớ hay không? Nửa đêm nửa hôm rồi sao còn ngồi ở bên lề đường?”

Lâm Dư oan ức muốn khóc, lòng thầm nói tui làm như vậy không phải cũng vì bắt anh thôi sao, mỗi một hỏi: “Anh là Lập Đông hay Lập Xuân thế?”

“Tôi là Lập Đông, em trai tôi về nhà mấy ngày trước rồi.” Lập Đông có vẻ không có ý định xuống xe, chỉ định chào hỏi, “Đừng ngồi đây nữa, về nhà sớm đi, bộ ngày mai không bày sạp nữa hay sao?”

Lâm Dư trả lời: “Phải bày chứ, không bày lấy tiền đâu mà ăn cơm. Cũng nửa đêm rồi sao anh chưa về, lúc trước vào buổi tối có phải anh đến nhà sách hay không?”

Lập Đông nói: “Tôi vừa mới đặt thêm một khóa học, dọn nhà phải chờ tới lúc này, ngủ cũng không có thời gian, sao có thể đọc sách được.”

Đến thành phố lớn dốc sức làm người không hề dễ dàng chút nào, hơn nữa đối phương còn mới vừa mua nhà, xem ra cần phải cố gắng làm việc gấp mấy lần. Lâm Dư nói một câu “Hẹn gặp lại”, cậu càng tin chắc người đi sách ngày hôm đó không phải là Lập Đông, mà chính là Lập Xuân.

Nếu cụ bà Hoa chuyển đến gần đây ở, vậy chắc chắn sẽ có cơ hội gặp nhau, nhất định cậu phải làm rõ chuyện này.

Lâm Dư đang chuẩn bị về nhà, vừa mới xoay người liền đụng phải Tiêu Trạch, linh cảm trong lòng cậu đột nhiên trở nên mãnh liệt, không biết đối phương nhìn thấy được bao nhiêu, cũng không rõ mình đã bị lộ cái gì chưa chỉ đành nói mò: “Thật không tiện đụng phải, tôi không nhìn thấy, xin lỗi.”

Người Tiêu Trạch có chút mùi rượu nhàn nhạt, anh dứt tay vào túi quần hỏi: “Làm gì đó?”

“Anh? Tại sao lại là anh! Em không ngủ được nên đi dạo một chút!” Lâm Dư diễn đến xuất thần, không tự chủ sờ sờ mũi, “Anh, chắc anh sợ em gặp nguy hiểm nên luôn bảo vệ em trong bóng tối hay sao?”

Tiêu Trạch gợn gàng dứt khoát: “Không phải chỉ có ra đến cửa ban đêm thôi sao, nguy hiểm chỗ nào?” Anh cúi sát vào vai Lâm Dư, thậm chí thối vết thương trên trán cậu, “Cậu muốn giỡn mặt với tôi mới là nguy hiểm.”

Lâm Dư sợ đến muốn rụt cổ: “Em cũng muốn nói hết cho anh nghe chứ bộ, chỉ sợ em nói ra anh lại không tin.”

Tiêu Trạch ôm cậu trở về, ở trong màn đêm nói một câu “Cậu nói đi.”

“Thực ra gần đây em vô cùng khổ tâm, lúc bày sạp em quen được cụ bà Tiểu Hoa và hai đứa con trai của bà, hai người này rất chi là thần bí.” Lâm Dư được ôm vai cho nên tự giác dựa vào Tiêu Trạch, “Một người tên là Lập Đông, người còn lại tên là Lập Xuân, hiện tại bây giờ em còn hoài nghi có cả Lập Thu, Lập Hạ thất lạc nhiều năm nữa đó.”

Trên con đường về nhà sách “Mắt Mèo”, Lâm Dư kể hết chuyện hai lần gặp cụ bà cho Tiêu Trạch nghe, còn cố tình lược bỏ chuyện gặp người bí ẩn ở cửa tiệm, bởi vì cậu không còn cách nào giải thích làm sao bản thân sẽ “Nhìn thấy”, nếu như nói ra sẽ bại lộ ngay chuyện cậu không phải là người mù rồi.

Vì thế cho nên Tiêu Trạch cũng không quá rối rắm: “Cậu hành hạ bản thân như vậy chỉ để chỉ ra một trong hai anh em người nọ có vấn đề, chứng minh cậu bói không sai sao?”

Lúc đi đến cửa khu nhà, tay trên vai buông lỏng ra, lúc này Tiêu Trạch đi mở khóa. Lâm Dư đứng ở phía sau: “Nếu em coi sai, cũng không thể coi sai hai lần trên cùng một người, cụ bà Tiểu Hoa không chịu tin em.”

Tiêu Trạch không hề để ý mà nói: “Ngay cả ruột thịt báo cáo còn không dám nói thật trăm phần trăm với nhau, cậu có tự tin gì dám bảo đảm.”

Lâm Dư nghẹn lời: “Tất nhiên là em không thể chỉ dùng tự tin để bảo đảm, cho nên mới nghĩ ra biện pháp làm rõ, làm đến ngày nào cũng ngủ không ngon giấc=ác.”

Câu mới vừa nói xong, Tiêu Trạch liền quay đầu lại, bởi vì anh đứng bậc thang trên thành ra cao lớn hơn bình thường, trông cứ như một vị quan thẩm phán sắp đưa ra lời giám định thật giả vậy. Lâm Dư bèn chột dạ rũ mắt, trong bụng nhanh chóng kiểm tra xem mình có lỗ mũi lỗ miệng chỗ nào không.

Tiêu Trạch nghi hoặc hỏi cậu: “Thế thì tại sao đi lung tung vào buổi tối có thể làm rõ?”

Lâm Dư đau đầu, ban nãy cậu nhảy cóc qua cái đoạn nhà sách cho nên không sao giải thích được. Nhưng cậu vẫn cố gắng bình tĩnh, thậm chí còn khe khẽ thở dài lấy một cái bất đắc dĩ mà thốt lên: “Bởi vì ban ngày em phải ở trong cửa tiệm giúp anh, em sợ mình chạy lung tung ra ngoài anh sẽ không vui.”

Nói xong nhỏ giọng hỏi một câu: “Anh ơi, anh không vui hả?”

Dưới ánh trăng sáng soi, Tiêu Trạch hạ người nhìn chăm chú gương mặt cậu trong một lúc rồi mới đưa tay ra: “Tôi muốn đi ngủ, đưa tay đây.”

Lâm Dư nắm lấy tay anh ngoan ngoãn bước lên bậc thang. Trong lòng cậu hiện giờ thấp thỏm chất chồng, Tiêu Trạch cũng tin cậu bị mù cho nên mới dắt tay đi lên cầu thang. Lỡ như ngày nào đó bại lộ, có phải Tiêu Trạch sẽ đá cậu lăn xuống dưới đây hay không?

Cậu đâu có sợ bị đập, chủ yếu là chưa có bói ra số mạng cho Tiêu Trạch thôi.

Lâm Dư lên tầng gác cảm thấy hoảng sợ, cậu không bật đèn, chỉ ngồi ở trong bóng đêm ngẩn người. Cậu như một chú chim non chưa từng va chạm, nay lại đứng ở ngã tư đường không quyết định được bản thân sẽ bay về đâu.

Cậu ngồi ở một chỗ xoắn xuýt, bỗng nhiên nhìn thấy phía dưới biển báo giao thông đề tám chữ: Thẩn bạch tông khoan, kháng cự tông nghiêm (*)

(*) Thẩn thẩn sẽ được khoan dung, chống cự sẽ bị nghiêm trị.

Thẩn thẩn không hẳn sẽ được khoan hồng, thế nhưng nếu chuyện lộ ra chắc chắn sẽ bị nghiêm trị. Lâm Dư hít sâu, sau đó đứng lên đánh một thái cực quyền, đem toàn bộ dưỡng khí tích tụ trong đan điền(*), cuối cùng còn rống lớn một tiếng!

(*)Đan điền là thuật ngữ trong y học, võ thuật, dưỡng sinh dùng để chỉ một vài trung tâm khí lực hay là các huyết đạo trên cơ thể người

Thượng đan điền: Trùng với huyết Ấn đường (giữa 2 chân mày) còn gọi là “Đan Điền thần”.

Trung đan điền: Trùng với huyết Đản trung (chính giữa đường nối 2 đầu ti, cắt ngang đường dọc theo xương ức) còn gọi là “Đan Điền khí”.

Hạ đan điền: Còn gọi là “Đan Điền tinh”, vị trí bắt đầu ngang với huyết Khí hải (nằm trong khoảng trên đường chính trung, dưới rốn 1,5 thốn – khoảng 3 cm) và huyết Mệnh môn (tại cột sống, ngang với thắt lưng). Khi Đan Điền được chủ động kích hoạt, bộ vị của nó hoàn toàn nằm ở giữa và phía trên bụng dưới. Có môn phái thì nói nó nằm trên huyết Thần khuyết (rốn)

“Chọn ngày không bằng gặp ngày! Vậy thì làm liền hôm nay đi!”

Tiêu Trạch mới vừa tắm xong liền leo lên giường, anh mơ hồ nghe được chút động tĩnh. Nghe xong liền quyết định mặc kệ, dựa vào đầu giường mở máy vi tính ra, muốn nhìn xem báo cáo nghiên cứu gửi đi có phản hồi lại hay không.

Email trên đầu chưa đọc đến từ Tiêu Nghiêu, viết: Anh em, cho cậu xem đồ tốt.

Anh vừa mở email ra thì tức khắc cửa phòng ngủ cũng bị đẩy vào, đập vào mặt là Lâm Dư tóc tai nhỏ nước, nhìn qua liền biết cậu mới vừa tắm xong. Tiêu Trạch chuyển ánh mắt nhìn qua màn hình, mở video Tiêu Nghiêu vừa gửi ra xem.

Còn chưa kịp nhấn chuột, Lâm Dư đã lên tiếng: “Anh ơi, em có chuyện này cần nói cho anh biết.”

Tiêu Trạch nhìn về phía cậu đồng thời xoa nhấn chuột: “Ngày mai rồi nói, đang buồn ngủ.”

Lâm Dư lấy hết dũng khí ra mà nói: “Không được!”

Cậu mím chặt môi chạy lấy đà đến giường, đến giường dừng lại không có nhảy lên, sút chút nữa đập vào người Tiêu Trạch.”Đệt! Mẹ nó cậu điên khùng cái gì?” Nói xong Tiêu Trạch liền vứt laptop qua một bên qua, giờ tay muốn quăng Lâm Dư đi.

“Anh ơi! Em” Lâm Dư ôm lấy cánh tay Tiêu Trạch, bỗng nhiên cứng đờ “Bà cha nó...”

Đối diện cậu là màn ảnh laptop, trên đó chiếu cảnh hai người đàn ông cao to đang... Hôn môi. Mân mê gáy xong chuyển qua sờ mông, sau đó còn cởi quần lót nữa... Mẹ nó, còn nhìn nhau mà cười nữa chứ?!

Tiêu Trạch liếc mắt màn hình không thèm để ý, cho là cậu vốn bị mù nên nào có nhìn thấy được cái gì, laptop cũng không mở ra tiếng. Anh muốn gỡ cánh tay Lâm Dư trong ngực ra, kết quả phát hiện sắc mặt đối phương tự động ửng đỏ, trên mặt còn đỏ mề mề.

Nhìn kỹ lại một chút, tầm mắt của Lâm Dư đang tập trung ở trên màn hình laptop.

Cái tên trứng bọm này nhìn thấy hai người đàn ông trong video quần quýt lấy nhau thì tim tự nhiên cũng đập nhanh, không tự chủ được mà há hốc mồm, hầu kết vô tình nuốt ực một cái.

Người đàn ông kia nằm trên giường nhấc cao cái mông, còn cái người còn lại thì đỡ thứ đồ chơi kia cắm vào. Sau đó cắm vào cắm lui, cắm lui cắm vào...

Mặt Lâm Dư nóng như lửa đốt, mấy câu định nói cũng quên luôn chỉ biết ngồi hít thở, cậu vẫn còn ôm cánh tay Tiêu Trạch vô cùng chặt, cổ dựng khí tích tụ trong đan điền kia không ngừng liên tục hạ thấp xuống, hành hạ đến mức khom người đứng lên. Một lúc lâu sau, cậu ở trong căn phòng không một tiếng người này mà thay cái video kia bật ra một tiếng than nhẹ.

Lúc này Tiêu Trạch chỉ biết cười, còn cơn thủy triều nóng bức trong người Lâm Dư chớp mắt đã thấm ra một mảnh mồ hôi lạnh.

Cậu có phải đã bị lộ rồi không, bà mẹ nó còn lại dùng cái phương thức mắt mặt này nữa chứ.

Có lẽ là... Chính phần anh sẽ đập hết cả nhà cậu.

Còn một phần kia... Khó kìm lòng nổi.

9. Quyển 1 - Chương 8

Bạn nhỏ Lâm Dư bị thương mà phát hiện, từ sau khi cậu gặp Tiêu Trạch, mỗi ngày trong cuộc sống của cậu cứ như mở ra một trang mới, chẳng hạn như hiện tại mở to mắt mù nhìn phim ấy ấy kia, hạ thân cũng kích động tới mức rối tinh rối mù.

Hình ảnh trong video đã dừng lại, nhưng mà ánh mắt của cậu vẫn dán chặt trên đó, cậu sợ nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Trạch lúc này. Mái tóc ướt nhẹp gần được hong khô, cậu vẫn đang ôm lấy cánh tay Tiêu Trạch, cảm giác mình mà gỡ tay ra thế nào cũng bị ăn một đấm cho mà xem.

Vừa nãy Lâm Dư nuốt nước miếng là do bản thân đang kích động đến khô nóng, còn bây giờ nuốt nước miếng là vì căng thẳng bất an. Lâm Dư hơi nghiêng đầu đi, chôn gương mặt đầm đìa mồ hôi vào bả vai Tiêu Trạch.

Cậu há miệng không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Nhưng mà Tiêu Trạch không có chờ cậu lên tiếng đã rút tay ra, dùng sức quăng cậu xuống giường. Cậu phản xạ có điều kiện mà nhắm chặt hai mắt lại, chuẩn bị xong tinh thần sẽ bị đánh đòn một trận tơi bời.

Tiêu Trạch nhìn bộ dạng của Lâm Dư yếu ớt tới mức muốn bắt nạt liền lấy một tay giữ bả vai của đối phương lại, cánh tay kia ẩn từ đằng sau ôm đối phương vào trong lồng ngực.

Lâm Dư bị anh dọa đến vô cùng bối rối, cho là Tiêu Trạch muốn gỡ tay hai người ra: “Anh ơi... Anh nghe em giải thích đi...”

Tiêu Trạch lại hỏi cậu chuyện khác: “Vẫn còn cứng sao?”

“... Em không biết.” Lâm Dư hoang mang cúi thấp đầu.

Cậu biết mình đương nhiên là đang cứng rồi, mới run rẩy lấy cái tay mà che lại, mới dùng tay đặt lên thì cánh tay của Tiêu Trạch đã hướng từ sau lưng mà chuyển dưới thân. Thứ đang cứng lên phân nửa bị Tiêu Trạch dùng tay bao quanh, dù có cách một lớp tay cậu, cộng thêm lớp quần áo, nhưng mà Lâm Dư có cảm giác Tiêu Trạch đang chạm vào mình vậy.

“...A... Anh ơi!” Lâm Dư gấp gáp cắn môi, hình như vẫn thấy chưa có đủ, sau đó cậu dùng hai tay bịt miệng tròng mắt mà nhìn anh, trong đôi mắt to tròn kia ẩn chứa đủ loại tâm tình, đáy mắt còn có chút rưng rưng đậm.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay Tiêu Trạch không ngừng truyền đến, Lâm Dư căng thẳng đến mức eo mông cũng căng cứng ra nhưng không dám nói gì, chỉ có thể ngoan ngoãn thuận theo chốc lại xoa chốc lại đè của đối phương, cảm thấy bản thân sắp không chịu đựng nổi.

Cậu dần quên mất mình đã rút tay ra từ lúc nào mà quay sang tóm chặt áo Tiêu Trạch, ngay cả đầu gối cũng khép chặt kín. Bàn tay Tiêu Trạch giúp cậu hô mưa gọi gió, còn cậu thì sượt gương mặt mồ hôi đầm đìa vùi vào cổ anh.

“Anh...”

Lâm Dư kêu một tiếng yếu ớt cứ như làm nũng xin tha, nhưng sâu trong đó là chút cuồng loạn.

Tiêu Trạch buông tay ra, đôi môi cúi xuống vừa đúng chạm vào tóc cậu, tốc độ nói không nhanh không chậm, hết như đang như mở quà, cũng giống như dùng dao cùn chặt một miếng thịt: “Căng thẳng đến như vậy, rất ít làm sao?”

Lâm Dư nhẹ nhàng gật đầu: “Dạ vâng.”

Tiêu Trạch lại hỏi: “Thấy hai người đàn ông lên giường cũng kích động được, tính hướng của cậu là gì?”

Lâm Dư dùng sức lắc đầu: “Em không biết...”

Tiêu Trạch cúi đầu cạo lên sợi tóc Lâm Dư: “Thực ra tính hướng gì cũng được, dù sao...”

“Anh?” Lâm Dư thấy đối phương bỗng nhiên không nói tiếp nên có chút kinh hoảng, “Anh ơi, em!”

Cậu cảm thấy nghẹn mà nhìn thẳng vào Tiêu Trạch, đây là lần đầu tiên trong mấy ngày qua hai người chân chính nhìn nhau. Mặt mày Tiêu Trạch sắc lại, trong mắt không còn sự dịu dàng thân thiết nữa như thường ngày nữa, sau đó thăm thẳm lợi nói: “Dù sao, cậu cũng phải cút đi.”

Cánh tay đỡ ở phía sau bỗng nhiên dùng lực, thoáng chốc Lâm Dư bị ném ra khỏi giường cảm giác trời đất quay cuồng, thậm chí cậu còn lộn mào, cái trán xui xẻo đụng phải tủ đầu giường.

Cậu chật vật bò lên, cái quần lót bên trong ẩm ướt dính dính vô cùng khó chịu, nhưng cậu tạm thời đang chóng mặt nên chỉ có thể nằm úp sấp bên giường túm lấy chăn Tiêu Trạch ra sức cầu xin: “Anh ơi, lúc này em tình anh là muốn nói thật cho anh biết đó, thực ra em nhìn thấy được, nhưng em không phải cố ý muốn lừa anh đâu. Em bày sạp xem bói phải giả bộ mù, sau này em sẽ thay đổi mà, anh đừng có đuổi em đi...”

Tiêu Trạch ném cho cậu một ánh mắt: “Không phải trước khi gặp tôi cậu cũng sống tốt như thường sao, làm gì mà bày vẽ đau đớn thế kia, gạt người tới ghìen rồi à?”

Lâm Dư siết góc chăn: “Anh ơi, em hứa em sẽ không bao giờ lừa anh nữa, sau này em sẽ chăm chỉ làm việc, anh nói gì em cũng sẽ nghe lời. Anh đừng đuổi em đi, em không còn chỗ nào để đi nữa, em chỉ muốn ở với anh thôi.”

Tiêu Trạch không nhin được nữa quay sang nhìn cậu: “Gương mặt nhỏ nhắn của cậu rất thích hợp bày ra khổ nhục kế, thế nhưng nhiều quá sẽ không còn tác dụng. Một là chạy về tầng gác ngủ đêm cuối cùng, hai là chúng ta cùng nhau đi một chuyến tới đồn công an.”

Tất cả lời muốn nói đều bị kẹt ở cổ họng, Lâm Dư vung tay gỡ tay anh ra. Tiếp theo cậu bò xuống giường đứng ở một bên, gấp đến mức khoe mắt cùng chớp mũi đỏ lên hết. Nhìn thấy tình huống không còn gì có thể cứu vãng, cậu chỉ có thể quay người đi ra ngoài, lúc đi tới cửa rót cục nước mắt cũng rơi xuống.

Cậu nhìn Tiêu Trạch rồi nói câu sau cùng: “Xin lỗi anh vì chuyện mấy ngày qua.”

Cửa đóng lại, tiếng bước chân cũng nhẹ đến mức không thể nghe thấy, Tiêu Trạch dựa vào đầu giường không động đậy một lúc lâu, cuối cùng xuống giường đi đến ban công rút một điều thuốc.

Cái đêm trời nhá nhem tối lúc anh nhắm mắt vào mặt Lâm Dư, thật ra anh cũng cảm nhận được.

Cái tên trứng bọm kia cũng diễn tốt ghê, giả mù trông vô cùng tự nhiên.

Trứng bọm đã lủi thủi đi lên tầng gác, mới vừa tắm rửa thay quần lót xong.

Lâm Dư để trần hai chân nằm lên giường mà suy tư, đúng là cậu dùng khổ nhục kế quá nhiều, ban nãy còn rút nước mắt, ngay cả cậu còn bất ngờ nữa mà. Nhưng mà cậu cũng không muốn thừa nhận, ban nãy là thật sợ hãi cùng hoảng loạn.

Trọng điểm ở đây là Tiêu Trạch đã không còn bị mềm lòng bởi bộ dạng đáng thương kia của cậu, ngay cả một tia bao dung cũng không có. Lâm Dư lặn qua lộn lại mà suy nghĩ, lẽ nào ngày mai thật sự phải cút đi thiệt hay sao?

Cậu lăn lộn cuộn tấm ga trải giường mấy vòng, lăn một hồi mí mắt không mở nổi, nhanh chóng đi vào lối mơ. Nếu Tiêu Trạch không ăn mềm, cũng có khả năng sẽ thích ăn cứng, hay là chơi trò Phá Phủ Trầm Chu(*), sáng mai chạy ra quán mua mười cái bánh rán trái cây, đe dọa anh nếu đuổi cậu đi cậu liền ăn chết no trước cửa luôn cho biết.

() đập nổi chìm thuyền; quyết đánh đến cùng (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)*

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiêu Trạch không có đi chạy bộ sáng sớm mà trực tiếp đi lên tầng gác. Lâm Dư cuộn mình tại trong ổ chăn nằm mơ, lúc bị đập tỉnh vẫn còn trong trạng thái mơ màng, thậm chí quên luôn chuyện xảy ra vào tối qua, chỉ ngu ngơ mà hỏi: “Anh lại muốn cùng đi chạy bộ nữa hả?”

Tiêu Trạch cúi người vỗ vỗ mặt của cậu: “Thu dọn đồ đạc rồi đi đi, đừng có chậm trễ bày sạp muộn.”

Lâm Dư lập tức tỉnh, nhanh chóng ngồi xuống núp ở góc giường vẫn còn bọc chăn: “Anh vẫn chưa hết giận hả... Nếu không thì anh cứ đánh em một trận đi, sau đó mỗi tháng em đều giao tiền thuê nhà cơm nước cho anh, buổi tối còn giúp anh trông tiệm quét nhà có được không anh?”

“Đừng nói nhảm.” Tiêu Trạch trực tiếp ôm ba lô ở trên bàn của Lâm Dư, sau đó mở tủ lấy quần áo ra lung tung mà nhét vào. Lâm Dư thấy thế liền biết lần này Tiêu Trạch làm thật, hiện giờ có nói cái gì đều vô dụng, dù sao cũng là cậu lừa người ta trước.

“Anh ơi, em cũng bị cây đập đổ máu rồi mà, hay là anh tha thứ cho em đi?”

“Em còn cứu anh một mạng đó, lấy công bù trừ được không? Vậy anh nhìn xem biểu hiện của em đi, em sẽ lập công chuộc tội.”

“Trán của em còn chưa khỏi, anh cũng nói là ít nhất phải đợi nó lành mà...”

“Anh ơi... Anh tha thứ cho em đi.” Lâm Dư từ góc giường bò đến bên giường, đem hết những chuyện còn có thể cứu vãn lại được tuôn một lần ra hết. Cậu thông hai cái chân xuống thì mới phát hiện ra mình không có mặc quần short, cả người hoảng sợ nói: “Họ Tiêu kia! Anh không thể đuổi em đi!”

Đột nhiên hăng hái tất nhiên là có trò lừa bịp, Tiêu Trạch vừa vặn dọn xong ba lô liền quay người nhìn chằm chằm Lâm Dư. Lâm Dư nhảy xuống giường, chân trần giẫm trên sàn nhà, tay chống eo mà tuyên bố vô cùng trâu bò: “Tối hôm qua anh giày vò chim nhỏ của em, em mới có mười bảy, anh phải phụ trách chuyện này!”

Tiêu Trạch bỗng nhiên nở nụ cười: “Người tôi từng giày qua xếp dài một hàng từ chỗ này xuống cửa nhà, vò một cái phải phụ trách?”

Lâm Dư nhếch miệng: “Cửa nhà... Anh đừng có nói quá...”

Tiêu Trạch ngắt lời: “Nói quá gì cơ? Hay để tôi khai bao cho cậu?”

Tay chống nạnh của Lâm Dư đang chống phần khởi liền ỉu xiu hạ xuống, cậu chưa từng nghe mấy lời thô tục như vậy, một hơi nín thở cổ cùng hai má.

Lầu đầu tiên nhận thức được cái mới, chơi xấu không thành còn bị chọc cho xấu hổ như vậy.

Cậu xỏ quần short vào, tay xách ba lô, sau đó đi ở phía trước, còn Tiêu Trạch theo ở phía sau chặn lại đường lui. Lúc đi xuống lầu hai, Lâm Dư bỗng nhiên dừng lại, nhớ ra chuyện gì đó quay đầu định chạy vụt đi.

Tiêu Trạch ở phía sau lấy tay ngăn: “Cấm giở trò gian.”

Lâm Dư hừ hừ: “Em muốn mang theo cuốn sách chữ nổi anh tặng cho.”

Tiêu Trạch trả lời chậm mất hai giây: “Cậu có mù đâu, không cần dùng tới”

“Em gối lên ngủ có được không! Anh đã cho em thì nó là của em!” Lâm Dư cúi người xuống luồn qua cánh tay Tiêu Trạch thành công chui qua, sau đó liền nhanh chân chạy lên lầu, lúc đi vào thấy cậu ôm lấy hai quyển chữ nổi vừa nặng vừa to kia vào lòng.

Cậu đi tới quầy bar ngừng lại, cứ như muốn tạm biệt. Sau đó Lâm Dư sắp xếp sách cho gọn lại, rồi bâng khay thức ăn ra ngồi xồm xuống, sáu con mèo tự động bu lại ăn, tỏ vẻ không hiểu hai thằng cha này đang xảy ra chuyện gì.

Lâm Dư bắt đầu nói lời từ biệt: “Lão Bạch, màu lông của mày sáng cho nên đừng có nằm bò trên thảm. Còn Tiểu Hắc nè, buổi tối mày không được đứng ở cửa, khách không nhìn thấy sẽ đập trúng mày đó.

Garfield, mày không được nằm ở gầm xe nữa, vô cùng nguy hiểm nghe chưa. Minh Viễn Tiểu Tuệ, hai đứa này nhất định phải yêu thương nhau như bây giờ, đừng có giống như tao và ai kia, mới có một đêm đã đi đến cuối con đường.”

Tiêu Trạch hết nói nổi tên này: “Mấy đêm trước cũng chả tốt đẹp gì đâu.”

Lâm Dư ngửa đầu phản bác, bộ dạng cực kỳ nghiêm túc: “Anh dẫn em chạy bộ nè, mua bánh rán cho em, sau khi em đụng bị thương bôi thuốc với thổi thổi cho em. Tiếp đó lại dạy em xem sách chữ, trước khi ra cửa còn dặn dò quá trời, lúc lên bậc thang còn dẫn em đi nữa.”

“...” Tiêu Trạch có chút kinh ngạc, nhưng trên mặt không biểu lộ ra cái gì. Anh cảm thấy mấy chuyện dông dài quả thật không là gì, vốn sống chung một nhà, chuyện phát sinh giúp đỡ lẫn nhau quá ư bình thường, huống hồ chỉ lúc đó anh còn tin Lâm Dư bị mù.

Nhưng anh không hề biết rằng, Lâm Dư từ nhỏ cho đến lúc lớn chưa từng cảm nhận qua những thứ này.

Lâm Dư cảm thấy những chuyện này rất quan trọng với cậu.

Cuối cùng cậu sờ đến con mèo lông cam(*), không ngừng mà nói: “Đào Uyên Minh, ai kia cũng không có thích mày, nếu ngày nào đó mày bị đuổi ra ngoài, nhớ tới công viên tìm tao. Nhưng mà hình như tao không ở một công viên lâu dài, nhưng tao sẽ thường xuyên đến gần đây tìm mày.”

()Quất miêu: là con mèo có bộ lông như màu quả quýt, có vài đòng vằn màu trắng giao nhau, có số ít con mèo còn có lông bụng màu trắng.*

Thực ra câu này nói là để cho Tiêu Trạch nghe.

“Anh ơi, em đi đây, nếu có thể quay ngược thời gian em chắc chắn sẽ không lừa anh lần nào nữa đâu.” Lâm Dư lùi về sau vài bước, đã đi đến gần cửa. Đột nhiên cậu lui thêm một bước, sau đó dùng hết sức lực tăng tốc độ xông đến, cuối cùng trực tiếp đụng phải ngực của Tiêu Trạch.

Thân hình cao lớn bị đụng đến mức hơi ngửa về đằng sau, Tiêu Trạch mặc cho Lâm Dư ôm, anh cũng không biết trận hai tay còn phải diễn bao lâu nữa. Không ngờ vài giây sau Lâm Dư nhanh chóng buông tay ra, nhỏ giọng nói thật nhanh: “Anh ơi, hẹn gặp lại.”

Trên đường người đến người đi, anh đã còn không nhìn thân ảnh của Lâm Dư. Tiêu Trạch dựa vào quầy bar tính toán nợ tháng này, lúc tính xong thì ngồi ở ghế máy sửa chữa một chiếc máy bay không ảnh(*) đã bị hỏng.

()Chụp ảnh trên không trung*

Hồi trước vào lúc còn đi khảo sát, bọn họ sẽ chụp một số thứ không quan trọng cắt thành phim tài liệu, bọn họ chỉ cần đứng trên đỉnh núi điều khiển máy bay, trước còn phải đo lường tính toán hướng gió và sức gió, thông dong tự tại cứ như mình đang bay.

Anh đem máy định vị để gọn qua một bên xong, Tiêu Trạch nhìn chiếc ghế sa lông đơn bên cửa sổ kia, không, bản thân cảm thấy có chút không quen.

Anh thu mắt về tiếp tục sửa, sau khi sửa xong liền mang lên tầng gác cho bay thử, lúc đẩy mở cửa sổ ra tự dưng nhớ lại cơn mưa to đêm hôm đó. Lúc đó Lâm Dư kêu cứu, suýt chút nữa là tên đó liệt nửa người rồi, lúc cứu xong còn kéo tụt khăn tắm của anh nữa.

Bay thử thành công, Tiêu Trạch cũng đóng cửa sổ lại. Tầng gác sạch sẽ chưa được bao lâu, giờ thì hết rồi, đoán chừng một thời gian ngắn sau sẽ bắt đầu đóng bụi. Anh đóng cửa xuống lầu hai đi tới phòng ngủ tìm hút thuốc, hộp thuốc lá đặt ở trên tủ đầu giường, mà thứ đập vào mắt đầu tiên lại là cái quả địa cầu chi chít chữ.

Ngay cả thứ kiểm cơm mà cái tên trứng bọ bọ này cũng quên cho được, tên trứng bọ bọ ngốc.

Tiêu Trạch định châm thuốc, nhưng anh bỗng nhiên phát hiện ra cái bật lửa đặt chung với hộp thuốc lá đặt không cánh mà bay, lúc này mới nhớ ra lúc sáng sớm anh có đem quả địa cầu nhét vào ba lô cho cậu, vậy rõ ràng là cái tên trứng bọ bọ kia lúc lên lầu lấy sách đã bước vào đây.

Tiêu Trạch gọi cho Lâm Dư, vừa nhận được cuộc gọi liền dồn dập hỏi thẳng: “Cậu để lại quả địa cầu phải không?”

Lâm Dư trả lời: “Vâng, em để lại cho anh có cái nhớ về em đó”

Me nó ai thêm nhớ cậu chứ, trọng điểm của Tiêu Trạch rõ ràng không phải thứ này: “Cậu lấy bật lửa của tôi hả?”

“Vâng, anh cũng phải cho em một thứ để nhớ nhưng chứ.” Âm thanh Lâm Dư nghe có vẻ oan ức, “Anh ơi, giờ em lại nhớ anh rồi, quả địa cầu cùng coi như là quà trao đổi với cái bật lửa đi, em sẽ không có quên anh đâu.”

Tiêu Trạch mắng: “Cái bật lửa của tôi tới mười ngàn tám, mẹ nó cậu lại đem đi đổi với quả địa cầu chỉ đáng năm khối tiền của cậu?!”

Trên đó dán mấy tờ giấy, đã thể trên giấy còn truyền bá phong kiến mê tín nữa chứ!

Lâm Dư kinh hãi nói: “Mười ngàn tám?! Đắt thế cơ á?! Em, em thực sự không biết mà! Anh đừng nóng giận, em thu sập liền đem về cho anh, thật sự em không có biết!”

Tiêu Trạch cúp điện thoại rồi trực tiếp ra khỏi nhà. Anh thích sưu tầm bát lửa, cho nên các loại limited đều rất đắt, bọn nó cứ như bảo bối của anh vậy, nhưng anh không đến nỗi lòng như lửa đốt, chỉ là vội vàng muốn đánh đòn Lâm Dư một trận thôi.

Đến khu bên ngoài công viên, Tiêu Trạch đi xung quanh tìm kiếm nhân vật mục tiêu, chỉ thấy có một đám người bu đầy trước một bồn hoa, ở trong ba lớp ở ngoài ba lớp nữa, làm ăn thịnh vượng cũng không tới mức như vậy, người bên đường vậy xem tai nạn xe cộ không đến thế.

Mịa, đừng nói là quây lại chuẩn bị coi đánh nhau nha?

Tiêu Trạch nhanh chân bước đến, vừa lên tới phía ngoài đám người liền nghe thấy tiếng của Lâm Dư: “Xin thưa hàng xóm láng giềng, tôi ở chỗ này bày sạp xem bói cũng đã được một thời gian, ngày hôm nay có chuyện muốn nói thẳng với mọi người.”

“Tôi đã xem bói ở rất nhiều công viên, lúc nào cũng tự xưng là người mù, một là vì muốn mọi người cảm thấy không nhìn thấy gì sẽ bói đúng hơn, được nhiều người bội phục. Hai là có những người bảo vệ an ninh rất hung dữ, lúc đuổi người sẽ không làm khó dễ với những người mù. Thế nhưng ngày hôm nay tôi muốn nói cho mọi người biết, thực ra tôi nhìn thấy đường. Tôi không muốn dùng cái này để lừa gạt người nữa, tôi biết mình sai rồi.”

Tiêu Trạch thu mắt lại tản bộ đến bên cạnh, rút ra điều thuốc ngậm, không bật lửa châm thuốc gì.

Lâm Dư cúi đầu trước mọi người: “Không cần làm bộ mù cũng dễ dàng hơn, để tỏ lòng áy náy của tôi, tuần này mọi người sẽ được xem bói miễn phí!”

Bà con hàng xóm vừa nghe nói tới hai chữ “miễn phí” liền vô cùng hưng phấn, ùa lên bắt đầu hỏi han, Tiêu Trạch chờ đến phát chán, liền nhảy qua vườn hoa tiến vào công viên đi dạo một vòng. Lúc trở về thời điểm cũng không còn ai, chỉ còn một cụ bà tóc hai màu xám trắng đang đứng ở đó.

Lâm Dư hỏi: “Bà Tiểu Hoa ơi, bà và anh Lập Đông đã dọn tới chỗ gần đây chưa?”

“Chuyển đến rồi, bây giờ nó đi làm gần, mỗi ngày có thể ngủ nhiều hơn một chút đó.” Tâm trạng lúc này của cụ bà không tệ, nhưng cứ nhai đi nhai lại vấn đề kia “Con trai, nếu con nhìn thấy thì đi tìm một công việc khác đi, làm cái này không được lâu dài đâu.”

Lâm Dư chủ động nói: “Hiện tại con ở trong cửa tiệm với anh con, buổi tối thì giúp anh ấy trông tiệm. Đúng rồi bà ơi, lần trước chúng ta gặp nhau đó, bà nói Lập Xuân đại ca về nhà vào buổi tối, vậy anh ấy đi lúc mấy giờ vậy bà?”

Cụ bà chậm rãi nhớ lại: “Chập tối liền đi rồi, bởi vì Lập Đông tám giờ mới về đến nhà, bà con bảo tí nữa là hai đứa có thể gặp nhau rồi, giờ e là phải chờ tới kỳ nghỉ.”

Lâm Dư truy hỏi: “Vậy sau khi Lập Đông đại ca về nhà, có lại đi ra ngoài không? Hình như con thấy ai đó nhìn giống ảnh lắm á.”

“Chắc con nhìn lầm rồi, nó đi công tác trở về thù rất mệt, ngủ còn sớm hơn bà nữa.” Cụ bà chống gậy đứng dậy, từ trong túi móc ra hai trái đào, “Nãy cầm mấy đồng mua đào, con có khát thì lấy hai trái ra ăn.”

Lâm Dư tiếp nhận, đánh hơi không tìm ra được gì, chỉ đành lưu luyến nói: “Bà ơi hẹn gặp lại, bà nhớ đi đường cẩn thận.”

Cậu nhìn theo bóng cụ bà rời đi, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng ho nhẹ từ sau lưng liền quay đầu nhìn lên, là Tiêu Trạch bỏ tay vào túi quần đứng ở bồn hoa đối diện. Cậu hưng phấn đứng lên: “Anh ơi! Sao anh tới tìm em, có phải anh tha thứ cho em rồi có phải không!”

Tiêu Trạch ngậm điều thuốc, tỏ rõ ý tứ hàm xúc rõ ràng. Lâm Dư hiểu ra, tâm lý hơi bị hụt hẫng một tí, cậu trả lại bát lửa rồi nhanh chóng giải thích: “Em không nghĩ tới nó lại quý như vậy, chỉ là muốn lấy một món của anh để làm kỷ niệm thôi. Quả địa cầu em cho anh luôn đó, không cần cái gì em cũng có thể nhớ tới anh.”

Tiêu Trạch “Ừ” một cái vô cùng ngắn gọn.

Lâm Dư búng hoa: “Anh phải về hả, hay ở lại nhìn em kinh doanh chút đi.”

Cuối cùng Tiêu Trạch cũng châm thuốc lên, anh nhìn hướng ban nãy cụ bà rời đi liền hỏi: “Người ban nãy là cụ bà Tiểu Hoa cậu từng nhắc tới sao?”

“Vâng, nhưng em vẫn không làm rõ được cái gì.” Cuộc sống của người ta thì bình thường, chỉ có mình cậu vì buổi tối kia mà phát điên. Lâm Dư nhìn về phía Tiêu Trạch, có chút tiếc nuối nói rằng: “Em còn định hỏi quê bà ở đâu nữa cơ, xem ra phải chờ lần sau rồi.”

Tiêu Trạch buồn bực mới lên tiếng: “Khi không tìm người ta làm gì? Không quen không biết chỉ xem bói hai lần, làm tới làm lui chỉ tốn thời gian.”

Lâm Dư giải thích: “Dù sao em cũng có nhiều thời gian mà, cụ bà Tiểu Hoa cũng xem như có duyên với em, lần nào bói xong đều cho em tiền. Hơn nữa mà nói, em vốn là người nhiệt tình, em nghĩ tìm ra Lập Xuân đại ca là có thể biết rõ chuyện này rồi, nếu anh ta có xảy ra cái gì xui xẻo, em có thể giúp anh ấy”

Tiêu Trạch nghe xong nhắc chân bước đi, chỉ là bèo nước gặp nhau còn chạy đi giúp người ta, anh cho ăn cho uống còn bị lừa, mẹ nó cái này còn chưa tính sổ. Kết quả anh mới vừa đi hai bước liền bị Lâm Dư liều mạng kéo lại.

“Buông tay tôi ra, không lại làm chậm trễ cậu đi giúp người.”

“Anh ơi, em không có nỡ bỏ anh đâu, anh nói tiếp hai ba câu đi nha!”

“Hết lừn ăn lừn uống còn chom cái bậ lửa, mẹ nó tôi không có cần cậu giúp, giờ đi cũng không cho?”

Lâm Dư nháy mắt, cậu cũng muốn giúp anh chứ bộ, chỉ là cậu không xem được số mệnh cho anh. Vốn đang định đợi sau khi tình cảm thăng hoa tìm xem có chỗ đột phá nào không, kết quả chưa thăng chưa hạ gì ráo đã bị đuổi rồi.

Cậu cố giảm bớt sự lúng túng nói sang đề tài khác: “Anh ơi, người muốn ngủ với anh quả thật có thể xếp hàng tới cửa nhà luôn hả? Anh không mệt sao?”

“Là nam hay là nữ vậy anh? Là loại đàn ông cường tráng như trong phim đó hả?”

“Bà ngoại có biết chuyện anh thích đàn ông không?”

Tiêu Trạch bắt đầu tức lên, lúc này bên ngoài công viên truyền đến một tiếng: “Gì mà thích đàn ông, hai đứa đứng ở đó làm cái gì đấy?”

10. Quyển 1 - Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai người đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy bà Mạnh tay phải xách túi nhỏ đang đứng ở trước gian của Lâm Dư. Bộ váy trên người bà phắn phiu không có lấy một nếp gấp, tóc tai mới được hấp dầu, vòng nhẫn trên tay không thiếu thứ gì, tay trái còn đang cầm một ly Cà phê kem Mỹ.

(*) Iced Caffè Americano

“Sao bà lại tới đây.” Tiêu Trạch cảm thấy gì đó không ổn.

“Bà ơi! Con nhớ bà muốn chết!” Lâm Dư nhìn bà như nhìn thấy tia hi vọng chói lọi.

Bà Mạnh nói: “Rạp hát lớn quốc gia mới chiếu vở kịch, bà hẹn bạn đến xem. Vừa nãy đi qua thì nhìn thấy hai đứa, liền tới xem một chút, hai đứa cũng thật là.”

“Hơn một tháng hai đứa chẳng thèm đoái hoài, cũng không liên lạc gì với bà già này, dạo này sao rồi?” Bà Mạnh ngoắc ngoắc tay, ra hiệu Tiêu Trạch và Lâm Dư từ vườn hoa bên đi lại sau đó quan tâm nói, “Tiểu Dư, anh có bắt nạt con không?”

Lâm Dư vừa nhìn thấy tia hy vọng kia lập tức cảm thấy áy náy không góc đầu lên nổi. Cậu không chỉ lừa Tiêu Trạch thôi đâu, mà còn lừa cả bà Mạnh nữa, dù sao bà Mạnh cũng đối xử với cậu tốt quá chừng.

Lâm Dư áy náy mà nói: “Bà ơi, thực ra con...”

Hiện tại Lâm Dư chẳng còn tí dũng khí nào, nhưng trước mắt cậu chỉ có hai con đường, chủ động thừa nhận hoặc bị Tiêu Trạch vạch trần, thôi thì cứ chọn cách thừa nhận cho rồi.

Lâm Dư nghĩ xong xuôi, nếu cậu lỡ làm bà Mạnh giận thì cậu sẽ nằm úp xuống mặc cho bà đánh đòn hay mắng chửi. Đợi đến khi bà Mạnh hết giận, cậu lại quay ngược trở về lúc đầu nói câu tạm biệt với hai người.

Cậu khẽ cắn răng nói: “Bà ơi, thật ra con gặt bà đó.”

Bà Mạnh cảm thấy đứa nhỏ này hôm nay có chút kỳ lạ, ánh mắt lúc nhìn mình không có trống rỗng nữa bèn hỏi: “Con gặt bà gì vậy?”

Lam sao Lâm Dư đủ dũng khí mà nhìn đối phương cho được, chỉ biết cụp mắt nhìn chằm chằm xuống đất: “Con không có bị mù, thật ra con nhìn thấy, anh họ biết rồi, con cũng đã thẳng thắn với bà con hàng xóm.”

Bà Mạnh sửng sốt chấn động: “Không có bị mù? Vậy là con nhìn thấy sao?!”

“Dạ, là con gặt mọi người.” Bạn nhỏ Lâm Dư sốt sáng gãi gãi lỗ tai, cảm giác không còn chỗ để cậu nương thân, “Bà, anh ơi, khoảng thời gian này cảm ơn hai người đã thu nhận con, sau này con hứa sẽ không giả mù lừa gặt ai nữa.”

Sau khi nói xong cậu liền lùi về sau một bước, khom lưng chuẩn bị cúi đầu một cái để xin lỗi bà Mạnh. Lúc cúi xuống cũng thấy bản thân nhẹ nhõm hơn nhiều, chỉ có điều vừa cúi người xuống góc bốn mươi lăm độ thì bà Mạnh lại đến đỡ vai cậu lại.

Lâm Dư ngẩng đầu lên, cảm thấy bất an mà nói câu xin lỗi với bà. Bà Mạnh chỉ trợn mắt to, đôi môi khẽ nhếch, hình như vẫn đang còn bị tình cảnh này làm cho khiếp sợ.

Tiêu Trạch thấy thế sợ tâm tình của bà lên xuống thất thường vội khuyên nhủ: “Bà ngoại, cho cậu ta đi là được, bà đừng quá kích động.”

Bà vẫn yên lặng nhìn chăm chú hồi lâu, tới lúc mà cả hai cho rằng bà sẽ tức giận, thì đột nhiên bà Mạnh lại nhắm hai mắt lại. Khoảnh khắc mở ra, trong mắt rưng rưng nước, chớp mũi đỏ lên, thậm chí bà còn che miệng lại. Bà mẹ nó tâm lý của Tiêu Trạch lúc này lại trở nên phiền muộn, còn tưởng bà ngoại nhà mình sẽ dạy dỗ ai kia một trận, ai mà biết đoán được chớp mắt xoay người đã khóc rồi.

Lâm Dư thấy thế cũng bắt đầu khóc theo, anh tự hỏi một già một trẻ này tại sao có thể diễn sâu đến(*) như vậy.

(*)Câu gốc của người xưa hay nói “Nghệ đa bất áp thân”: thành thạo một nghề, năng lực sống sót trong xã hội mạnh

Từ đó suy ra “Hí đa bất áp thân”: chỉ ra người này diễn xuất vô cùng xuất thần, thành thạo.

“Bà ơi, con xin lỗi, con xin lỗi.” Lâm Dư giơ tay lau nước mắt cho bà Mạnh, sẵn tiện để bản thân giải thích đôi ba lần tim bà Mạnh cũng bị nghiền nát theo.

Bà Mạnh ôm lấy cậu, kích động khóc lóc: “Áy náy cái gì chứ thằng nhỏ ngốc, thực ra bà đã nghĩ tới trăm lần, còn mong con chỉ là bị mù giả mà thôi. Số bà chị Tiểu Nguyệt đã khổ, nếu mà cháu ngoại của chỉ không nhìn thấy, bà cũng khó chịu muốn chết...”

Tiêu Trạch không biết mình nên biểu cảm gì cho phải, cảm thấy có chút khó tin mà hỏi: “Bà ngoại, bà vẫn còn thấy vui được hả?”

Bà Mạnh vẫn chưa trả lời, thấy như thế Lâm Dư liền lấy hi vọng hồ đồ mà thăm dò từ bên trong: “Bà ơi, ảnh giận con lắm đó. Con biết con sai rồi, sau này sẽ không lừa bà nữa.”

Tình cảm của Mạnh lão thái đến nhanh, đi cũng nhanh, lập tức xoay mặt nhìn Tiêu Trạch: “Tiểu Trạch, không phải bà muốn nói đâu, nhưng con đang nghĩ cái gì vậy? Trọng điểm của chuyện này là Tiểu Dư lừa người sao?”

Đệt, chẳng lẽ không đúng sao?

“Tiểu Trạch, trọng điểm ở đây chính là Tiểu Dư không phải bị mù, chính là nó nhìn thấy được. Hơn nữa, năm đó bà tham gia đội sản xuất ở nông thôn, bởi vì có chị Tiểu Nguyệt chăm sóc nên sống tốt ăn no, Tiểu Nguyệt chính là chị gái của bà.”

“Cho nên nếu cháu ngoại của người chị thân thiết đó không bị mù thật, chuyện này không phải đáng mừng sao? Ôi bà vui quá, mau đặt quán ăn, buổi trưa hôm nay chúng ta mở tiệc chúc mừng, bà mời!”

“...” Tiêu Trạch kém điểm bị nhiều vụng, “Bà này, con không quan tâm cậu ta có nhìn thấy hay không, nhưng cậu ấy gạt con, phải dọn đi.”

“Con bớt đi! Lúc đó bà lừa chị Tiểu Nguyệt ăn thêm một cái bánh, chị ấy đói đói bà tốt ra sao? Bây giờ con đối xử như thế với cháu ngoại người ta như vậy, sau này bà chết sao dám gặp mặt chị Tiểu Nguyệt đây hả?” Bà Mạnh còn bĩu môi, “Con đừng chọc cho bà khóc, tổ tiên của bà là Mạnh Khương nữ(*), bà mà khóc là ngập đường luôn đó.”

(*)Mạnh Khương Nữ là một câu chuyện thuyết dân gian rất nổi tiếng của Trung Quốc. Câu chuyện kể về một người vợ vì chồng mất khi xây dựng Vạn Lý Trường Thành dưới lệnh Tần Thủy Hoàng, đã than khóc và làm sụp đổ một góc thành.

Sau khi bà Mạnh quấy cho một trận, hai anh em nửa đường bị lôi kéo đi. Buổi trưa ba người ra phòng trà(1) gần đó gọi đồ ăn, gọi sáu món hết bốn món cay, bà Mạnh còn đặt một cái tên đẹp cho là “Hồng hồng hỏa hỏa”(2).

(1) Ở đây là Minh Nguyệt Lâu, bên trung hay dùng cụm này để chỉ thanh lâu, còn có nghĩa là quán, tiệm nhưng mà chỗ trong truyện vừa ăn vừa có thể xem kịch nên mình gọi là phòng trà, ai có từ khác hợp thì cứ thoải mái bình luận phía dưới nha.

(2)chỉ kinh tế dồi dào, sinh hoạt sung túc, hạnh phúc.

Lúc trên đài diễn nhạc kịch hoa cổ(*), Lâm Dư hết sức ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Tiêu Trạch, cũng không dám với xa tới đĩa rau. Vì tương lai ôm đồ về tiệm sách Mắt Mèo, cậu phải biểu hiện tốt chút mới được.

(*)một loại kịch địa phương lưu hành ở Hà Bắc, Hồ Nam, An Huy... Trung Quốc phát triển từ điệu múa Hoa Cổ mà thành.

Đồ ăn gì mà cay quá chừng, cậu ăn một miếng mà ngồi thở nửa ngày trời, còn phải cân nhắc cẩn thận gấp miếng cá cho Tiêu Trạch, kết quả Tiêu Trạch lại gấp lại cho cậu một miếng ớt cự gà(*).

(*) Ớt cự gà, hay còn gọi là ớt hiểm, loại này khá cay.

Kịch hoa cổ đã hát xong, bên trong phòng lại chìm vào sự yên lặng. Rốt cuộc lúc này bà Mạnh cũng lên tiếng: “Tiểu Dư, nghe bà cơm nước xong thì đi về với anh.”

Tiêu Trạch bỏ xuống đũa: “Bà ơi, tên nhóc này đã dám giả mù, thì cái danh cháu ngoại Đồng Tiểu Nguyệt chắc gì là thật.”

Thứ mà bạn nhỏ Lâm Dư sợ nhất chính là cái này đó, cậu dùng hết dũng khí đón lấy ánh mắt của bà Mạnh, hai tay dưới bàn nắm chặt thành nắm đấm, chuẩn bị xong tư thế để giải thích. Cậu vừa định há mồm lên tiếng thì bị bà Mạnh ngắt lời mà nói rằng: “Nếu không phải cháu ngoại của chị Tiểu Nguyệt thì làm sao biết chuyện kia, không lẽ là thầy bói thật sao? Nếu như vậy càng không thể đi, mau triệu một vận đào hoa tới cho anh, sau đó là triệu thần tài về với bà, để bà đánh bài lúc nào cũng được nhất sắc(*).”

(*) là một nước thắng trong mạt chược.

Tiêu Trạch biết lão nhân gia nhà mình khó đối phó, cho nên cũng không trả lời. Lâm Dư ngậm miệng không nói cúi đầu ăn cơm,, bị miếng ớt kia làm sặc đỏ cả mặt, đỏ hệt như tối hôm qua được Tiêu Trạch ấn vào ngực xoa xoa. Cậu nghĩ đến liền bị sặc, nước mắt nước mũi tuôn trào, không thể làm gì khác cho nên đứng dậy đi rửa tay.

Trên bàn chỉ còn lại hai bà cháu, bà Mạnh gấp miếng thịt bò cho Tiêu Trạch: “Được rồi, đừng có suốt ngày trưng cái bản mặt này. Ngay cả đồ cài ngực bà tặng cho chị Tiểu Nguyệt thằng bé cũng miêu tả được, nó còn biết chuyện chị Tiểu Nguyệt tỷ thích ăn táo giòn, tính toán như thần cũng không tỉ mỉ tinh tế như thế.”

“Còn dám lên tiếng, nếu không muốn cho Tiểu Dư ở lại thì cứ đợi đến khi bà già này chết đi, lúc đó con muốn làm gì thì làm.”

Tiêu Trạch vẫn cố kiên cường: “Con thu nhận tên lừa gạt làm gì?”

Bà Mạnh bưng tách trà lạnh giải nhiệt: “Chớ có ngang như vậy, đời này có ai chưa từng lừa ai bao giờ đâu chứ. Con không phải cũng thường hay gạt viện trưởng của con hay sao? Hơn một tháng nay, nó có lừa tiền con không? Hay lấy trộm gì à?”

Tiêu Trạch không lên tiếng, giương mắt nhìn Lâm Dư đi ra từ phòng rửa tay, trên mặt đối phương toàn là nước, cũng không biết lau cho khô. Tính tiền xong thì cả ba người rời đi, bà Mạnh vốn muốn đến tiệm sách ngồi chơi một chút, thế nhưng buổi diễn sắp bắt đầu, cho nên vội vàng đón xe rời đi.

Lại chỉ còn hai anh em, Lâm Dư ôm hai túi đồ, có chút không tự nhiên đi vài bước cùng Tiêu Trạch, sau đó chạy nhanh đến để thu hẹp khoảng cách, đuổi kịp liền chậm rãi dịch xuống lại.

“Cậu có thể đi đứng đường hoàng hay không?” Cuối cùng Tiêu Trạch cũng không nhịn được nữa.

“Xin lỗi...” Lâm Dư lập tức tiến lên, mặt căng thẳng ôm lấy bàn ghế nhỏ, mặt căng thẳng như một nhóc học sinh trung học bị du côn trên đường bắt nạt, “Anh ơi, em có thể quay về với anh sao?”

Tiêu Trạch liền ỏi ra hai chữ: “Tùy cậu.”

Lâm Dư như được đại xá: “Vây em về với anh!”

Rõ ràng mới rời đi lúc sáng thôi, vậy mà đến giữa trưa trở về tiệm sách Mắt Mèo cứ như xa cách tận mười tám năm. Lâm Dư quăng ba lô đi, giang hai cánh tay chạy như bay về chỗ sáu con mèo rồi lần lượt ôm từng đứa, còn bị chúng nó cào ra máu.

Cuối cùng cậu ôm lấy Đào Uyên Minh ngồi ở trên ghế salong tắm nắng, cậu lại bắt đầu cần nhằn nói nhảm: “Tiểu Minh, ai mà nghĩ tới tao và mày có thể gặp lại nhau sớm như vậy, chắc là do số mệnh an bài ha.”

Tiêu Trạch ôm cánh tay dựa vào khung cửa, toàn bộ ánh mắt tập trung vào người đang ngồi trên ghế salong rồi đột nhiên hỏi: “Cậu còn muốn tìm Lập Xuân không?”

Lâm Dư nghe vậy liền đứng lên: “Còn chứ! Nhưng em vẫn chưa hỏi được quê của cụ bà Tiểu Hoa.”

Tiêu Trạch dừng lại chốc lát: “Hình như tôi biết đấy.”

Trong nháy mắt, Lâm Dư cảm thấy Tiêu Trạch quả thật không phải là người.

Cậu tốn nhiều thời gian đến vậy cũng chẳng thể tính chút tí tạo gì của đối phương, sớm mơ hồ hoài nghi người anh em này không phải người bình thường rồi, bây giờ còn có thể biết được cái mình không xem được, cảm thấy Tiêu Trạch hình như có bí mật gì đó rất là thần bí.

Lâm Dư lấy lại tinh thần, nhảy một cái đến trước mặt Tiêu Trạch, sau đó vây quanh Tiêu Trạch dịch đi hai bước: “Thật ra em đã sớm nhận ra anh giống người bình thường rồi. Em đoán chừng linh hồn của anh đã từng được mở ra, tim chui qua mắt, thân thể còn có Kim Chung Tráo (*). Nếu anh có thể bói ra quê cụ bà Tiểu Hoa, hông lẽ... Chúng mình là đồng đạo(**)?”

(*)Kim chung tráo (chuông vàng úp): dùng vài thô quần cục thành quả chùy rồi đánh vào thân mình mọi bộ vị, lúc đầu thấy đau sau dần không thấy đau thì thay bằng chùy gỗ, rồi chùy đồng. Đứng thứ ba trong Thiếu Lâm tứ đại thần công, được Đạt Ma sáng tạo sau Đồng Tử Công. Bao gồm 12 quan, luyện đến đệ thập nhị quan thì đao thương bất nhập, thủy hỏa bất cự, trở thành thân kim cang bất hoại trong truyền thuyết. Do Kim Chung Trạo thâm sâu khó luyện nên Đạt Ma sáng tạ thêm Dịch Cân Kinh thất cấp phù đồ để đệ tử đời sau dễ tu tập.

(**) người chung nghề, chung tín ngưỡng.

Bạn thầy bói mắt ngọt chết ruồi lắm nhảm đến thần kỳ, Tiêu Trạch đang ngẩn ngía bật lửa, trả lời một cách hời hợt: “Là như thế này nè thầy Lâm. Tiếng phổ thông của cụ bà không chuẩn, có chút khẩu âm của người huyện Hiếu Thủy(*), cho nên quê của bà chắc hẳn là ở đó.”

(*)Huyện Hiếu Thủy: huyện nhỏ nằm ở thành phố Tây An, Trung Quốc

Thầy Lâm ngạc nhiên: “... Anh chỉ thông qua khẩu âm mà đoán ra được sao?”

“Nếu không phải, ngài nghĩ chỉ có thể thông qua tướng mạo mới phán đoán ra được?” Tiêu Trạch không thèm để ý, trên thế giới này không có gì mê người bằng thể giới khoa học phong phú kia, lui mười ngàn bước còn có cái để mà “Thường thức”, còn mấy thứ như phong kiến mê tín nên đem bỏ đi.

Lâm Dư biết mình lại bị giễu cợt, chỉ hầy hầy cái mũi không thèm phản bác, sau đó lại bắt đầu diễn trò biệt ly: “Anh ơi, nếu không còn gì nữa thì em đi đây.”

Tiêu Trạch thấy có gì đó cần cần: “Cậu đi đâu?”

“Em muốn đến huyện Hiếu Thủy mà anh nói ấy.” Lâm Dư nói xong lại có điểm kinh sợ, “Chỗ kia có xa lắm không anh? Chắc vé xe lửa sẽ không đắt tới bốn trăm bốn mươi ba đồng đâu ha?”

Tiêu Trạch cũng hiểu, thì ra cái tên này là quyết tâm muốn đi tìm người ta.

Anh đi tới ghé mây ngồi xuống, Lâm Dư thấy thế cũng mau lẹ ngồi xuống ghế nhỏ trông coi ở cạnh bên, hết như tư thế chuẩn bị nghe kể chuyện xưa. Anh rút ra một tấm bản đồ trong cuốn sách trên kệ ra, sau khi mở ra thì nhanh chóng chỉ tay đến vị trí huyện mà nói: “Thị trấn này không lớn, có không ít các thôn, Lập Xuân có khả năng cao đang làm việc ở trên quốc thổ, cho nên muốn tìm cũng không khó.”

Lâm Dư nghi hoặc mà hỏi: “Sao anh biết người đó làm việc ở đâu?”

“Túi mà cụ bà xách là của viện thăm dò quy hoạch phát hành, trước đây có từng thấy qua.”

“Trước đây anh từng qua huyện Hiếu Thủy hả?”

Tiêu Trạch rũ mắt nhớ lại: “Năm ngoái khảo sát có từng đi qua, nhưng mà thời gian cấp bách, chỉ có thể cùng viện nghiên cứu địa phương và kỹ thuật viên khoa đảm bảo canh tác ăn qua một bữa cơm. Không xa lắm, lái xe đi đường cao tốc gần nhất cũng chỉ tốn ba bốn tiếng.”

Lâm Dư lấy ra tấm thẻ ngân hàng để ở cái ví nhỏ đặt trong ba lô ra: “Ra cửa phải lấy chút tiền mặt mới được. Anh cho em số thẻ đi, sẵn tiện em gửi tiền thuê nhà cho anh luôn.”

Tiêu Trạch không thiếu chút tiền đó: “Vậy tôi cũng phải trả lương cho việc cậu trông cửa hàng rồi?”

“Anh khỏi cần trả, em cũng rảnh rang không có gì làm mà.” Lâm Dư không rõ ý tứ của Tiêu Trạch, chỉ mở to hai viên mắt nhìn đối phương, người nghiêng qua bầu chặt tay vịn có vẻ không giống lấy lòng, mà là đang tìm việc.

Tiêu Trạch nói: “Tầng gác cũng trống không có ai.”

Lâm Dư hiểu được anh đã đáp lại ước mong của mình, sẵn tiện được voi đòi tiên: “Anh này, đợt trước anh tới huyện Hiếu Thủy vội vàng quá, chắc là chưa có kịp đi dạo đâu ha, hay là lần này đi một chuyến đi?”

Thấy Tiêu Trạch không phản ứng gì, cậu liền bổ sung: “Em chỉ là nghĩ muốn anh đi cùng, hiện tại mấy tên lừa gạt siêu nhiều, lỡ em gặp chuyện gì không hay phải làm sao đây.”

Tiêu Trạch tiếp tục không nói chẳng rằng, cậu cũng chẳng thèm bày trò mời gọi nữa: “Anh không đi thiệt hả, vậy em tùy cơ ứng vậy, lúc về sẽ tặng anh bó hoa đại ven đường nha.”

Lâm Dư tự mình phiền mình là được rồi, cậu cầm ba lô đi lên lầu lấy hành lý, mới vừa đi tới cửa tầng gác thì Tiêu Trạch ở phía sau truyền lên: “Ngày mai năm giờ, chậm thì tự mình lăn đi.”

Ngày hôm sau quả thật xuất phát vào lúc năm giờ rưỡi, lúc này trên đường cao tốc không nhiều xe cộ lưu thông, cho nên đoán chừng tám giờ rưỡi là có thể đến huyện Hiếu Thủy. Lâm Dư thất dậy an toàn ngồi ghế cạnh tài xế, cầm cuốn truyện tranh moi từ cửa tiệm ra đọc.

Một đường không ai mở miệng, lúc đi vào huyện Hiếu Thủy dừng ở ven đường ăn sáng, giá trong thị trấn rẻ vô cùng, một ly sữa đậu nành nhiều như vậy chỉ tốn có một đồng năm. (~5000 Đ). Ăn xong liền nhìn theo hướng dẫn, cả hai đều dự định tiến thẳng vào đất liền.

Đây là một địa phương còn nghèo nàn, cho nên các đơn vị của cơ quan phúc gia nhìn qua khá phôi phôi, tòa cao ốc mới vừa được tu sửa vô cùng có phong thái, bồn hoa phía ngoài được bảo dưỡng nhìn đẹp ơi là đẹp. Tiêu Trạch dừng ở trước đường cái tắt mấy sau đó hỏi: “Vậy cậu tự đi hay để tôi theo?”

Lâm Dư cởi dây an toàn ra: “Anh đi cùng em đi, anh hung tàn như vậy, bọn họ sẽ cho bọn mình là lãnh đạo tới kiểm tra, nhất định được coi trọng hơn.”

Tiêu Trạch rút chìa khóa xe: “Có lãnh đạo nào mà dẫn theo mấy nhóc công nhân nhỏ đi theo chứ.”

Cả hai xuống xe bằng qua đường, Lâm Dư nghiêng người qua anh càn rỡ đến vui vẻ, nhỏ giọng đùa giỡn: “Anh có thể gọi em là honey của anh mà.”

Hai người đi đến giữa vạch trắng con đường, trước sau đều là xe cộ bay như tên bắn, giờ đây Tiêu Trạch không còn tỏ vẻ nghiêm túc như ngày thường, trên mặt còn có chút ý cười. Anh giơ tay bóp bóp sau gáy Lâm Dư, trả lời: “Coi như tôi thích đàn ông, cũng nhìn không lọt mấy loại gà giò(*) như cậu.”

(*) Còn có tên khác là gà tơ, ý chỉ người đó vẫn chỉ là một đứa con nít.

Lâm Dư cảm thấy bị tổn thương lòng tự trọng ghê gớm: “Em là người đẹp nhất trong chỗ xem bói đó, sao anh có thể bới móc em như vậy chứ.”

Cả hai cứ thăm thẳm như thế mà đi qua đường cái, sau đó nhìn thấy phòng gác cửa có một người bảo vệ còn trẻ tuổi đang chơi điện thoại di động, cả hai liền đi đến hỏi thăm có ai tên là “Lập Xuân” hay không thì đối phương nói mình vừa tới, cho nên không quen biết ai cả.

Nếu đã nói vậy, chỉ còn cách đi bộ tới các phòng mà tìm, Tiêu Trạch quen thuộc với đơn vị này, tư thái nhìn qua giống như tới thị sát, còn Lâm Dư thì ngược lại, cậu hành nghề tự do cho nên chưa từng vào đi vào các đơn vị cơ quan, cảm giác lúc này có đôi chút sợ hãi.

Thế nhưng chỗ nào cũng hết nhau, hỏi thăm đã mệt, hành động còn vất vả hơn. Những người trong ngành không nhất thiết phải quen biết nhau, cả hai thăm dò từ khu quy hoạch, quảng mỗ, phá dỡ nhà ở hỏi qua một lượt, đều không có ai biết người nào tên là Lập Xuân.

Lâm Dư có chút dao động: “Anh ơi, có thể anh ta không có làm việc ở đây thì sao?”

“Đại đội giám sát với trung tâm chấn chỉnh đất đai chưa có tìm qua, thử tìm chỗ đó xem.” Tiêu Trạch bị hỏi đến phiền, đi ra tòa cao ốc để hút thuốc. Anh mới vừa nhả ra một miệng khói sương mù, đột nhiên nhìn thấy một người quen mắt bước xuống xe.

Đối phương cũng nhìn thấy anh, vội bước nhanh lên bậc thang, lúc tới liền đưa tay phải ra: “Đội trưởng Tiêu? Tôi còn tưởng mình nhìn lầm chứ, sao tới đây cũng không nói trước một tiếng, đã có công việc mới chưa?”

Tiêu Trạch bắt tay với đối phương: “Tối đây tham quan chút thôi.” Anh vừa nhìn chiếc xe kia, cấp bậc đã lên thì chiếc xe cũng được đổi mới, “Phải gọi anh là chủ nhiệm Lưu mới đúng, xin chúc mừng.”

“Cũng do gặp may thôi, hồi trước có một công trình xảy ra chút vấn đề, chủ nhiệm Trương lui vào, không còn cách nào khác cho nên tôi mới đứng ra thay.” Người được gọi là chủ nhiệm Lưu bỗng hạ thấp âm lượng, nói xong liền cười rõ lên, “Chưa có việc nên chắc có nhiều thời gian, lần trước vội vàng quá chưa ăn được, tối hôm nay chúng ta ngồi với nhau một chút.”

Hàn huyền với nhau vài câu, Tiêu Trạch vẫn chưa quên đi mục đích đến đây: “Đúng rồi, anh có biết ai tên là Lập Xuân hay không?”

Lâm Dư vẫn luôn đứng phía sau anh, nghe thấy anh hỏi liền nhích lại gần một tí, thậm chí hơi thở còn phát nhẹ qua vai anh, ấm vô cùng. Chủ nhiệm Lưu nghe xong đứng hình hai ba giây rồi hỏi ngược lại: “Sao anh biết anh ta, anh ta từ trạm kỹ thuật điều đến trung tâm chấn chỉnh rồi, đã sớm không còn làm việc ở đây nữa.”

Tiêu Trạch không trả lời vấn đề của đối phương: “Bây giờ vẫn đang làm việc trung tâm chấn chỉnh sao? Được rồi, cảm ơn anh, buổi tối gặp lại, anh cứ làm việc của mình đi.”

Ý tứ của anh vô cùng rõ ràng, nói xong cũng chuẩn bị đi, Lâm Dư vừa đi xuống bậc thang cùng anh bỗng nhiên lại bị chủ nhiệm Lưu gọi lại. Tiêu Trạch dừng lại quay đầu, thấy đối phương ấp úng mới hỏi: “Có phải là có chuyện gì không?”

Chủ nhiệm Lưu do dự mất nửa ngày: “Mùa đông năm ngoái Lập Xuân đã không còn nữa rồi.”

Sau đó liền bổ sung một câu: “Chính là từ tầng lầu nơi này nhảy xuống.”

11. Quyển 1 - Chương 10

Lâm Dư không kìm lòng nổi mà ngược lên nhìn tầng lầu tòa nhà này, trong lòng không cần nghĩ cũng biết người sống đứng từ trên đó nhảy xuống sẽ thành ra thế nào. Cậu đang đứng ở trên bậc thang, bỗng dưng nghĩ đến dưới chân mình từng dính phải máu tươi liền cảm thấy hoảng hốt không thôi.

Cầu không chịu nổi nên kéo kéo góc áo Tiêu Trạch, như muốn cầu xin anh giúp: “Anh...”

Tiêu Trạch chưa từng nhìn thấy Lập Xuân, cũng không thấy người đàn ông nào đến tiệm vào hai buổi tối đó, bây giờ nghe được tin đối phương đã qua đời khó tránh khỏi cảm thấy có chút kinh sợ. Anh nắm chặt tay Lâm Dư, từ nãy đến giờ đều nhìn chủ nhiệm Lưu, sau tỉnh táo nói: “Vậy cậu cứ làm việc của mình đi, buổi tối chúng ta uống một chén.” on the hill and

Cả hai bước xuống cầu thang, tiếp theo bước ra ngoài cửa lớn rồi băng qua đường, mãi cho đến khi đi tới Jeep, Tiêu Trạch vẫn luôn nắm lấy tay của Lâm Dư. Anh nhận ra được Lâm Dư đang phát run, tuy là lúc ẩn hiện. 1 phải nguôn nắm

“Anh ơi, em khó chịu quá à.” Đôi mắt Lâm Dư ngây dại ra, ánh mắt cứ lơ lửng không cố định như đang chịu phải kích thích mạnh. Một hồi lâu sau, cậu mới ngẩng đầu nhìn vào mắt Tiêu Trạch tìm kiếm được sự yên ổn, “Lần đầu tiên là Lập Đông đi cùng cụ bà Tiểu Hoa, lần thứ hai là Lập Xuân, còn người hay xuất hiện vào tối muộn thì em vẫn chưa rõ là người nào. Thế nhưng hiện tại biết rõ Lập Xuân đã chết, vậy người xuất hiện trước đó đều là Lập Đông sao?” anh. Một

Tiêu Trạch bị cậu quấy nhiễu đến đau cả đầu, liền mở cửa xe nhét cậu vào ghế phó lái: “Đầu tiên phải tìm chỗ ở, bớt nói nhảm.” Nói xong nhìn thấy cậu ỉu xiu như quả bóng bị xì(*), cho nên trước khi đóng cửa xe cửa mới sờ đầu cậu một cái.

(*) Gốc là: sương đã đích gia tử: câu ngạn ngữ dân gian xuất phát từ phương Bắc. Chỉ tinh thần uể oải, ỉu xiu, bó tay không còn gì để nói, chịu thua,...

Cả hai lái xe vào thị trấn tìm quán trọ, Lâm Dư ngồi cuộn tròn chân làm ổ trên ghế sa lon ngây người, có vuốt sao đều không thông được. Bởi vì có suy nghĩ theo hướng nào cũng khó mà lòi ra được nghi điểm cả. gian xuất pho cũng không t

Tiêu Trạch vốn chỉ là nhàn rỗi tẻ nhạt liền đi chơi cùng nhóc con, không ngờ tự dưng lại đụng phải người chết, lần này cũng cảm thấy có chút khó chịu. Đặc biệt là lúc chủ nhiệm Lưu nói đến chuyện Lập Xuân chết thì bộ dáng có vẻ phòng ngừa gì đó, làm anh lại nhớ tới cha Vương lão sư về chuyện của Trần Phong.

“Lâm Dư, đừng gục đầu lo nghĩ nữa.” Tiêu Trạch ngồi trên bàn trà, đối diện là bạn nhỏ Lâm Dư đang làm ổ trên ghế salong gặm móng tay, “Cậu kể chi tiết chuyện này cho tôi nghe, sau đó hai chúng ta cùng bàn bạc suy nghĩ.” Trạch ngồi

Lâm Dư nhả ngón tay dính đầy nước bọt ra, nhớ lại mà nói: “Chuyện xem bói hai lần của cụ bà Tiểu Hoa anh đã biết rồi, vậy giờ em kể chuyện xảy ra ở cửa tiệm cho anh nghe. Buổi tối đứng vào cái hôm Lập Đông cùng cụ bà xem bói lần đầu ấy, em nhìn thấy người đàn ông đó đi đến tiệm sách, thế nhưng anh không để ý gì đến em cả, lượn xong một vòng liền đi. Lần thứ hai là vào đêm cái anh đẹp đẹp kia đến, em thấy anh nên bắt chuyện, ngờ đâu nói xong anh ta đã chạy trốn mất tăm.”

Tiêu Trạch nói: “Lập Xuân đã chết, vậy người kia chỉ có thể là Lập Đông. Có lẽ cụ bà Tiểu Hoa vẫn chưa biết hết chuyện này, lần thứ hai xem bói đoán chắc Lập Xuân là do Lập Đông hóa trang thành, chắc là sợ cụ bà thương tâm.” i xong n

Lâm Dư phản bác: “Nếu như Lập Xuân do Lập Đông đóng giả, buổi chiều đầu tiên thì không có mặt chứng minh, nhưng cụ bà Hoa nói đêm đó anh ta luôn ở nhà. Hơn nữa anh ta cũng gặp em rồi, không lý nào nhìn

thấy em cứ như không quen biết, còn chạy trốn chết nữa chứ.”

Tiêu Trạch bắt đầu nghi hoặc theo: “Cậu chắc không?”i xong n

“Em chắc mà.” Lâm Dư phiền lòng mà che mặt chà chà, “Lần thứ nhất em bói ra là nhà bọn họ chắc xảy ra vấn đề gì rồi, lần thứ hai xem tướng mạo cho Lập Đông, cũng bói ra anh em nhà đó có chuyện, cái này rõ ràng em bói đâu có sai đâu.”

Cậu nhìn Tiêu Trạch qua kẽ hở lòng bàn tay: “Anh ơi, thực ra em có một có suy nghĩ hơi bị kinh khủng luôn.”thứ hai xe

Tiêu Trạch cũng nhìn cậu: “Nói ra xem.”ư nhỏ giọng

“Có lẽ” Lâm Dư nhỏ giọng nói, “Người đến tiệm sách là Lập Xuân.”

Tiêu Trạch cau mày: “Đừng xàm xí nữa, Lập Xuân đã chết rồi, không lẽ người đến là ma à?”

Lời vừa nói xong Lâm Dư không đáp lại, chỉ yên lặng mà nhìn chăm chăm vào anh. Cậu dùng sự im lặng của mình để thay cho câu trả lời, con đường nào cũng đi không thông, giờ chỉ còn một đường mòn thăm thẳm, tuy bản thân chẳng muốn tin, thế nhưng chỉ có thể đi tới thử xem.ền bá phong

Tiêu Trạch không nhịn được lấy tay bóp lấy hai má Lâm Dư: “Con mẹ nó cậu đã từng được học qua chưa? Truyền bá phong kiến mê tín thì thôi đi, còn muốn nhìn thấy mấy loại ma quỷ công kích này nọ? Nếu cậu trúng tà thì nói, tôi đánh cậu một trận đập tà tính ra.”ạ

Lâm Dư vội vàng che mặt: “Đau! Đau em! Anh chưa từng thấy qua, làm sao biết không có chứ. Trong người em mang một thân bách kỹ (1), một trong số đó chính là ‘Thiên nhân’(2), em không phải người phạm đầu đó...”au em! Anh

(1)Bách kỹ: ý chỉ người có rất nhiều năng lực, thần kỳ.

(2) Thiên nhân: có nghĩa là “mắt của Trời”. Thông thường biểu tượng này tượng trưng cho Thượng đế toàn năng, thấu rõ tất cả những hành vi của con người. Biểu tượng này tìm thấy ở cả các nền văn minh phương Tây lẫn phương Đông.

“Tôi thấy cậu vô cùng đáng ghét.” Lần đầu tiên Tiêu Trạch nghe nói tới Thiên nhân chó má gì đó, “Con mẹ nó cậu không phải người phạm chẳng lẽ là nhị lang thần(*)?”

(*)Dương Tiễn tức Nhị Lang Thần. Dương Tiễn được miêu tả trong tiểu thuyết và hình phổ trong các đạo quán là một nam thanh niên khôi ngô tuấn tú, thân cao, vạm vỡ, có 3 mắt. Mắt giữa trán có diệu năng của tuệ nhãn không những là cánh cửa trí tuệ, phân biệt rõ vạn vật, những giả trái của thiên địa dưới cái nhìn thấu tận tâm can của Tuệ nhãn đều bị bóc trần, lại còn thấu được mười hai nhân duyên, hiện tượng sinh tử lưu chuyển của bậc A la hán “vô ngã vô chấp”, có thể ra khỏi sinh tử luân hồi, không bị trói buộc bởi thân tâm thế gian

Lâm Dư bị la rầy một trận, thực ra trong lòng cậu cũng hoàn toàn không chắc. Cậu một thân tiêu sái hết mười bảy năm, xem qua phong thủy giữ qua đại vận(*), hoà giải cho chòm sao bò cạp và chòm sư tử, gặp qua cụ già chán nản nhà tan cửa nát, cũng từng nhìn thấy mấy kẻ lơ mơ trúng số, nhưng thật sự vẫn chưa nhìn thấy ma quỷ.ng hành vi

(*)Đại vận là chỉ cát hung họa phúc trong 10 năm của mỗi người.

Ma quỷ ư, nói ra mẹ nó ai mà thêm tin đầu. nghĩ là t

“Anh ơi, vậy hai đứa mình phải làm sao bây giờ?” Lâm Dư thở dài, dặt dẹo như động vật không xương, “Em cứ nghĩ là tìm hiểu xong liền nói rõ ràng cho cụ bà Tiểu Hoa nghe, chứng minh rằng em không có bói sai, nhưng với tình huống bây giờ... Hay là thôi đi.”55452232

Tiêu Trạch liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Buổi tối phải đi ăn cơm với chủ nhiệm Lưu, sẵn tiệm hỏi thăm một chút, ngày mai tới nơi ở trước đó của Lập Xuân hỏi han hàng xóm láng giềng xem có biết chuyện gì hay không.”dddddwwq

“Vâng.” Lâm Dư liền trở mình ngồi dậy, nghiêng về phía trước nhìn Tiêu Trạch, “Anh sờ đầu em thêm cái nữa đi.”

Tiêu Trạch không động dậy hỏi: “Vì cái gì?”6545443343

“Như vậy em mới tỉnh tâm ngủ ngon được. Ban này em sợ ới là sợ, sau khi lên xe anh sờ em một cái là không còn sợ gì luôn.” Lâm Dư nghiêng dử thần hơn, đầu cũng đưa tới trước ngực Tiêu Trạch, “Nè anh, sờ sau gáy của em đi.”dfffgtg

Tiêu Trạch từng gặp qua người lợi dụng nắm tay nắm chân, cũng đã thấy mấy kẻ sát định cưỡng hôn, thế nhưng người đưa đầu cho người ta sờ là lần đầu tiên. Anh nhìn chăm chăm xoay trên đỉnh đầu của Lâm Dư, hồi lâu sau liền xoay mặt đi chỗ khác đẩy cậu rồi đứng lên: “Tự mà sờ đi, đừng tốn công vô ích.”f4fd fg

Lâm Dư ngẩng mặt dựa vào ghế sofa nhìn theo bóng lưng Tiêu Trạch vào phòng, một lúc lâu sau vẫn không phản ứng gì. Cậu nâng tay sờ sờ sau gáy của mình, trong lòng thầm nói người này không dịu dàng được nhiều lâu hết.

Ở trong quán trọ lãng phí hết một buổi trưa, buổi tối hai người có hẹn gặp mặt chủ nhiệm Lưu. Phòng riêng rộng lớn chỉ có ba người bọn họ, trên mâm xoay đặt một vòng thức ăn, nào là cua hoàng đế rồi tôm hùm lớn, làm cho Lâm Dư cũng mở mang được chút hiểu biết mới.fggfvrg

“Tiêu đội trưởng, đầu tiên mời anh.” Chủ nhiệm Lưu kính rượu Tiêu Trạch, dựa theo văn hóa trên bàn rượu ở Trung Quốc, với những người không thân không thiết, trước tiên phải nói chuyện khách sáo, sau đó cùng nhớ đến những gần lần gặp gỡ nhau, cuối cùng mới có thể nói đến trọng điểm.wdxxdf

Lâm Dư ngồi gờ con tôm hùm to ra, kế hoạch tọng con này trước tiên vào bụng của cậu đột nhiên bị dừng lại.n tôm hùm to

Cậu chẳng ngờ được Tiêu Trạch lại không chịu ngả bài theo lẽ thường, uống xong một ly liền đi thẳng vào vấn đề: “Chuyện của Lập Xuân như thế nào, sao hần ta lại chạy đến đây tự tư?”ng trả lời ngay

Chủ nhiệm Lưu nghe xong không trả lời ngay, còn hỏi ngược lại: “Tiêu đội trưởng, anh có quen hần ta sao?”25326835636

“Không có, mà có nói anh cũng không biết đâu.” Tiêu Trạch cũng bớt đi một phần khách sáo, vì vậy chủ động rót đầy ly rượu cho đối phương, “Viện nghiên cứu từng hợp tác với một công ty bên ngoài làm một hạng mục, tôi quen được người anh sinh đôi của Lập Xuân. Con người anh ta không tệ, thường hay nhắc tới đứa em này, lần này đến đây cứ tưởng có thể mời nhau ăn chung bữa cơm, tùy tiện tâm sự chứ.”

Lâm Dư không nhận được liếc mắt, không ngờ Tiêu Trạch lại có thể nói dối tới trình độ mặt không tim không đỏ như thế, độ chân thực nhìn qua phải là chín mươi chín chấm chín phần trăm. Trong lòng cậu tỏ ra sùng bái, vì thể diện hùng hổ gấp thít tôm hùm bỏ vào trong chén nhỏ cho anh.4255572

Nếu chủ nhiệm Lưu mà biết Tiêu Trạch thấy cũng chưa từng nhìn thấy Lập Xuân, sẽ trực tiếp ngầm thừa nhận hai người là “Không có giao tình”(*). Cái gọi là “Không có giao tình” chính là lúc khó khăn không câu hỏi han giúp đỡ, nhưng một khi có chuyện sẽ bay tới xem chuyện vui.55858858

Y theo lẽ tự nhiên cũng biết nên nói chuyện tới giới hạn nào: “Thật ra tôi cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, hần không phải điều đi sửa trị trung tâm, không làm sao gặp quá.”2525632.302

“Lúc trước khi bị điều có từng nhìn thấy nhau, dù gì tôi với người ta làm chung tòa nhà mà.” Chủ nhiệm Lưu không mấy hứng thú với đề tài này, “Nhưng mà lúc anh ta ở trạm kỹ thuật là một người rất vô vị, không có bạn bè nào, chỉ chăm chăm làm việc không màng tới ai. Người như thế quá cố chấp, không thể bật lên(*).”fgfgfg

(*) Gốc là : ngoại trừ cố gắng, còn phải có biểu hiện tốt, đúng lúc.

Tiêu Trạch gật đầu: “Phí sức còn không có kết quả tốt, không có tính cách linh hoạt đúng là quá kém rồi.”5678920dfddsxcc

Ngoài miệng phụ họa theo, nhưng trong lòng lại cảm con mẹ nó quá mức buồn cười. Góp công tốn sức không ai thèm để ý, không lẽ phải nịnh nọt nhảy nhót từng búng móng thu hút được chú ý chắc?weibo.com/u/5

Viện nghiên cứu của bọn họ có một số luận nê nếp an phận, không thích mấy thứ đánh lén, nhưng ngoài ra cũng có những người tâm tư vô cùng khôn khéo. Anh dựa theo nguyên tắc luôn đối xử bình đẳng với hai loại người trên, nhưng luôn đặt ra một tiền đề, tất cả mọi người đều nhất định phải hoàn thành tốt chức vụ của mình.

Chủ nhiệm Lưu giọng nịnh hót: “Tiêu đội trưởng, chỗ này của chúng ta là một địa phương hẻo lánh, khi nào anh mới truyền cho chúng tôi ít kinh nghiệm đây. Ở đây ai cũng biết anh ở viện nghiên cứu nổi tiếng biết đối nhân xử thế, từ khi xảy ra chuyện này ai cũng phiên muộn không thôi.”

Tiêu Trạch gấp thịt tôm hùm lên ăn, sau đó uống chút rượu để cay nồng, nếu không phải khăn trải dày, thì lúc đặt cái chén sứ mẻ kia xuống sẽ phát ra âm thanh không hề nhỏ.

Anh chỉ lấy lệ mà nói: “Mọi người xem trọng tôi quá rồi, chỗ nào mà không chia ra phe phái, tôi đây đơn giản vô cùng, làm tốt thì giữ, không tốt thì cuốn gói xéo đi. Giáo sư bên tôi tìm cách lấp mảy người có quan hệ vào đã khó khăn rồi, căn bản là tiêu chuẩn của chúng ta không giống nhau, kinh nghiệm của tôi có nói cho các anh nghe cũng chỉ vô dụng.”1225521

Chủ nhiệm Lưu lập tức cười cười: “Nơi này chúng tôi hẻo lánh(*), không đoan chính được như thế.”

(*) Góc : Địa phương hẻo lánh, chính quyền trung ương không can thiệp tới

Tiêu Trạch cũng không muốn quanh co, liền chuyển lại đề tài ban nãy: “Vậy sau khi Lập Xuân điều đi đã thăng chức hay chưa?”

“Điều đi sau đó qua cơ sở, tiếp xúc là mấy đơn vị thi công gì đó.” chủ nhiệm Lưu lắc đầu một cái, có vẻ như đang mạnh mẽ chối bỏ, “Anh ta không thể thăng chức, bộ ngành trước kia anh ta là phải thi vào, người ta xếp hàng chờ đầy để thăng lên, nào tới phiên anh ta chứ.”

“Tuổi anh ta không còn nhỏ nữa, chẳng lẽ nhịn thêm vài năm cũng không được?”ffdgvbdbn m

Đội trưởng Tiêu à, hình như anh không quan sát theo dõi dân tình, hiện tại nhân viên thử việc cũng cần phải có quan hệ, thử việc xong thì chờ chuyển lên chính thức, làm chính thức thì mong ngóng ngày thăng công tiến chức. Loại người ở dưới quê như anh ta không có gì trong tay, mua được một căn nhà ở khu tập thể có thể vụng trộm vui mừng mà thôi.”vnbmnh

Bỗng nhiênLâm Dư nghĩ tới chuyện xưa mà Tiêu Trạch kể vào lần kia, chỉ khác một thứ là nhân vật chính trong câu chuyện rồi đi đến thành phố lớn, còn Lập Xuân lại kiên thủ ở lại nơi này. Có khi kết cục đau lòng kia có liên quan tới quyết định của Lập Xuân chăng?

Dường như Tiêu Trạch cũng nghĩ đến điều này, trầm mặc chốc lát mới mở miệng lần nữa: “Chúng tôi có đi qua mấy cơ quan đơn vị nhưng không ai quen biết, có phải là bọn họ đang kiêng kỵ gì không?”

Chủ nhiệm Lưu chỉ cười, đây cũng là lần đầu tiên Lâm Dư trông thấy qua nụ cười đó, nhưng cậu biết kiểu xã giao này vốn không hiếm thấy ở trên các bàn rượu. Nụ cười có chút sự gian xảo, tựa như ám chỉ gì đó, khi cười xong liền có thể làm cho đối phương hiểu ngay ý mình.vvvgk52525

“Anh ta nhảy lầu tự tử ở đơn vị, động tĩnh lớn vô cùng.” Giọng nói của chủ nhiệm Lưu cũng to dần lên, hệt như đang kể hồi cao trào nhất của một tin bất quái, “Lãnh đạo hay các đồng sự đã từng gặp có kiêng kỵ hay không ấy hả? Ai mà thêm để ý đâu chứ. Chắc do hai người đột nhiên tới hỏi, người ta sợ có thể là người thân đến dò la, cho nên mới nói không quen không biết.”256jjbhn

Loại thái độ cùng phương thức xử lý này cứ như đã được định sẵn rồi, không cần biết nguyên nhân là cái gì, quan trọng là... phải đem vấn đề thảo luận kia xử lý nhanh gọn.

Con tôm hùm nhai trong miệng chẳng ngon gì cả, nhưng Lâm Dư vẫn nắm đũa, cảm giác từ chân tới đầu đều lạnh tới mức muốn run cầm cập luôn. Làm việc với nhau mấy năm, trải qua đủ loại bất công, đến khi chết rồi lại biến thành câu chuyện bàn tán trong thời gian rảnh rỗi.

Lạnh lùng đến như vậy, chắc chắn là ngấm trong xương trong tủy rồi.

Tiêu Trạch phản ứng ngược hoàn toàn với cậu, anh đổ đầy một ly rượu kính cho chủ nhiệm Lưu, uống xong bắt đầu ăn ngấu nghiến như lang sói, cứ như bỏ đói không bằng.256jjbhn

Cuoi cùng cũng ăn xong bữa cơm, bọn họ đi bộ quay về quán trọ, Tiêu Trạch đốt điếu thuốc xong còn hỏi Lâm Dư có muốn hút hay không.

Lâm Dư gật đầu, cầm lấy điếu thuốc đang cháy bỏ vào miệng chuẩn bị hút. Tiếc là dắt tay dạy qua thì hút được cả điếu, còn giờ tự mình cầm mới hút vài hơi không chú ý liền bị sặc.2152202213gtbh

Tiêu Trạch hút xong điếu thuốc bèn cướp lấy nửa mẩu của Lâm Dư ngậm vào, trong đêm đen nuốt mây nhả khói, ẩn sau đó là một tiếng thở dài không ai nhận ra.

Thực ra đêm nay chẳng nghe được thông tin cụ thể nào, dù sao anh cũng chưa từng nhìn thấy Lập Xuân. Anh biết người chủ nhiệm Lưu này sẽ không bao giờ kể ra đầu đuôi chi tiết tỉ mỉ, nhưng thông qua những tình tiết lớn kia có thể nhìn ra chút đầu mối, lựa chọn kết thúc của Lập Xuân chắc chắn là cũng vì hai chữ “Tuyệt vọng” kia.hjjnhbgvghjb5546

Không bối cảnh không xuất thân, chỉ nhờ vào sức lực của mình mà tìm kiếm từng đồng một.

Bị cô lập với các mối quan hệ xung quanh, chịu được thì nhẫn nhịn, không chịu được chính mình phải rời bỏ.

Trần Phong rời đi, Lập Xuân cũng không còn. Tuy những thứ họ trải qua không hề giống nhau.không chuyển ver

Nhưng mà cái kết cục của họ đều làm cho người ta khó chịu.

“Mẹ nó đồ gây rối.” Tiêu Trạch ném tàn thuốc vào thùng rác ven đường, anh nhanh chân đi về phía trước như muốn vứt bỏ đi phiền não vốn chẳng có liên quan gì tới mình, đi mấy bước liền ngừng rồi quay đầu lại. không chuyển ver

Anh nhìn Lâm Dư rồi hỏi: “Cậu còn muốn chứng minh mình bói không sai cho cụ bà Tiểu Hoa nữa không?” gbvbrth21252

Lâm Dư lắc đầu: “Thôi em không nói nữa, chuyện đi đến bước này em cũng chẳng muốn nói làm gì. Người đàn ông kia rốt cuộc là ai, là người hay quỷ xem như không điều tra nữa. Lập Đông đại ca lừa cụ bà Tiểu Hoa, vậy em cũng giả bộ như chưa từng biết gì hết.” summermsumek

Tiêu Trạch quay đầu lại tiếp tục đi, có vẻ như anh chấp nhận câu trả lời này. Lâm Dư chạy chậm đuổi theo, suy cho cùng thì chuyện này chẳng có liên quan gì tới Tiêu Trạch cả, nhưng hiện tại lại hại anh không vui, tự dưng cậu thấy bồn khoăn, liền nói sang chuyện khác: “Cua hoàng đế ăn ngon lắm luôn, chủ nhiệm Lưu đúng là người hào phóng mà.” holisaygfopi

Tiêu Trạch nói: “Làm công trưởng(*) đương nhiên phải thế rồi, cậu cho rằng tự anh ta móc tiền túi hay sao?”

(*)Còn gọi là thẩm tra đối chiếu các khoản chi thu, đảm bảo tính chân thực và thực hiện công việc so sánh, kiểm tra, đối chiếu ghi chép, số liệu, công việc...

“Thì ra là như vậy, vậy xem như em được trải nghiệm chi phí công khoản rồi!” Lâm Dư chạy lên phía trước Tiêu Trạch xoay người đi ngược lại cùng mặt đối mặt với anh, “Anh ơi, giờ về quán trọ ngủ luôn hay sao? Em thấy trong phòng có bộ bài poker, hay để em bói cho anh một quẻ nha?” canyousee

“Anh ơi, anh là chòm sao nào thế?” Lâm Dư thấy Tiêu Trạch không để ý tới cậu liền tự nhiên lải nhải, “Nhưng mà bói chòm sao có chút không rõ ràng, tính chung chung nhiều lắm, chính xác không cao đâu. Chúng nó còn không lọt vào mắt xanh trong nghề bọn em nữa mà.”không chuyển ver

Hai người đứng ở bên đường cái gần quán rượu, ở phía sau lưng là một gian siêu thị nhỏ, qua mười giờ đêm vẫn còn kinh doanh. Thị trấn này dường như thấp thoáng đâu đó cái sự lạc hậu, tới giờ này trên đường đã không có ai, tám chín giờ lượn hai ba vòng chắc cũng sẽ không có hề gì.. không chuyển ver

Cũng chính bởi vì xe ít, cho nên chiếc nào đi qua cũng phóng nhanh, người đi muốn qua đường phải chờ đợi lâu vô cùng.

Hộp thuốc lá của Tiêu Trạch chỉ còn một điếu, cho nên anh dự định đến siêu thị nhỏ kia mua hộp khác. Anh lấy điếu cuối cùng ra hút, sau đó tiện tay vứt hộp thuốc nhãn kia đi.

Lâm Dư đang đứng ở ven đường chờ, cậu đưa lưng về phía đường cái nhìn Tiêu Trạch tính tiền ở quầy thông qua màn cửa sổ thủy tinh.ư, Tiêu Trạch l

Theo sự hiểu biết của Lâm Dư, Tiêu Trạch là một người rất chi là lạnh lùng, rất ít quan tâm người khác, mặt quan tâm dịu dàng còn hiếm nữa. Thế mà đêm nay ở trên bàn cơm, cậu có thể nhận ra trong lòng Tiêu Trạch cảm thấy khó chịu. Cậu chẳng hề dám nghĩ rằng, Tiêu Trạch sẽ vì một người không quen không biết người mà tức giận thay cho họ, rồi lại than thở chỉ vì một người anh chưa từng gặp mặt.

Tuy Lâm Dư không xem được quá khứ và tương lai của Tiêu Trạch, nhưng cậu muốn vì anh mà ước nguyện, hy vọng anh sẽ không bao giờ gặp chuyện phiền lòng hay bất công nào, cũng như cái kia kia mãi mãi có thể tốt như thế.

Cư coi như hai quyển sách chữ nổi kia và lần giúp này là quà tạ ơn đi.

Tiêu Trạch tính tiền xong liền đi ra thì bắt gặp Lâm Dư đang nhìn anh mà ngẩn người, ánh mắt cứ lảng lảng chìm vào hư không, hết như muốn tiếp tục giả mù vậy. Anh đi đến gần nhả hai ngụm khói vào gương mặt sạch sẽ kia mà nói: “Dậy đi, trứng bịp bợm.”h lấy điều

Lâm Dư ho khan phất tay một cái, định nói gì đó với Tiêu Trạch thì thấy sau lưng anh có một ai đó đi khỏi siêu thị. Thân hình và cái tư thế của người đó trông quen mắt lắm, nhưng do đội nón nên không nhìn rõ được gì.

Mấu chốt thu hút sự chú ý chính là dưới đôi dép lười người đó đang mang lộ ra một đôi chân chỉ có thể nhìn thấy da thịt, lúc đi lại không hề nhìn thấy gân cốt nổi lên. Từ ngón chân đến mu bàn chân sau cùng là gót chân, da dẻ chỗ nào cũng toàn một màu trắng bệch, thậm chí còn trắng tới mức muốn phát sáng luôn. fgfggg

Da đầu Lâm Dư tê rần hết cả lên, nhìn thấy chứng nghiện chân(*) liền thấy bỡ ngỡ.

(*) Foot fetishism: có hứng thú (nghiện) với bộ phận, đùi của một người cùng giới hoặc khác giới.

Cậu giương mắt nhìn theo đối phương đi xuống lề đường rồi tiếp tục băng qua đường, cho đến khi bị Tiêu Trạch kéo kéo lỗ tai mới hoàn hồn lại. Cậu mê man quay đầu lại: “Anh có nhìn thấy người kia không? Nhìn quái quái á...” liền đi ra thì bắt gặp

“Có cậu mới quái? Cả ngày toàn nói ba cái thứ đầu đầu.” Tiêu Trạch cũng không thèm liếc mắt nhìn, nói xong liền phẩy khói bụi xuống rồi lấy chân ép qua ép lại.

Đế giày ma sát với mặt đất phát ra tiếng “Sàn sạt”.

Lâm Dư đột nhiên quay đầu lại như phát hiện ra gì đó, đế giày chỉ đập bụi mà cũng vang ra tiếng, thế tại sao người kia kéo lê dép lười đi một đường không có chút tiếng nào vậy nè! Cậu lo lắng nhìn dáo dác xung quanh, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng lưng của người đó đang ở bên kia đường.

Mờ mờ ảo ảo, cái cặp chân trắng bệch kia chói mắt quá chừng.

Lâm Dư liền lao nhanh xuống lề đường muốn nhảy qua đường, lúc này không còn tâm trí nhìn xe nhìn đường gì nữa như một tia pháo kép nổ, không kịp chuẩn bị gì đã chạy ra xa.

May mà Tiêu Trạch phản ứng nhanh nhạy, chạy theo phía sau cậu mà rống to lên: “Trứng bịp bợm! Coi chừng xe!”

Toàn bộ tinh thần của Lâm Dư đều tập trung nhìn chằm chằm người bên đường kia, tiếng rống đáng sợ của Tiêu Trạch làm cho đối phương cả kinh nhìn về phía hai người, rốt cuộc giờ phút này cậu cũng thấy rõ người kia.kéo lỗ tai mới hoàn

Là Lập Xuân.h động hệt như đêm đến ti

Hay là Lập Đông đây.

Trực giác nói cho cậu biết người này là Lập Xuân, tuy rằng chuyện này hơi bị ảo diệu.

Lập Xuân hành động hệt như đêm đến tiệm sách, sau khi thấy rõ Lâm Dư liền quay đầu bỏ chạy.

Lúc Lâm Dư chạy tới giữa đường, từ xa ở phía bên phải bỗng nhiên bất ngờ phóng tới một dãy sáng vô cùng chói mắt phóng tới. Đó là một chiếc xe chở hàng bay như tên bắn, tiếng kêu không ngừng dứt đoạn., anh không

“– Lâm Dư!” Mí mắt Tiêu Trạch như bị rách mắt, lúc nổ ra tiếng va chạm chói tai chỉ có thể găm lên giận dữ, anh không chạy đến kịp, Lâm Dư cũng không thể tránh thoát ra, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Lâm Dư bị cuốn vào dưới gầm bánh xe.

“Trúng bíp bọm...”àn động hết như đêm

Chiếc xe phanh gấp lưu lại vết trên mặt đường, sau khi bánh xe nghiền ép lên thân thể thì nhanh chóng tăng tốc tháo chạy khỏi hiện trường. Tiêu Trạch lao nhanh tới, thậm chí không kịp thấy rõ thông tin chiếc xe gây chuyện bỏ trốn kia.

Trên lối đi bộ chỉ nhìn ra một mặt đường xám xịt, mặt trên dính đầy bụi bặm bùn nhơ. Tiêu Trạch cảm thấy bản thân muốn nôn ra máu, lúc đi gần đến bỗng nhiên dừng lại, nhớ lại khoảnh khắc vớt thi thể Trần Phong lên.ân muốn nôn

Anh sợ rằng lần này mình đến gần, chỉ có thể nâng lên một bãi máu thịt lẫn lộn nát tan.

Tiêu Trạch có hơi lung lay, anh cố cắn chặt hàm răng bước đi lần nữa. Bỗng nhiên giờ đây nổi lên một trận gió, bộ quần áo dính đầy bùn hôi bị thổi đi xa hơn một mét, căn bản không hề thấy bóng Lâm Dư đâu! gió, bộ quần áo dính đ

Đệt! Trúng bíp bọm đâu rồi?! trận gió, bộ quần áo

Tiêu Trạch ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn thấy Lâm Dư từ từ chạy đến. Cả người không mảnh vải che thân, trong vắt lạnh lạnh, quanh thân như phát ra một tia sáng chiếu lên đêm đen.tĩnh nhìn thấy L

Như một vị bạch ngọc đồng tử(*), khiến người ta không rõ thời khắc này chính là hiện thực, hay chỉ là một cơn ác mộng.

(*)Bạch ngọc đồng tử: có hình dáng của một đứa nhỏ bình thường, đầu cột búi tóc, mặt mỉm cười, thần thái sinh động làm người gặp người thích, vô cùng ngây thơ, thuần khiết.

12. Quyển 1 - Chương 11

Lúc này Lâm Dư đang trần truồng mà chạy tới, còn Tiêu Trạch chỉ biết hỗn loạn mà cúi đầu nhìn mớ quần áo ban nãy cuốn vào bánh xe lần nữa. Anh như bị cái gì đó làm nghẹn cổ họng, kinh sợ đến mức không phát ra được chữ nào.

“Trong người em mang một thân bách kỹ, em không phải người phạm đâu đó...”

Đột nhiên Tiêu Trạch nhớ tới câu mà cậu từng nói, lúc đó chỉ cảm thấy tên này quá ư là ngu ngốc, nhưng hiện tại bây giờ chỉ cảm thấy không khỏi kinh hoàng.

Ban nhỏ Lâm Dư lúc bấy giờ đã bung chim nhỏ chạy đến trước mặt anh, cậu biết hành động này sẽ khiến người thường khó chấp nhận được, bởi vì toàn thân trần trụi mà cảm thấy ngượng quá chừng. Lâm Dư khép hai chân e dè nói: “Tình huống lúc này có hơi bị nguy cấp, không thể làm gì khác nên mới dùng kim thiên thoát xác(*)... Anh ơi, hại anh lo lắng rồi.”

() Kim Thiên Thoát Xác: Nằm trong Tam thập lục kế, chỉ ve sâu lột xác, sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp. Kế này dùng cho lúc nguy cấp, tính chuyện nguy trang một hình tượng để lừa dối, che mắt đối phương, dựng rào tẩu chờ một cơ hội khác.*

Kim thiên thoát xác... Tiêu Trạch ép bản thân hoàn hồn lại, anh vốn chẳng rõ được trên đời này có quỷ hay không, nhưng lại có chút tin tưởng trên thế giới này sẽ xuất hiện thần tiên.

Hai người bọn họ đang đứng giữa đường, đoán chừng sẽ hù đến mấy chiếc xe đi ngang qua. Cái môn trần rụi của Lâm Dư đứng ở đầu đường đêm khuya, cứ như bị lột sạch bị thị chúng. (*)

()trị tội trước công chúng.*

Cậu nhìn sang Tiêu Trạch cầu cứu: “Anh ơi, anh nói xem hay là mình khỏi cần che chim nhỏ, che mặt lợi hơn nhiều...”

Tâm trí và đầu óc của Tiêu Trạch hiện đang vô cùng hỗn loạn, anh cũng không biết tại sao mình lại như vậy. Lúc sau anh mới cởi áo sơ mi của mình ra tiến lên quần lên người Lâm Dư, quần kỹ càng xong mới cần rằng nghiêng lợi mà nói: “Con mẹ nó cậu chạy lung tung cái gì? Cậu muốn diễn trò kim thiên thoát xác, hay là muốn học theo tên kia đi tự sát hả?!”

Thực ra toàn thân chỉ mặc cái áo sơ mi rộng nhìn cũng kỳ cục lắm, để trần truồng chạy đi có khi tốt hơn nhiều. Sau khi Lâm Dư gài hết nút áo rồi dùng sức nắm chặt lấy vạt áo, nhỏ giọng giải thích: “Anh ơi, thật ra vừa nãy em mới nhìn thấy anh Lập Xuân, cho nên mới đuổi theo anh.”

Tiêu Trạch sắp khònh nhẹn nổi rồi: “Hắn đã chết rồi, mẹ nó chó có nói láo.”

Lâm Dư cảm thấy khó khăn quá chừng, đành nâng ngón tay hướng sáng một bên không khí, đầu cũng vẹo nhìn theo: “Anh Lập Xuân, đây là anh của em tên là Tiêu Trạch.”

Hầu kết Tiêu Trạch lặn một cái, anh nhìn không khí bên cạnh Lâm Dư ngăn người ra, vẫn chưa mở miệng bác bỏ thứ cậu mới nói.

Lâm Dư vẫn chưa xong: “Anh ơi, anh Lập Xuân hỏi thăm sức khỏe của anh á.”

Hỏi thăm cái quần, biến mẹ đi.

Bộ quần áo đen nhem không ai thèm để ý, cứ bay lung tung trên mặt đường. Vết tích phanh xe thì loang lổ dưới ánh đèn neon sáng chói. Từ xa nhìn lại, liền nhìn thấy một người ở trần phía trên sảnh vai cùng một người trống không bên dưới đi vào đại sảnh quán trọ bên đường.

Lâm Dư chỉ mặc cái áo sơ mi của Tiêu Trạch trưng ra hai cái chân trơn láng. Còn Tiêu Trạch thì lại khóa

thân nửa người trên, lộ ra bắp thịt rắn chắc. Hai người bọn họ đi đại sảnh, ánh đèn chiếu rọi vào thân ảnh cả hai thu hút sự chú ý của mấy người công nhân trực ban.

Người này không mặc áo, người kia không mặc quần, hơn nữa ai cũng có thể nhìn ra chiếc áo sơ mi rộng đang mặc trên người Lâm Dư là của Tiêu Trạch. Mọi người nín thở, sau đó trao đổi ánh mắt cúi đầu lảng tránh đi.

Hai người cũng thừa biết những người đó đang nghĩ gì, dù sao cái đức hạnh này, giống như mới tăng tị với nhau xong vậy.

Còn chơi dã chiến mới ghê.

Tiêu Trạch cùng Lâm Dư cố gắng nhìn thẳng, trực tiếp đi vào thang máy. Lúc trở về phòng, Lâm Dư nhanh chóng mặc cái quần short vào, cậu thẹn quá chùng, sau đó đỏ mặt chỉ chỉ ghế sofa: “Lập Xuân, anh ngồi đi, có muốn uống nước không?”

Tiêu Trạch há mồm càng thêm tức giận, may là kịp nhịn lại không chửi thề. Anh đi tới nửa quỳ nửa ngồi trước Lâm Dư tiếp theo là giơ tay sờ lên mặt cậu: “Trúng bịp bợm, đừng có làm rộn với tôi, chơi không vui đâu.”

Lâm Dư thụ sủng nhược kinh(*), buổi chiều cậu thiệt tình rất muốn Tiêu Trạch sờ sau gáy của mình, thế nhưng ảnh không chịu, bây giờ Tiêu Trạch bỗng nhiên sờ luôn lên mặt rồi. Cậu nào có dám làm rộn chứ, chỉ đỏ mặt mà nói: “Đang có anh Lập Xuân ở đây nên anh đừng làm vậy, em ngại.”

() được cưng chiều nên đâm ra hoang mang, sợ hãi.*

“...” Tiêu Trạch dùng sức nắm chặt khuôn mặt cậu, “Mẹ nó có ai đâu?! Cậu có thôi ngay không?!”

Lúc ở trên đường anh cũng nghĩ đi nghĩ lại, nhưng vẫn không có cách nào tiếp thu cái sự thật “Gặp quỷ”, chuyện này quá mức hoang đường rồi thì phải? Người bình thường nào mà tin rằng trên thế giới này thật sự có ma quỷ chứ?

Lâm Dư có thể hiểu được tâm tình hiện tại của Tiêu Trạch, nếu không phải năm lần bảy lượt nhìn thấy, cậu cũng sẽ không tin nổi những chuyện như thế.

Cậu bị anh ngắt mặt nên phát âm không được rõ ràng, chỉ lẩm bầm lầu bầu ra tiếng: “Lúc anh đi mua thuốc lá thì em nhìn thấy Lập Xuân rồi, mới đầu em không nhận ra được, sau khi anh ấy băng qua đường thì em mới nhìn rõ.

Lúc đầu em vốn không đuổi theo không có kịp, lát sau anh Lập Xuân nhìn thấy chiếc xe chở hàng đựng em liền sợ mà dừng lại, lúc này em mới tóm được ảnh.”

Tay trên gương mặt bỗng dưng buông ra, Lâm Dư thành khẩn nói tiếp “Tuy là em đồng cảm với số phận của anh Lập Xuân, nhưng suy ra ảnh với em cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, em đâu nhất thiết giả bộ làm mấy cái này để gạt anh đâu chứ”

Tiêu Trạch đứng dậy đi đến ghế sa lon ngồi xuống, lúc này anh cảm thấy thân thể như không còn chút sức lực nào, mà sự vô lực này chính là bắt nguồn từ những tình huống nằm ngoài tầm kiểm soát này. Anh đã quen dùng tay nghề điêu luyện của mình mà sống sót, nhưng chuyện xảy ra đêm nay đã vượt quá mức bình thường với sự tiếp thu của mình.

Đầu tiên là chuyện Lâm Dư chạy nhanh bị cuốn vào bánh xe chở hàng, lông tóc không tổn hao gì còn chạy trốn. Tiếp đến là trong miệng Lâm Dư cứ luôn nhắc đến Lập Xuân – một cô hồn. Tiêu Trạch quả thật không muốn tin mấy chuyện khó tin như thế, nhưng anh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp thu nó, hiện tại anh chỉ có duy nhất một con đường để đi mà thôi.

Dù sao Tiêu Trạch cũng tận mắt chứng kiến Lâm Dư “Trở về từ cõi chết”, dựa trên cơ sở siêu hiện thực, chuyện này vốn không thể dựa trên cơ sở khoa học lý luận nào.

Lúc này Lâm Dư nhỏ giọng nhắc nhở: “Anh ơi, anh ngồi qua trái xíu được không, anh đè lên áo khoác của anh Lập Xuân rồi kìa.”

Tiêu Trạch “Xẹt” một tiếng đứng lên như bị kinh sợ. Anh liếc mắt nhìn sang không khí bên phải mình, sau đó không nói một lời đứng dậy tiến vào buồng tắm. Lâm Dư sốt sắng vội giải thích: “Tạm thời anh của tôi không thể nào tiếp thu được, anh đừng để ý. Anh ấy không phải ghét anh đâu, nếu anh ghét đã không đi cùng chung chuyến này rồi.”

Lập Xuân tồn tại như không khí ngồi ở bên cạnh gật gật đầu.

Lúc bấy giờ Lập Xuân cũng đã bỏ mũ xuống, gương mặt kia trắng bệch hết như cặp chân của y. Dung mạo của y giống như đúc người anh sinh đôi Lập Đông, chỉ là khác nhau đôi chút về khí chất. Nếu như không nhìn với khoảng cách gần, người nào cũng sẽ không phân biệt ra hai anh em họ.

Y vốn không có hoài bão gì lớn lao, chỉ hy vọng có thể sống một cuộc sống yên ổn bình thường, dù cho hiện tại đang lằng vằng không nơi nương tựa, cũng chỉ dám loanh quanh ở quê nhà cùng nơi Lập Đông sinh sống.

Lần đầu y đi đến nhà sách Mắt Mèo nhìn thấy Lâm Dư.

Lần thứ hai Lâm Dư nói chuyện với y.

Lần thứ ba, Lâm Dư không tiếc mạng sống mà đuổi theo y.

Để người bình thường tiếp nhận chuyện ma quỷ khó rồi, để ma quỷ tiếp thu chuyện bị người bình thường

nhìn thấy càng khó hơn nữa. Cho nên Lập Xuân cảm thấy bất an, y không hiểu tại sao Lâm Dư có thể nhìn thấy mình nữa. Tình huống hung hiểm vừa nãy làm y bất ngờ sợ hãi dừng chân, nhờ đó mới chứng kiến được cảnh Lâm Dư kim thiền thoát xác. Vì lẽ đó cho nên y càng mê man thấp thỏm hơn, thậm chí còn có chút hoài nghi, lẽ nào Lâm Dư cũng không phải là người?

Y muốn làm rõ chuyện này.

Lập Xuân cúi nệ ngồi xuống, nhìn thoáng thoát ẩn thoát hiện qua Lâm Dư, trong lòng âu sầu mà hỏi: “Cậu... Tại sao cậu có thể nhìn thấy tôi?”

Lâm Dư gỡ đầu một cái, trong tâm trí bắt đầu tổ chức sắp xếp đủ các ngôn từ vô cùng trâu bò, nhưng vẫn phải rõ ràng trật tự.

“Chuyện là thế này, tôi là một người xem bói, không phải để lừa lọc gì đâu, mà chính là một học giả chân chính xem bói đó.” Cậu xoay xoa quăng hết đồng từ vào, hi vọng đối phương có thể nghe hiểu, “Anh Lập Xuân, không biết anh có từng nghe qua hai từ ‘Thiên nhân’ này chưa?”

Lập Xuân trả lời: “Khi còn bé có nghe mấy cụ già trong thôn nói qua, nhưng đa số để dọa bọn trẻ.”

Lâm Dư sờ sờ cằm, thấy hận bản thân chả có tí râu ria, lúc này xoa chòm râu có phải là có tiên khí hơn không, đành nói tiếp: “Cái gọi là ‘Thiên nhân’ chính là có thể thấy thứ hay người mà người khác không thấy được.”

Lập Xuân như đang suy nghĩ gì đó vẫn gật gật đầu: “Vậy cậu vẫn luôn mở Thiên Nhân sao?”

Bản thân Lâm Dư cũng không rõ ràng, thành thật trả lời: “Nói thật thì tôi cũng chả biết cái vụ mắt này xuất hiện tùy mùa hay là tuổi tác nữa. Bởi vì sống nhiều năm như vậy, đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy ma.”

“Thật sao?” Lập Xuân kinh ngạc nói, “Tôi là người đầu tiên cậu nhìn thấy?”

“Ừ.” Lâm Dư gật đầu, “Đúng thật là người thứ nhất, nội tâm của tui giờ cũng như con nai vàng ngơ ngác nè.”

Lập Xuân vội vàng ngắt lời: “Con nai vàng ngơ ngác là chỉ tim bỗng dưng đập nhanh, dùng trong trường hợp này không thích hợp đâu.”

“Như vậy á.” Lâm Dư nhớ tới lần đầu tiên gặp Tiêu Trạch ở chỗ công viên, “À tôi hiểu rồi, vậy tôi như con nai vàng ngơ ngác khi nhìn thấy anh ấy.”

Lập Xuân đang định phản bác thì lúc này cửa phòng tắm mở ra, Tiêu Trạch vừa mới tắm xong, còn dùng

ánh mắt tràn đầy sự phòng bị mà đảo qua đảo lại mấy vòng trên ghế sa lon. Lập Xuân lập tức nhìn Lâm Dư rồi nói: “Hình như anh của cậu vẫn không an tâm, hay là bây giờ tôi đi trước, ngày mai hẹn giờ gặp lại?”

Tiêu Trạch đứng tại chỗ, chỉ thấy Lâm Dư đang quay đầu nói chuyện với không khí: “Vậy không được! Thật vất vả mới bắt được anh, anh không được đi đâu hết! Không cần phải để ý đến anh ấy, xưa nay anh vốn như vậy rồi!”

Tiêu Trạch nghe vậy gân xanh cũng hẳn lên: “Tôi đi ngủ, hai người cứ tự nhiên.”

Nói xong anh liền quay người đi vào trong phòng ngủ, mới nằm xuống thì nghe tiếng Lâm Dư đẩy cửa bước vào cho nên quyết định hẳn, dựa vào đầu giường không thèm nói năng gì. Lâm Dư nhìn đồng hồ rồi nói: “Anh ơi, em đi tắm đây, đêm nay anh Lập Xuân sẽ ngủ với chúng ta đó.”

Ma quỷ cũng đi ngủ nữa? Tiêu Trạch cảnh giác nhìn xung quanh một chút: “Hiện tại anh ta đang ở đâu?”

Lâm Dư chỉ sang giường bên: “Anh Lập Xuân đang ngồi ở bên giường này nè.”

Tiêu Trạch giật bắn người, nhanh chóng bay xuống giường đẩy Lâm Dư đến buồng tắm, ngoài miệng còn nói: “Cậu dơ quá, mau đi tắm đi, để tôi giúp cậu chà lưng.”

Cửa phòng tắm đóng lại, Lâm Dư choáng váng ngất ngây bị đẩy vào phòng tắm, cậu nhìn Tiêu Trạch mới này còn đòi giúp mình giờ chỉ đứng ôm cánh tay dựa vào bồn rửa mặt mới nhỏ giọng hỏi: “Anh có phải là sợ ở một mình với anh Lập Xuân không?”

Tiêu Trạch có sợ cũng không thể hiện lên mặt, lời ít ý nhiều mà nói: “Đường đi của ma quỷ với người khác nhau.”

Nếu lúc trước Lâm Dư giận mà không dám hé miệng nói câu nào, thì bây giờ là muốn cười cũng nhưng lại không dám. Cậu cố mím môi lại nín cười, sau đó cởi quần áo chuẩn bị tắm rửa.

Lúc cởi trần trụi trụi mới hết cười nổi, cậu dùng hai tay che lấy thứ quan trọng kia, khó dữ lắm mới dám lên tiếng: “Anh xoay mặt qua chỗ khác đi, em ngại.”

So với trần truồng chạy trên đường, đứng lỏa lồ trước mắt Tiêu Trạch còn ngại hơn nữa ấy.

Tiêu Trạch bất động, chỉ rũ mắt nhìn xuống đất.

Lâm Dư mở ra vòi nước nóng để tắm rửa, phòng tắm vòi sen này được làm bằng kính, không có giống như ở nhà. Đây là lần đầu tiên cậu tắm rửa trước mặt người khác, mặt hướng tường quay lưng vào, nhắc cánh tay cũng không dám vùng tay quá mạnh.

Cậu đổ sữa tắm ra tay rồi chà xát lên toàn bộ cơ thể. Người cậu giờ đây trơn nhẵn bóng loáng, lúc sau từng tầng bọt dồi dào bắt đầu nổi lên. Một lúc sau, đến khi cậu xối nước nóng rửa sạch mớ bọt kia, thì lại nghe thấy Tiêu Trạch gần giọng một tiếng.

Đoán chừng người này gần là chỉ muốn đập tan bầu không khí lặng im này thôi, Lâm Dư giả bộ không nghe thấy, muốn nhanh chóng tắm rửa cho xong.

Tiêu Trạch thấy mình không được để ý tới, nhanh chóng đi tới kéo cửa kính ra: “Ồ giữa phía sau lưng chưa có sạch kia.”

Lâm Dư vẫn còn đang tắm, cậu nghiêng đầu hoảng loạn nói: “... Anh nhìn xem em sao rồi!”

“Làm sao là làm sao.” Tiêu Trạch nhìn chằm chằm Lâm Dư đang bị nước nóng xối đến đỏ cả mặt mày, tỏ ra bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng mà mở giọng trêu đùa, “Đáng yêu mới nhìn, xấu xí ai mà thèm.”

Bọt trên người Lâm Dư đã sách được dội rửa sạch sẽ, chỉ còn vương lại tầng nước trong veo. Cậu thấy Tiêu Trạch nhìn mình bằng ánh mắt không nghiêng chính liền thẹn thùng xấu hổ không thối, xoay người không được, mà nghiêm lại cũng không xong.

Cậu nhanh trí nghĩ ra, bắt đầu bóc mẽ khuyết điểm đối phương, cố lảng sang chuyện khác: “Rõ ràng là anh sợ ma, muốn em đảm bảo bảo vệ thì anh đừng có mà nhìn... Đừng có mà bắt nạt em nữa.”

Tiêu Trạch tiến lại gần hơn, sau đó dựa vào cửa phòng tắm, bày ra cái bản mặt không sợ nước vẩy trúng mình, thanh thoi mà nói: “Tôi đã nghĩ thông rồi, nếu người đó là ma quỷ thì tôi cũng không nhìn thấy được, nhìn không thấy thì cứ xem như không tồn tại. Sao nào, lần này có thể bắt nạt được cậu chưa ta?”

Lâm Dư siết chặt bình sữa tắm, cậu hơi bị tức lên rồi đó: “Anh muốn làm gì em hả.”

Tiêu Trạch dường như phát hiện bản thân hơi làm quá nên chỉ nói: “Làm gì đâu, lại đây tôi chà lưng cho cậu.”

Đợi sau khi Lâm Dư chậm rãi xoay người tiến sát vào, trước tay anh dùng tay lau đi mấy giọt nước còn vương trên mặt Lâm Dư sau đó lần theo cổ mà chạm vào lưng cậu. Anh dùng bàn tay nhẹ nhàng sờ ở giữa phía sau lưng, lau chùi lên chỗ da dễ sạch sẽ đó.

Tiêu Trạch nhìn chằm chằm gương mặt ướn nhẹp của Lâm Dư: “Trên đời này ma quỷ và người xấu đều rất đáng sợ, chỉ có tên nhóc thần tiên như cậu mới vô cùng thú vị. Trứng bịp bợm, cậu là vị nào hạ phạm xuống vậy?”

Lâm Dư bị ôm lấy eo bước ra, cả người như muốn dán sát vào lồng ngực Tiêu Trạch, cậu cuộn tròn ngón chân rậm rì: “Em không có nói được...”

Nói xong cảm thấy mình hơi bị nũng nịu quá, vì vậy ngẩng đầu nhìn thẳng Tiêu Trạch, khí lực hùng hực lên mười phần mà nói: “Anh ơi! Đêm nay anh cũng biết rồi đó, em không phải nhóc con bình thường đâu! Coi như nếu anh không phải người tốt... Thì em cũng không sợ! Đương nhiên em cũng hy vọng hai chúng ta đừng so đo với nhau nữa, em hy vọng là anh có thể cưng em một chút nè, không có gì thì có thể khen em một cái... Có được không anh?”

Nói xong còn chưa kịp đợi đối phương trả lời, đã “Ây da” một tiếng.

Do này giờ cứ chú ý đâu đâu nên không thấy gì, giờ mới đau đến đứng ngồi không yên. Lâm Dư nhấc chân lên nhìn, ban này ở con đường kia lao nhanh quá, giờ trên hai cái chân của cậu toàn mấy vết thương nhỏ nhỏ to to chồng chéo nhau.

Cậu tắt nước, cố lê mu bàn chân ra khỏi phòng tắm vội, sau đó lung tung lau người mặc quần áo vào, bây giờ đã đau tới mức đi không nổi luôn. Tiêu Trạch tỏ vẻ không mấy đoái hoài, nhanh chóng mở cửa phòng tắm đi ra.

Lâm Dư có hơi bị thất vọng, vậy àm ban này cậu còn đòi người ta cưng mình một chút, đúng là tự tin quá rồi.

Nhưng chưa qua được nửa phút, Tiêu Trạch đã quay lại, trong tay cầm chai thuốc Povidone(*) cùng băng gạc. Do đội khảo sát của anh thường hay luyện tập bên ngoài cho nên đã sớm quen đi đâu cũng mang những thứ này theo.

()Povidone- Iodine có khả năng sát trùng tốt đối trong chữa trị các vết thương cục bộ và chống lây nhiễm rộng. Được dùng đầu tiên với những vết cắt nhỏ, vết sây xước, vết bỏng và chỗ phỏng rộp.*

Anh siết eo Lâm Dư nhắc cao đặt trên bồn rửa tay, nói một câu ngắn gọn: “Nhấc chân lên.”

Lâm Dư ôm lấy mũi chân, lúc này dưới lòng bàn chân chỉ chút vết thương. Tiêu Trạch nhanh chóng bôi thuốc chỗ bị đau cho cậu, sau đó nắm cái chân mà tiến hành băng bó.

“Cảm ơn anh.” Giọng cậu lúc này không lớn lắm, “Buổi tối đạp chân có bị đau không anh?”

Tiêu Trạch dừng lại vài giây, rồi giương mắt nhìn: “Vậy đêm nay cậu ngủ chung với tôi, tôi quấn cậu.”

Lâm Dư nghe xong cảm thấy cả người hoa mắt mê mẩn, hoảng hốt gật gật đầu dịu dàng mà nhìn cái người tên Tiêu Trạch tại sao lại có ma lực mạnh như thế, cứ như đang quăng mê hồn hương vào mặt cậu. Cậu mơ màng chả hiểu làm sao mình chạm chân xuống đất, cũng không biết Tiêu Trạch làm gì đỡ cậu ra phòng tắm kia.

Mãi đến tận khi nhìn thấy Lập Xuân, cậu mới tỉnh táo lại, nhớ tới còn có người khác đang ở đây.” Anh Lập Xuân, anh ngủ trên giường đó đi, hai anh em tôi ngủ chung được rồi.” Cậu ngồi ở bên giường, lại nhỏ giọng

nói thêm một câu, “Anh của tôi tốt lắm đó.”

Lập Xuân ngượng ngùng nói: “Tôi không chiếm diện tích lắm, tôi ra phòng khách hay chỗ nào cũng được, hai người không cần nhường.”

Trong lúc hai người rù rì rủ rủ, Tiêu Trạch đã tắt đèn, sau đó anh leo lên giường túm lấy Lâm Dư, bản thân đắp chân đang hoang giữ chặt cậu vào ngực. Bốn phía bỗng chốc trở nên tối tăm, anh ở bên cạnh thì thầm: “Lập Xuân sẽ không quậy cái gì chứ?”

Lâm Dư gật gật đầu, giờ mới chịu phản ứng lại: “Có phải anh sợ nên mới ngủ cùng em không?”

Tiêu Trạch không lên tiếng như ngầm thừa nhận, Lâm Dư thấy thế tự dưng hơi bị thất vọng, cả người như con lẳng quăng bỏ tới bỏ lui trong ngực anh, đến khi động tác kia trở nên càn rỡ thì cái mông mới bị đánh một cái.

“Ngưng quậy đi.” Tiêu Trạch ôm Lâm Dư sát hơn “Im lặng một chút.”

Thấy Lâm Dư không còn nheo nheo nữa, Tiêu Trạch mới thì thào: “Sau này không được lao ra đường như vậy, xem như cậu có chui được xuống đất thì cũng không được, lỡ như lúc đó không linh nghiệm, có phải bắt tôi nhất xác cho cậu không?”

Lâm Dư vui ơi là vui, thì ra là Tiêu Trạch lo lắng thật cho cậu. Cậu cọ cọ lên vai Tiêu Trạch bắt đầu già mồm nhai đi nhai lại: “Anh ơi, người muốn ngủ với anh thật sự xếp hàng tới cửa nhà luôn hả?”

Tiêu Trạch đùa cợt với cậu: “Sao, muốn tham gia vào xếp chung à?”

Hai người ngộp trong chăn thì thầm qua lại, hơi thở cứ như muốn hòa vào nhau. Mới phút trước bạn nhỏ Lâm Dư còn vui mừng, phút sau đã mệt nhắm mắt lại, cậu muốn đi ngủ rồi.

Bốn phía đen kịt, tất cả cũng coi như chìm vào sự yên tĩnh.

Tiêu Trạch bỗng nhiên lên tiếng: “Cậu giúp tôi hỏi Lập Xuân một tiếng, hỏi anh ta có từng gặp cặp vợ chồng nào tên là Tiêu Danh Viễn và Mạnh Tiểu Tuệ hay chưa.”

13. Quyển 1 - Chương 12

Trên thế giới này có rất nhiều đứa trẻ đáng thương đối diện với khổ cảnh cha mẹ mất sớm, còn nhỏ đã phải chịu cảnh mồ côi, ai cũng cảm thấy khó khăn cũng như không tránh được đau lòng. Thế nhưng nếu đem ra mà nói, Tiêu Trạch lại có chút khác biệt.

Mẹ Tiêu Trạch vì khó sinh, không thể cứu kịp mà qua đời. Một thời gian sau, ba anh ra ngoài khảo sát cũng gặp chuyện, rơi xuống vách núi tử nạn. Vì thế, từ lúc nhỏ anh đã ở cùng ông bà ngoại mà lớn lên, từ ký túc xá đại viện khoa học cho đến khu nhà bác sĩ, tuy không phải là thiếu niên thích cười, nhưng cũng không suốt ngày ưu sầu như một người thiếu tình yêu thương.

Con gái cùng con rể lần lượt rời đi, ông bà Mạnh phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, đau lòng tận hai năm trời. Sau khi về nhà thì cố gắng tránh đề cập tới để bớt đau lòng, thế nhưng lâu lâu bà Mạnh không nhịn được mà bộc bạch, đến khi Tiêu Trạch hiểu chuyện thì bắt đầu ba hoa thiên hạ.

Cái gì mà mẹ con liều mạng sinh con ra, mất máu quá nhiều, rồi nguyện vọng cuối cùng không muốn uất ức chốn nghĩa trang hiu quạnh, nói xong một cái thì bật cười, rồi đi.

Sau đó ba ba con không nói không than một tay xử lý hậu sự, rồi ôm tro cốt của mẹ con cùng đi khảo sát. Nó đứng vung tro tàn trên núi cao rừng rậm, kết quả lại bị trượt chân mất mạng. Lúc thằng cha con đi còn để lại bức thư, ai ra cửa mà có thể an bài tới như vậy chứ?

Bà Mạnh vừa khóc vừa cười, nói là ba anh đi gặp mẹ anh rồi.

Tiêu Trạch nghe xong không khóc, bởi vì trong trí nhớ của anh, những thứ liên quan đến Tiêu Danh Viễn và Mạnh Tiểu Tuệ cơ bản chỉ là con số không tròn trĩnh. Cậu vừa ngồi đoán chuyện xưa của cha mẹ vừa ngồi trong đại viện uống nước ngọt, càng uống càng no, còn cảm thấy ba mẹ mình rất ngầu.

Từ đó về sau, thỉnh thoảng ông bà ngoại sẽ kể cho anh nghe vài mẩu chuyện ngắn, nhưng anh chưa bao giờ chủ động hỏi, nghe xong thì nói hai ba câu, có trả lời hay không cũng không sao. Ông ngoại thì nói đến vỗ đùi, bà ngoại thì khoa trương, nếu đem so sánh hoàng đế sẽ phát hiện có một số chi tiết nhỏ không giống nhau.

Tiêu Trạch lười điều tra ra ai nói bừa.

Anh chưa bao giờ cảm thấy mình bất hạnh cả, không lo ăn không lo mặc, được học hành đầy đủ, cho nên nhất định phải chiến thắng trước cuộc sống này. Nhưng mà đôi lúc có người thân hoặc vị hàng xóm nào than thở thay cho, anh cũng phối hợp cúi đầu một cái, giống như bản thân có chút đau khổ vậy.

Thật ra là không, hiện tại anh đang sống rất thoải mái.

Nhưng mà anh cũng đã từng có một thời gian như bị động kinh, tìm xem sau khi người chết sẽ đi tới đâu, liệu họ có kiếp sau hay không? Anh nhìn Âm Dương Ngũ Hành⁽¹⁾ nhìn đến mệt rồi, lên lớp lên lớp “Phúc Âm Matthew”⁽²⁾ phát hiện còn bị thầy cô phê bình nữa.

(1) Âm Dương Ngũ Hành: chia làm âm dương và ngũ hành, âm dương bao gồm ngũ hành, ngũ hành bao gồm âm dương

Âm dương: Âm và dương theo khái niệm cổ sơ không phải là vật chất cụ thể, không gian cụ thể mà là thuộc tính của mọi hiện tượng, mọi sự vật trong toàn vũ trụ cũng như trong từng tế bào, từng chi tiết. Âm và dương là hai mặt đối lập, mâu thuẫn thống nhất, trong dương có mầm mống của âm và ngược lại.

Ngũ Hành: Theo thuyết duy vật cổ đại, tất cả mọi vật chất cụ thể được tạo nên trong thế giới này đều do năm yếu tố ban đầu là nước, lửa, đất, cây cỏ và kim loại. Túc năm hành thủy, hỏa, thổ, mộc, kim

*(2) **Phúc âm Mátthêu** là một trong bốn sách Phúc âm trong Tân Ước viết về cuộc đời, sự chết và sự Phục sinh của Chúa Giê-xu. Phúc âm Mátthêu được chia làm bốn phần khác nhau: Hai phần giới thiệu, phần chính và phần cuối. Phần đầu tường thuật về sự giáng sinh và thời thơ ấu của Chúa. Phần thứ hai giới thiệu Gioan Baotixita. Phần chính được chia làm năm phần nhỏ tường thuật hành trình của Chúa Giê-xu. Phần cuối viết về cuộc khổ nạn và phục sinh của Chúa Giê-xu.*

Sau một thời gian thì anh bắt đầu mệt mỏi, lòng hiếu kỳ dần phai nhạt cho nên quyết định bán hết mấy quyển sách giải trí kia cho chỗ phế liệu. Bán xong liền cầm tiền đi uống nước ngọt, càng uống càng no, hơn nữa miệng còn đầy vị cam.

Bởi thế cho nên, gặp phải ma quỷ có thể là chuyện đã được định sẵn, dù ra sao cũng phải tiếp nhận nó.

Nếu đã tiếp nhận, thì cứ thuận tiện hỏi thăm một chút.

Lòng hiếu kỳ của Tiêu Trạch tự dưng nổi dậy, anh định hỏi Lập Xuân một chút đã từng nhìn thấy qua Tiêu Danh Viễn và Mạnh Tiểu Tuệ hay chưa, anh chỉ muốn biết sau khi hai người rời đi tình cảm vẫn vô cùng vững chắc(*) hay đã vỡ tan mỗi người một ngã mà thôi?

() Tình bền kim kiên: ám chỉ tình cảm vô cùng kiên định, vững chắc.*

Những năm tháng trước đây, liệu ba mẹ anh có từng loay quanh anh không? Lúc anh làm bài tập, ba anh có nhìn anh hay không? Lúc anh nói thăm bà Mạnh hát lạc tông, mẹ anh có đứng bên cạnh vỗ tay đồng ý hay không?

Cả lần đầu tiên xem mớ “phim” đồng chí để thăm du, hai ông bà sẽ không giận đến hồn bay phách tán chứ?

Tiêu Trạch suy nghĩ ra rất nhiều chuyện, khiến cho bản thân cũng cảm thấy vui vẻ hẳn lên. Nhưng khoe miệng anh còn chưa kịp cười đã bị Lâm Dư đu quần lên người rồi. Lâm Dư vòng tay qua cổ của anh nỗ lực dựa sát vào, còn tay kia choàng ra phía sau mà xoa xoa vuốt vuốt.

“Thì ra Tiêu Danh Viễn và Mạnh Tiểu Tuệ là tên của cô chú sao?” Lâm Dư dựa quá gần rồi, lúc nói chuyện còn cảm nhận được hơi thở của cậu phả ra “Anh nhớ hai người sao? Nếu anh thấy khó chịu, thì anh ôm em khóc đi.”

Tiêu Trạch rõ ràng chỉ muốn cười: “Buông ra, khóc cái gì mà khóc.”

Lâm Dư không tin, nhất định phải an ủi một phen: “Chắc chắn anh đang nhớ hai người lắm, anh đau khổ như nào cũng không được nhin, lỡ nhin chết thì em làm sao bây giờ.”

Tiêu Trạch định đẩy cái tên trứng bọm này ra, thế nhưng sau khi nghe đối phương liên tục nói lảm nhảm đầu đầu, không biết tại sao cả người mềm ra. Giờ anh cũng lười gờ tay, cũng chẳng muốn động đậy cho nên mới nhắm mắt lại nói: “Bớt cần nhằn lại, đi ngủ.”

Lâm Dư vẫn duy trì tư thế ban nãy: “Anh ngủ ngon đi, ngày mai tỉnh ngủ em giúp anh hỏi cho.”

Lúc này cũng không còn sớm, cho nên lúc ngủ thấy thời gian trôi qua rất nhanh, chưa nhắm mắt được bao lâu thì trời đã sáng.

Sau đêm chạy trốn khỏi nhà sách, Lập Xuân trở lại Hiếu Thủy, cơ bản y cũng chỉ loanh quanh tại mấy khu giữa thành phố và thị trấn này mà thôi. Nghĩ lại cũng lạ, sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, nhưng ngày ngày bốn ba chưa hề để ý tới huyện thành nhỏ này. Bây giờ chết rồi, chỉ đi xung quanh tham quan một chút đã cảm thấy một một con phố cũ nát đều vô cùng ý nghĩa.

Tiêu Trạch là người tỉnh dậy trước, do cánh tay trái quá tê, khuỷu tay thì có gì đó ẩm ướt ngứa ngứa. Vừa mở mắt ra nhìn liền thấy Lâm Dư đang gối đầu lên tay mình, hơi há mồm mà gặm lấy làn da của mình.

“Trứng bọm, mau dậy đi.”

Lâm Dư mê man mở mắt ra: “Em mơ thấy bà.”

Tiêu Trạch vừa mới tỉnh nên giọng hơi khàn: “Mơ thấy bà làm gì?”

Lâm Dư nuốt nước miếng: “Bà nấu cho em một cái giò lớn, em vẫn còn chưa có gặm xong mà.”

Đã gặm tay mình mà tên này còn tỏ vẻ oan ức cho được. Tiêu Trạch đứng dậy đi rửa mặt, không nhin được mà liếc nhìn cái giường giống ở bên. Lúc làm vệ sinh xong đang mặc quần áo thì thấy Lâm Dư ôm chăn ngáy khò khò.

Lòng bàn tay nhấc lên, thế nhưng lúc đi tới bên giường anh vẫn không đánh. Tiêu Trạch nắm một chân của Lâm Dư lên, sau đó tháo băng gạc ra, thừa dịp bạn nhỏ đang khò khò thoa thuốc thay băng mới.

“Anh ơi, anh đối xử tốt với em quá đi à.”

Một câu nói khê, nhưng hàm ý bên trong là sự phẫn khích tột cùng, Tiêu Trạch không biết Lâm Dư tỉnh dậy lúc nào, thế nhưng từ hôm qua sau khi bổ sung lượng kiến thức nhìn thấy Lâm Dư kim thiên thoát xác, thì tất cả hành vi bây giờ của đối phương cũng chẳng còn làm anh thấy kỳ quái nữa rồi.

Tiêu Trạch liếc cậu một cái: “Nếu cậu chịu ngồi dậy, tôi còn có thể đối xử tốt hơn nữa.”

Lâm Dư sợ hãi nhanh chóng bay xuống giường, hai chân chạm đất thử cũng không còn thấy đau nữa. Lúc này xuống giường xong mới nhớ ra: “Mẹ bà nó! Anh Lập Xuân đâu rồi.”

Cậu chỉ lo Lập Xuân chạy mất nên nhanh chóng làm vệ sinh thay quần áo, sau đó cùng Tiêu Trạch xuống lầu trả phòng.

Điều đáng vui chính là khi mở cửa thang máy, liền nhìn thấy Lập Xuân đứng ở bên trong, y còn nhìn hai người còn nở nụ cười. Lâm Dư thấy thế chỉ biết thở phào nhẹ nhõm, lúc này Tiêu Trạch đã bước một bước dài, nhanh chóng đi vào trong.

“Đệt! Anh ơi!” Lâm Dư gấp đến độ ngũ quan vắn vẹo.

Tiêu Trạch cũng nhú mày nhìn cậu: “La hét cái gì.”

Lâm Dư lắp bắp giải thích: “Ban nãy... anh mới đi ngang qua người anh Lập Xuân...”

Tiêu Trạch cứ như bị sét đánh vào đầu, vội tránh ra một bên nhìn không khí, vẫn chưa chắc chắn mà hỏi: “Anh ta đang ở trong thang máy sao?” Sau khi có đáp án khẳng định mới xoay người qua không khí mà nói, “Ngại quá, đập trúng anh rồi.”

Hai người một quỷ cùng nhau rời khỏi quán trọ, thị trấn này không lớn lắm, ngồi trên con xe Jeep lắc lư muốn đến chỗ nào cũng chỉ trong nháy mắt. Tiêu Trạch một tay cầm tay lái, tay kia tựa lên khung cửa sổ xe, bên tai là Lâm Dư đang “Nói chuyện” một mình.

“Lập Xuân, ban nãy anh đi đâu vậy?”

“Tôi dạo xung quanh chút thôi.”

“Làm tôi sợ muốn chết, cứ nghĩ anh sẽ chạy trốn nữa chứ” Lâm Dư xoa xoa cái bụng, “Anh Lập Xuân, anh có quen biết với ma quỷ nào khác không?”

Cậu vẫn chưa quên vấn đề hôm qua Tiêu Trạch nói với mình, vì vậy lên tiếng dò hỏi. Lập Xuân mới đầu hơi bất ngờ, sau mới ngượng ngùng mà nói: “Lúc còn sống vốn đã không có bạn bè, nói gì chết thành ma quỷ chứ.”

Lâm Dư do dự nhìn về phía Tiêu Trạch, cứ sợ đáp án này sẽ làm cho đối phương thất vọng. Lát sau cậu vẫn tiếp tục mà hỏi: “Vậy chắc anh cũng từng gặp qua rồi ha, những người đó hình dạng ra sao? Có thể nói một chút cho tôi nghe không?”

Lập Xuân nghe vậy cũng nhớ lại: “Loại người nào cũng có, trẻ mới sinh, có người trẻ tuổi, người lớn tuổi thì vô cùng nhiều.”

“Vậy...” Lâm Dư nghi ngờ gì đó, “Nếu như sau khi chết hồn phách vẫn còn lưu lạc trên thế gian, mật độ tụ tập có lớn hay không? Có nhiều quỷ ở trên đường không vậy?”

Lập Xuân đội nón lên rồi trả lời: “Chỉ có thể là tới một năm thôi, đến lúc dĩ nhiên sẽ tan thành mây khói.”

Nghe xong cũng hiểu ra, Lập Xuân chắc chắn chưa từng nhìn thấy Tiêu Danh Viễn và Mạnh Tiểu Tuệ. Giờ phút này Lâm Dư tự dưng có chút u buồn, bản thân cậu có thể nhìn thấy hồn phách Lập Xuân, do đó có thể thay Tiêu Trạch dò hỏi một vài chuyện nhỏ về ba mẹ anh, nhưng mà cuối cùng lại không dò ra được cái gì hết.

Xe Jeep dừng lại trước ký túc xá cục quốc thổ, Tiêu Trạch tắt máy. Anh chỉ cần nhìn sự im lặng của Lâm Dư liền đoán ra được đáp án, không nói thêm cái gì, chỉ cởi dây an toàn rồi nói “Xuống xe”.

Bọn họ tiến vào tiểu khu, Lập Xuân thoải mái đi lại tiến lên trước, còn Lâm Dư thì đi bên cạnh Tiêu Trạch, đi một hồi cuối cùng cũng lấy hết dũng khí mà mở miệng: “Anh ơi, Lập Xuân nói sau khi chết có thể chỉ ở đây không tới một năm, cho nên...”

Tiêu Trạch đốt điều thuốc: “Không sao, quên nó đi.”

Lâm Dư vẫn không thể chấp nhận được: “Chắc chắn cô chú luôn ở bên nhau, còn rất nhớ anh nữa.”

Quả thật Tiêu Trạch chỉ hiếu kỳ mà thôi, lúc này lại bị Lâm Dư nhồi nhét mấy sự sến sẩm nên tự dưng bản thân có chút chùn xuống. Anh xoay gò má sang Lâm Dư nhả khóc đi, cười nói: “Đừng nghĩ nhiều, cảm ơn cậu đã giúp đỡ, buổi trưa mời cậu ăn gì hôm được chưa.”

Lúc cả hai đang nói chuyện, Lập Xuân dừng lại một tòa chung cư, ngửa đầu nhìn cửa sổ ở căn phòng lầu ba, nhưng y có vẻ không định đi lên. Trong khu nhà có một chị gái đi ra, nhìn qua bộ dáng có vẻ đang chuẩn bị đi làm.

Lâm Dư hỏi: “Anh Lập Xuân, anh không lên lầu nhìn một chút hay sao?”

Lập Xuân được hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Cậu nhìn xem, ở trên cửa sổ phòng có một tổ chim, những con chim yến đó suốt ngày hát liu lo không ngừng, mỗi buổi sáng không cần đặt đồng hồ vẫn có thể thức dậy.”

Lâm Dư ngẩng đầu nhìn lên, đúng là có mấy con chim non trong ổ.

“Sau khi tôi tự tử, đơn vị cơ quan cũng liên lạc với anh của tôi. Anh ấy chạy tới, muốn đổi mặt để tiếp thu rằng sự thật tôi đã chết rồi, sau đó muốn tự tay tiến hành hậu sự cho tôi, còn muốn thương lượng với cơ quan.” Lập Xuân nhìn ổ chim non kia lần nữa, “Khi còn bé cùng nhau lớn lên, giúp đỡ lẫn nhau, đến khi chết rồi, cũng chỉ biết gieo thêm phiền phức cho anh ấy.”

Lâm Dư nói: “Anh Lập Đông cực khổ lắm, thường xuyên phải tăng ca, dọn nhà còn phải chờ tới nửa đêm.”

Lập Xuân túm chặt mũ, chút da dẻ lộ ra dưới ánh mặt trời gần như trong suốt.

“Anh tôi lặng lẽ tổ chức hậu sự cho tôi, không thông báo gì với họ hàng người thân, càng không dám nói cho mẹ biết.” Y dường như muốn bật khóc, “Tôi cứ nghĩ là anh ấy chưa dám mở miệng, thời gian sau mới phát hiện thì ra anh ấy không muốn nói.”

“Anh Lập Đông hay đóng giả anh, là vì sợ cụ bà Tiểu Hoa không chịu được kích thích.”

“Đúng như thế.” Lập Xuân ngừng lại hồi lâu, “Nhưng mà sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện ra thôi, vì sợ tương lai mẹ sẽ nghi ngờ nên cứ vất vả đóng giả thành tôi. Đến chết vẫn còn liên lụy anh ấy, tôi quả thật không phải con người mà.”

Cả hai chỉ biết im lặng hồi lâu, Lâm Dư muốn an ủi cũng không biết mở miệng nói sao cho phải.

Một lúc sau, Lập Xuân bi thương mà nói “Nhưng tôi quả thật không đi nổi nữa rồi.”

Rời khỏi khu ký túc xá, bọn họ đến quê nhà của Lập Xuân, một thôn hẻo lánh ở gần thị trấn Hiếu Thủy. Đường xá trong thôn khá run xóc, không tốt cho lắm, lúc đi ngang qua người dân trong thôn ai cũng tò mò nhìn vào trong xe.

Dừng lại ở trước một cái sân, Lập Xuân xuống xe đi vào đó hơn một phút. Lâm Dư nhìn cửa lớn đóng chặt nói: “Vừa cũ vừa rách, anh Lập Xuân đúng là khổ hơn người khác rất nhiều.”

Tiêu Trạch tán đồng: “Cụ bà Tiểu Hoa một mình nuôi nấng hai đứa con trai rất vất vả, chắc chắn là không có tiền để tu sửa lại căn nhà.”

Qua khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ, Lập Xuân đi ra từ trong sân, lúc đi y cứ cúi đầu cho nên không thấy rõ biểu cảm. Bọn họ rời đi, cuối cùng dừng ở dưới ở trước cổng làng cạnh cây hòe lớn. Ở dưới gốc cây có một tảng đá to, đám trẻ nhỏ vây quanh đó chơi đùa, lúc xô đẩy nhau va vào tảng đá cũng không khóc, ai nấy nhìn khỏe mạnh vô cùng.

Lập Xuân ngồi một mình ở ghế sau, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Lúc mẹ tôi sinh hai em tôi ra, người trong thôn ai nấy đều đến chúc mừng, còn đặc biệt ước ao ghen tỵ. Người trong thôn này lạc hậu, vẫn còn tư tưởng trọng nam khinh nữ, đa số đều hiếm được thằng con trai, nhà tôi lại sinh đôi, cho nên ai cũng nói nhà tôi có phúc.”

Sau đó ba của hai anh em ở bên ngoài làm công cho người ta không may qua đời, cụ Tiểu Hoa trở thành góa phụ chăm hai đứa con thơ. Mọi người cũng đồng tình, nói rằng số mạng không ăn thua gì, bọn họ không có số hưởng.

“Từ nhỏ hai anh em tôi đã đặt ra mục tiêu, sau này trưởng thành sẽ kiếm thật nhiều tiền để mẹ có thể sống yên vui không lo nghĩ.” Âm thanh của Lập Xuân rất nhẹ, không giống như đang kể lại chuyện xưa mà nói mới “Đối với người trong thôn, chuyện xây nhà cưới vợ chính đã là chuyện lớn rồi, nếu như có thể đi đến một thị trấn khác thì tương lai vô cùng rộng mở.”

Lúc Lập Xuân và Lập Đông còn đi học, cả hai đều chưa từng để cụ bà Tiểu Hoa lo nghĩ cái gì, bọn họ biết rõ thân phận của mình giống như những học sinh nhà nghèo khác, nỗ lực học tập chính là con đường tất duy nhất lúc này.

Lập Xuân nói: “Tôi không có can đảm như anh trai, một lòng chỉ muốn yên ổn tìm một công việc đàng hoàng. Lúc còn đang đi học bản thân luôn hy vọng có thể tiến vào quốc thổ, phát huy khả năng gì đó.”

Lúc y mới tiến vào viện quan sát đất đai, dường như mỗi ngày đi làm đều nở nụ cười, cảm giác như đang từng bước hoàn thành giấc mơ của mình vậy.

“Thực ra tôi phải thi tận hai năm, năm thứ nhất thi viết đạt được thành tích đầu bảng, nhưng phần phỏng vấn không vượt qua. Anh của tôi an ủi sẽ sớm được nhận được giấy ứng tuyển thôi, còn nói tôi nghĩ quá nhiều rồi.”

Y nói xong liền nghĩ tới Lập Đông, “Anh của tôi quả thật nói không sai. Năm thứ hai tôi vẫn đứng thành tích số một, lúc phỏng vấn đều có lãnh đạo thành phố tới kiểm tra, tôi mới vượt qua. Sau đó đi làm thì nghe được, năm thứ nhất đã sớm chuẩn bị cho những người có quan hệ vào rồi.”

Lâm Dư vẫn luôn lặng yên nghe, cậu không có dò hỏi, cũng chẳng nói chen vào. Giấc mộng công việc của Lập Xuân vừa mới mở ra đã không công bằng, nhưng sự không công bằng kia chỉ mới là khởi đầu mà thôi.

Xe đột nhiên khởi động, Tiêu Trạch đạp chân ga chạy khỏi cửa làng. Xe Jeep lao nhanh trên con đường đất không mấy bằng phẳng, khói xe hất lên đều bị đám bùn đất che vùi.

Lâm Dư im lặng không nói, lúc này không nhin được mà suy đoán nguyên nhân Tiêu Trạch muốn từ chức công việc kia. Có những buổi tối, cậu nhìn thấy Tiêu Trạch dựa trên bàn công tác, hoàn thành từng bài báo cáo một, không ngừng xem qua dữ liệu mới cùng những bài luận văn, nếu như không còn hứng thú với công việc, cũng sẽ không làm những chuyện như thế.

Lẽ nào Tiêu Trạch cũng gặp phải chuyện không công bằng hay sao?

“Anh ơi...” Cuối cùng cậu cũng lên tiếng.

Tiêu Trạch không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm con đường phía trước rồi nhấn ga gia tốc, hết như một cuộc rong ruổi không có hồi kết.

Lập Xuân quá đỗi quen thuộc với mỗi con đường nơi đây, y đại khái đoán được Tiêu Trạch muốn đi đến chỗ nào. Dọc theo đường đi trải qua từng phố lớn ngõ nhỏ, có những con phố cũ rêu phong, cũng có những đường nhựa được tu sửa mới. Anh tựa như cưỡi ngựa xem hoa, ngắm nhìn từng thước phim quen thuộc.

Tuy bận rộn nhưng yêu quý công việc này, tăng ca cũng sẽ thấy vui vẻ hơn.

Những thực tập sinh mới tới, bởi vì đối phương có quan hệ, cho nên y không dám phanh phui ra quá nhiều vấn đề, chỉ có thể yên lặng khắc phục hậu quả.

Dẫn nhân viên thử việc tới hết như thực tập sinh, y phải làm gấp đôi phần việc.

Người không ngừng gia tăng, có người lên chính thức, có người được thăng chức, nhưng y mãi mãi vẫn ngồi tại vị trí này.

Một năm, ba năm, năm năm, tám năm, y vẫn ngồi ở cái bàn ấy mà hoàn thành từng hạng mục công trình lớn nhỏ, dần dần biết bao nhiêu thực tập sinh cùng nhân viên thử việc.

Đến khi nhân viên bão hòa, y cứ tưởng có thể thoải mái được một chút. Nhưng mà người đến thì lại đến, vì vậy y phải làm cho xong việc dẫn dắt nhân viên.

Kết quả lãnh đạo nói y không thích hợp vị trí này, trực tiếp điều đến trung tâm chấn chỉnh đất đai. Học bổng mà y kiếm qua bốn năm miệt mài đại học, hai năm đều đứng nhất trong kỳ thi tìm việc ở quốc thổ, chưa từng kéo dài kỳ hạn bất kỳ hạng mục công trình nào, cũng chưa từng xảy ra sơ suất.

Ở năm thứ tám, y vì cái lý do “Không thích hợp” bị điều đi.

Anh phanh xe gấp làm Lâm Dư suýt chút nữa bị đụng vào kính chắn gió. Anh tắt máy trước tiếng kêu inh ỏi của động cơ, tay cầm lái như mặc sức hoành hành, sau đó rút chiếc chìa khóa ra, mọi thứ nhanh chóng trở nên im lặng.

Lập Xuân ngẩng đầu, nhìn thấy cửa lớn của vùng quốc thổ, cũng nhìn thấy tòa cao ốc mà y từng gieo mình xuống.

Lúc này Tiêu Trạch mới mở miệng: “Anh dùng sinh mạng của mình cống hiến gần mười năm, lúc nhảy xuống lầu ngã chết chỉ vốn vẹn vài giây. Lúc ngã xuống có từng hối hận không? Nếu khi đó không hối hận, vậy bây giờ liệu anh có hối hận?”

Lập xuân kinh ngạc nhìn tòa nhà kia, trong đầu hiện lên một đoạn phim nhỏ chưa được chiếu xong.

Y phát hiện mình không hợp với trung tâm chấn chỉnh đất đai, y chỉ rành về kỹ thuật, không giỏi giao tiếp với mọi người xung quanh. Cũng vì tám năm kinh nghiệm bị hạ chứ cho nên cũng không có ai cam lòng giúp đỡ y.

Đơn vị thi công, lãnh đạo, thôn dân, anh không biết người nào khó ứng phó hơn.

Đầu tháng ba, y gọi vô số cuộc, cầu xin cho bản thân được quay về, dù cho phải ra ngoài làm kỹ thuật cũng được. Sau đó, không ai chịu nhận cuộc gọi cuộc y cả.

Nửa năm trôi qua, một năm qua đi, sau đó lại một năm nữa.

Đã mười năm, mười năm nay y chưa bao giờ cảm thấy vui.

Một lần nữa đi vào khu cao ốc, sau đó đi vào văn phòng mình từng làm việc. Hai năm trước đồng sự cùng lãnh đạo được thăng chức, chuyển đi làm chức vụ thanh nhân, còn y chỉ là ngồi bên cạnh những người mới, đối phương sẽ tò mò nhìn y.

Sau đó mọi người giới thiệu cho người mới biết, nói y đã từng là kỹ thuật viên tốt nhất ở phòng bên.

Thì ra anh là người tốt nhất.

Lập Xuân lau mặt, cuối cùng cũng trả lời vấn đề của Tiêu Trạch: “Tôi không hối hận.”

Đã chết rồi sao? Đúng vậy.

Tan xương nát thịt có đau không? Đau chứ.

Lập Xuân cười rộ lên: “Nhưng tôi được giải thoát rồi.”

14. Quyển 1 - Chương 13

Thị trấn ở đây ít khi tắc đường, cho dù vào lúc tám chín giờ cũng có thể thông thả mà chạy. Tiêu Trạch lái xe lên xa lộ, vừa qua khỏi trạm thu phí đầu tiên thì mây đen trên trời đã ầm ầm kéo tới.

Xung quanh hai bên là những ngọn núi không cao mấy cùng đồng ruộng vẫn còn chút xanh biêng biếc, chờ tới khi qua mùa hè rồi chẳng mấy chốc sẽ thay da đổi thịt thôi. Tầng mây càng lúc càng xuống thấp, khò khè phát ra hai tiếng sấm, sao một lát thì những hạt mưa cỡ bằng hạt đầu tí tách rơi xuống.

Đang chạy trên đường đất trong thôn cho nên xe Jeep đã dính một thân bụi bẩn, cũng may mưa xuống thuận tiện có thể tẩy rửa một chút. Bên trong xe vô cùng yên tĩnh, Lâm Dư nghiêng người không chút nhích nhích mà nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe.

Phía sau một mảnh trống không, không rõ Lập Xuân đang làm cái gì.

Tiêu Trạch tiện tay vặn radio, một giọng nữ mơ hồ mà truyền đến, cảm giác như đang nhả khói trong lúc hút nicotine. Anh liếc mắt vội vã chạy qua hàng núi xanh thẳm, cảm thấy cảnh tượng này có chút quen mắt.

Lần mang tro tàn của Trần Phong trở về, cũng là trong không khí như thế này.

Tiêu Trạch khó tránh khỏi mà nghĩ đến Trần Phong. Thật ra Trần Phong có rất nhiều điểm tương đồng với Lập Xuân, chỉ là đến tận khi đối mặt ngã ba đường, nói trắng ra là đến khi sự nhẫn nại đạt tới giới hạn nào đó, bọn họ mới chia nhau ra, mỗi người chọn lấy một con đường khác nhau mà bước đi.

Phí công phí sức, cuối cùng kết cục vẫn hết nhau.

Tiêu Trạch tắt radio đi, để tránh hơi nước đọng trên kính xe, anh chỉ có thể mở máy điều hòa. Một lát sau, bỗng dưng Lâm Dư dựa vào cửa sổ xe cuộn mình, nhìn qua có vẻ rất lạnh.

Tiêu Trạch nhìn thẳng về phía trước: “Trong túi phía sau có áo khoác, tự mình lấy đi.”

Lâm Dư vặn thân thể ra sau lấy ba lô, lúc đối diện ánh mắt Lập Xuân chỉ có thể cười gượng một cái. Tâm tình bây giờ của cậu không được tốt cho lắm, tìm không ra tình trạng của cha mẹ Tiêu Trạch, lại nghe kể chi tiết về số phận của Lập Xuân, hiện tại một chút sức lực phá tan bầu không khí im lặng cũng không có.

Không ngờ Tiêu Trạch lại lên tiếng hỏi: “Lập Xuân, lúc anh còn làm ở việc quan sát đất đai, tuy rằng làm không vui, mà tốt xấu gì cũng là công việc anh yêu thích. Vậy lúc bị điều đến trung tâm chấn chỉnh đất đai có từng nghĩ sẽ từ chức hay không?”

Bên trong buồng xe là một trận yên tĩnh, Lâm Dư không truyền đạt gì, tỏ rõ Lập Xuân không trả lời câu hỏi của anh.

Tiêu Trạch tiếp tục hỏi: “Nhịn hai năm, nhịn đến không chịu nổi, vậy mà tình nguyện lựa chọn cái chết cũng không tìm cách thoát khỏi dàn thể chế kia. Anh Lập Xuân, nếu anh lui một bước đổi sang con đường khác, có khả năng kết quả sẽ không như vậy.”

Anh nói xong liền nắm chặt vô-lăng, cảm thấy bản thân có hơi đi chệch hướng.

Ban thân anh vốn dĩ không phải là người trong cuộc, cũng chưa từng đối mặt qua những thứ Lập Xuân

từng trải. Với điều kiện mà anh đang có thì nghi vấn kia có vẻ hơi bị ngu ngốc. Tại sao không từ chức, tại sao không vứt bỏ người nhà, tại sao không đổi con đường đi.

Nào có nhiều thứ tại sao như vậy, vốn không ai có quyền dùng lập trường của mình mà đi đánh giá sự lựa chọn của người khác.

Tiêu Trạch hơi quay đầu: “Xin lỗi, coi như tôi chưa từng hỏi qua.”

Lâm Dư ngồi yên đợi, lại mơ hồ nghe thấy Lập Xuân đang nhìn núi xa cùng khói mưa trả lời với âm thanh nhẹ như có như không: “Tôi vốn không còn đường nào để đi cả.”

Phần về sau không người lên tiếng, Tiêu Trạch chăm chú lái xe, Lâm Dư vùi mình trong áo khoác ngăn người. Tối trưa cũng về đến thành phố, chờ tới khi bảng hiệu tiệm sách Mắt Mèo đập vào mắt, rốt cuộc hai người lúc này mới hoàn hồn.

Tiêu Trạch vừa vào cửa liền bị đám mèo vây quanh, hai ngày không ở nhà, sáu chú nhóc hoang này vốn có kinh nghiệm phong phú lưu lạc cho nên không cần lo lắng gì nhiều.

Anh ngồi ở trên ghế mây mở đồ hộp, Lão Bạch đứng ở trên tay vịn meo meo kêu loạn, sau đó còn bị anh đẩy một cái xuống đất.

Bên chân bây giờ là một đám lông xù vây quanh, Tiêu Trạch lấy tay sờ đầu Tiêu Danh Viễn, tiếp theo lại chuyển sang Mạnh Tiểu Tuệ. Lúc sau, Tiêu Trạch nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Dư đứng ở cửa nhìn ra ngoài đường, có lẽ là đang nói chuyện cùng Lập Xuân.

“Anh Lập Xuân, anh muốn đi đâu?”

“Tôi phải về nhà, muốn ở một lúc với mẹ và anh.”

Lâm Dư ngẫm lại cũng thấy đúng, bất cứ ai sau khi chết hồn chưa bị phách tán đều sẽ về quanh quẩn bên người thân gia đình của mình. Vừa giữa trưa nay thôi, cậu đã bị cuộc đời đau thương của y làm cho vô cùng đau khổ, bây giờ chỉ hỏi một câu: “Vậy lúc nào anh thì lại đây đọc sách?”

Lập Xuân trả lời: “Tôi cũng không biết rõ nữa. Nhưng mà hai người vẫn nên bớt tiếp xúc với tôi đi, tôi không biết mình có thể gây ra xui xẻo cho người ta không, dù sao... Tôi cũng chẳng may mắn gì.”

Đến nước này mà y còn lo lắng có mang vận xui đến cho người khác hay không. Lâm Dư cảm thấy đáy lòng mình vô cùng chua xót, nhưng vẫn cố cười một cái: “Sao anh mê tín như vậy chứ, hay để tôi vẽ bùa cho, trên lá bùa viết một chữ Phúc, có thể anh sẽ gặp may mắn đó.”

Người qua lại trước tiệm sách không nhìn được mà nhìn cậu, Tiêu Trạch ôm Mạnh Tiểu Tuệ ngồi ở trên

ghế mây, chú ý ra liền mở miệng giục: “Nhanh chóng cho người ta đi đi, nếu không người qua đường sẽ nghĩ cậu là tên thần kinh thích lằm bằm nói chuyện một mình bây giờ.”

Lập Xuân cuối cùng cũng về nhà, Lâm Dư nhìn theo một lúc sau mới đi vào cửa. Thường ngày cậu sẽ đi tới bên cạnh ghế mây Tiêu Trạch mà ngồi xuống, hôm nay tự dừng lại trực tiếp lên lầu. Cậu bước đi vô cùng chậm, cứ như đem từng chút một cân nhắc cho kỹ: người đi xem bói đều là Lập Đông, đến tiệm sách là Lập Xuân. Lập Xuân ra đi vào mùa đông năm ngoái, chỉ có một mình Lập Đông biết, hẳn đóng giả thành Lập Xuân là vì không muốn cho cụ bà Tiểu Hoa thương tâm.

Tỉ mỉ phân tích xong cũng vừa đúng lúc đụng phải cửa lầu gác. Lâm Dư đi vào ngồi ở bên giường, lại bắt đầu nhìn qua cửa sổ nghiêng mà phát ngốc.

Cậu nhớ tới cái lần mà mình leo lên nóc nhà ngắm sao kia, tòa nhà này cũng chưa tới ba tầng, chỉ là hai tầng cũng thêm tầng gác nhỏ, thế lúc lúc gần ngã xuống gần như hù chết cậu. Lập Xuân từ văn phòng cao như vậy mà ngã xuống, cũng biết tâm trạng y ra sao, tuyệt vọng đến cỡ nào.

Lúc này ở bên ngoài lầu gác vang lên tiếng bước chân, thảng tới cửa mới ngừng, sau đó là tiếng gõ cửa. Sáng sớm chưa có ăn gì, Tiêu Trạch cũng hứa đưa Lâm Dư đi ăn giò hầm, cho nên anh mới đi lên gọi người.

“Trứng bọm, đi ra ngoài ăn cơm.”

Lâm Dư chẳng thấy ngon miệng cũng không muốn động đậy bèn trả lời: “Anh cứ ăn đi, em buồn ngủ rồi.”

Tiêu Trạch không nói gì trực tiếp quay người đi xuống lầu. Dọc trên đường về anh sớm đã nhìn ra tâm tình của Lâm Dư không tốt, mà nhịn ăn một bữa cũng không chết đói được, từ trước đến giờ anh vốn không phải mẫu người gia trưởng quan tâm chu toàn gì.

Nói như thế thôi, chứ sau khi ra ngoài ăn xong anh vẫn gói một phần giò hầm, sẵn tiện mua thêm trái dưa to nặng năm cân về cho cậu.

Giữa trưa nay vừa mới ghe xong chuyện cũ bi thương, Tiêu Trạch không có tâm trạng mở cửa đón khách. Huống hồ chuyện làm ăn bình thường cũng không tốt lắm(*), cho nên thẳng thắn treo bảng nghỉ ngơi.

() : chẳng ra làm sao, không tốt lắm, không khá mấy.*

Hai người cứ thế mà ngủ hết một buổi trưa, đến khi tỉnh lại vừa đúng lúc có thể nằm ở trên giường mặt trời lặn. Tiêu Trạch nhìn mặt trời đỏ rực, (nhớ tới một câu nói trong Phúc âm Matthew: Chớ vì ngày mai mà sầu lo, bởi vì ngày mai ắt sẽ có sầu lo của ngày mai; một ngày khó xử, một ngày gánh vác là đủ rồi.

Sau một lúc thì anh cũng xoay người xuống giường, cảm thấy ngày hôm nay xảy ra đủ thứ chuyện khiến bản thân khó xử, cho nên hiện tại cần phải đi uống vài ly mới có thể tiêu hóa bớt đi

Anh thay quần áo xong liền đi xuống lầu, lúc đi được một nửa cảm thấy tầng gác yên lặng không một âm thanh, chẳng lẽ trứng bọ bọ kia không có trên đây? Anh vội xoay người trở lại, đúng lúc muốn ra ngoài nên qua dạo dò cậu nhớ khóa cửa.

Đẩy cửa gác nhỏ ra, mặt trời lặn, đèn thì không bật nên bốn phía tối tăm vô cùng. Anh nhìn theo chút tia sáng le lói chiếu vào trên giường, mơ hồ có thể thấy Lâm Dư đang ngồi trên đó ngẩn người.

Người thích thơ thần ngẩn người vốn không ít, nhưng người chỉ mới qua một buổi trưa liền biến thành cái dạng này thì Tiêu Trạch mới gặp qua lần đầu.

Lâm Dư ngồi trên tầng gác buồn bực mấy giờ liền, đã vậy ở đây không có máy điều hoà không khí, đoán chừng ngồi ngộp ở đây chút nữa thể nào cũng bị sốc nhiệt. Lúc này khắp người cậu đều toàn là mồ hôi, trán tóc ướt đầm, cái áo thun dán sát vào thân thể, hai chân mặc quần short kia cũng chảy ròng ròng.

Hai mắt của cậu không chút thần thái, hệt như lúc trước giả mù vậy.

Tiêu Trạch dựa vào cửa: “Cậu sa sút cái gì? Chẳng lẽ cậu cũng muốn nhảy lầu sao?”

Lâm Dư lắc đầu một cái vô cùng khê: “Anh ơi, hôm nay em thấy cả người chán ơi là chán. Ngày hôm nay cùng Lập Xuân đi dạo, nghe anh ta kể lại nguyên do, em cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.”

Cậu vốn phiêu bạt khắp nơi nên cũng xem như không buồn không lo, nhưng lại chẳng hề nghĩ tới cõi đời này lại có người sống khổ cực tới như vậy.

Hơn nữa còn khổ trong lòng, lắng đọng ngày qua ngày, sau đó tích lũy từ năm này qua năm khác.

Hơi nóng trong người Tiêu Trạch cũng vào phòng, anh bèn mở cửa sổ ra để gió mát ủa vào. Tiếp theo sau, anh mở cái ghế tựa ra ngồi xuống trước giường đối diện với Lâm Dư mà nói: “Cậu và anh ta không quen không biết, cho nên chuyện người đó sống sót hay chết cũng không liên quan gì tới cậu cả. Hơn nữa bị bầm lẳng xuống, loại này thương tổn xuân thu buồn không có bất kỳ ý nghĩa thực tế.”

Bạn nhỏ Lâm Dư bắt đầu xiêu vẹo quần quai trên giường: “Lòng em yếu đuối lắm, em còn đau lòng cho cụ bà Tiểu Hoa và anh Lập Đông nữa.”

Tiêu Trạch lấy tay chọt chọt vị trí dưới sườn của Lâm Dư: “Đau lòng thì được lợi ích gì, không bằng cậu xem phong thủy cho Lập Đông, xoay chuyển tài vận cho anh ta. Sau đó miễn phí xem bói cho cụ bà, đừng có mỗi lần xem xong đều lấy hai mươi đồng của người ta.”

Lâm Dư có chút ngượng ngùng: “Cụ bà Tiểu Hoa đâu có chịu đâu.”

Dưới sườn từ chọt biến thành gãi, khiến cậu ngứa đến không chịu được, Lâm Dư nằm lẩn qua lẩn lại, một

bên cười một bên lại xin tha. Cậu rớt cuộc cũng không còn sức đau mà đau lòng, ra sức trở mình, thậm chí lực hơi mạnh cho nên ngã xuống giường. Cũng may Tiêu Trạch đang ngồi ở bên giường nên mới đuổi tay ra đỡ lấy cậu.

Tư thế này có hơi bị kỳ quái một chút, Lâm Dư nhào vào giữa vùng ngực và bụng của Tiêu Trạch, cậu ngửa đầu liền thấy Tiêu Trạch đang nhìn mình từ trên xuống. Tâm tư trong đáy mắt Tiêu Trạch không rõ là gì, chỉ gơ tay sờ lên gò má của cậu, tiếp đến là vân vê khuôn mặt, sau cùng liền bóp lấy chóp mũi.

Lâm Dư không dám lộn xộn: “Anh ơi, anh đang nghĩ gì thế?”

Tiêu Trạch trả lời: “Tôi đang nhớ ra xem cậu rớt cuộc là ai.”

“Em có thể là ai được chứ, em chính là cháu ngoại của bà Đồng Tiểu Nguyệt mà.” Lâm Dư ngồi phịch luôn dưới đất, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Trạch. Lúc sau tự đứng cúi đầu sờ sờ mấy con chữ cái nằm trên áo, thì ra là giờ đã thấy đối bụng rồi.

Đỉnh đầu bất ngờ ầm ập, là lòng bàn tay của Tiêu Trạch sờ lên.

“Trứng bịp bợm, cậu có tính đúng hay không thì tôi không biết, nhưng tôi vốn chẳng tin chuyện kia. Huống hồ lúc trước cậu giả bộ mù, cho nên tôi vẫn thấy cậu giống một tên giả danh lừa bịp.” Tiêu Trạch đè lại đầu Lâm Dư, “Nhưng cái chiêu kim thiên thoát xác kia đúng thật rất trâu bò, giờ nghĩ lại vẫn còn thấy khó tin.”

Lâm Dư thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên mà nói: “Em cũng nói thật cho anh nghe, thật ra lúc đó em cũng bối rối dữ lắm, trước giờ em chưa từng nghĩ mình có khả năng này đâu.”

Tiêu Trạch đùa cợt: “Đột nhiên đả thông được hai mạch Nhâm Đốc(*) hả?”

()**Mạch Nhâm** () là mạch của các kinh âm. Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người (một mạch thấu tóm các kinh dương và một mạch thấu tóm các kinh âm). Cái này luyện được chút ít khí công. Cách đả thông tìm hiểu thêm ở: <http://thichduthu07.blogspot.com/2013/09/thong-mach-nham-oc.html>*

Lâm Dư cười ngây ngô: “Chắc là vậy đó! Anh Lập Xuân là con ma đầu tiên em nhìn thấy, giờ nhờ người ta mà còn kích hoạt được kỹ năng nữa, em đúng là có duyên với anh mà!”

Nói nhảm hai ba câu xong, cậu như có lại sức lực, không còn u sầu nữa. Tiếp sau cậu bồng dịch người về phía trước, vịn lên hai tay Tiêu Trạch, muốn đối phương cúi đầu xuống nghe mình thì thâm tâm sự.

“Anh ơi, anh ghé sát vào chút đi.” Chờ Tiêu Trạch phối hợp cúi đầu, cậu mới nhỏ giọng nói, “Vừa nãy là lừa anh thôi, bây giờ em sẽ kể bí mật của em cho anh nghe.”

Tiêu Trạch cảm giác được đối phương đang thở ra từng hơi, “Nói nghe xem.”

Lâm Dư chậm rãi mở miệng: “Thật ra em đã hơn 300 tuổi rồi đó.”

“...” Tiêu Trạch nắm chặt tay, tự nói với bản thân không thể đánh người già, sau đó mới thông đúng đắn. Anh ngồi thẳng rừ mắt nhìn bản mặt muốn ăn đấm kia, hỏi: “Vậy có bao nhiêu thằng chồng chết rồi?”

Lâm Dư sửng sốt: “Em đếm không có hết, chắc là đứng đầy ở Trường Thành đó anh!”

Tiêu Trạch tát một cái lên gáy cậu, hận không thể moi não tên này ra xem có bị úng nước hay không: “Chảnh dữ vậy, Trường Thành đúng là rộng hơn cửa nhà nhiều, xem ra tôi phải cố gắng chút nữa mới đuổi kịp cậu.”

Lâm Dư không phát hiện ra đề tài đang bị đi lệch: “Ai cho anh so đo cái này chứ?!”

“Có ai đâu, hư vinh thôi mà.” Tiêu Trạch nhìn cậu cười, sau đó đẩy cậu ra mà đứng dậy đi ra ngoài. Lâm Dư nhìn thấy nụ cười liền biết người này lại đùa giỡn mình, vì vậy lạnh lùng truy hỏi: “Anh ơi, anh định làm gì đó?”

() hư vinh: hão huyền, không có thật, hư vô, chỉ người thích ôm mộng hão huyền hay mấy cái danh ảo.*

Lúc này Tiêu Trạch đã đi xuống lầu: “Đi quán bar tìm thú vui, cậu ở nhà trông cửa tiệm đi.”

Lâm Dư tức giận tới mức nện xuống giường, cậu biết quán bar này, là do anh trai xinh đẹp kia mở. Cậu chưa từng đến mấy chỗ đó, cho nên chưa biết người bên trong không phải ai cũng lăng lơ như vậy.

Dựa vào cái gì mà bắt cậu ở nhà trông cửa tiệm chứ, cậu không thèm trông luôn!

Lâm Dư ngồi một mình ở phòng ăn gặm cái giò bự, gặm giò xong bay qua xử quả dưa hấu. Cậu rất chi là thiếu đạo đức, ăn dưa chỉ moi chính giữa mà ăn. Ăn uống no đủ liền khóa cửa bay tới tiệm net, trực tiếp bao một đêm.

Cậu cũng không có sở thích gì khác, khởi động máy liền đi vào một diễn đàn lớn, phát ra mấy lời mới giúp người ta xem bói, sau đó dùng cả buổi tối xem bói tay cho mọi người đang online trên mạng.

Gần đến hơn bốn giờ sáng, cậu mới từ tiệm net trở về, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính cả đêm cho nên bây giờ cảm thấy hoa mắt chóng mặt chỉ muốn bò lên giường ngủ. Cậu về đến nhà, mới vừa ngồi xuống bậc thang cửa liền suy nghĩ có nên đi làm thêm một cái chìa khóa hay không. Nhưng quan trọng hơn là Tiêu Trạch liệu có đồng ý giao chìa khóa tòa nhà này cho cậu? Cậu không có chút tự tin nào về chuyện này cả.

Một đêm không chợp mắt, giờ phút này, cơn buồn ngủ như từng dòng thủy triều mạnh mẽ đánh ập trên sông, Lâm Dư chôn mặt vào trong đầu gối, cứ thế mà ngủ quên.

Sáu giờ rưỡi, phía sau phát ra một tiếng “Kẹt”, cửa mở.

Lâm Dư quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Trạch mặc đồ thể thao bước ra mới kinh ngạc mà nói: “Anh có ở nhà hả!”

“Rạng sáng hôm qua mới về nhà.” Tiêu Trạch chuẩn bị đi chạy bộ, anh xách Lâm Dư lên vào nhét trong cửa, “Đầu đất, chó hoang còn tỉnh hơn cậu nữa.”

Anh chạy chậm hơn một tiếng đồng hồ, sau đó trở về còn xếp hàng mua bánh rán. Trong thời gian chờ đợi, Tiêu Trạch lấy điện thoại di động ra xem tin tức buổi sáng, xem xong mới nhớ ra từ lúc rời thôn Hiếu Thủy vẫn chưa thông báo tiếng nào với chủ nhiệm Lưu.

Anh nhấn nút gọi, sau khi vang hai tiếng nhạc thì bên kia bắt máy, chủ nhiệm Lưu vẫn tỏ thái độ niềm nở hết như cũ.

Tiêu Trạch vào thẳng vấn đề: “Chủ nhiệm Lưu, tôi đã về đến thành phố, cảm ơn anh đã chiêu đãi nồng hậu. Lần sau anh có đến thì nhớ tìm tôi, tôi sẽ đãi lại anh một bữa.”

Chủ nhiệm Lưu nói: “Sao về nhanh như vậy, tôi đã sắp xếp thời gian chuẩn bị gặp nhau thêm một hai lần nữa luôn rồi, lần sau nhất định phải cho tôi chút mặt mũi, đãi anh thêm vài lần nữa.”

Nói chuyện đôi ba câu thì bánh rán cũng được làm xong. Tiêu Trạch cầm lấy trở về, chuẩn bị nói câu tạm biệt để kết thúc đối thoại. Bỗng nhiên chủ nhiệm Lưu cười cợt, dặn dò: “Đội trưởng Tiêu, chuyện của Lập Xuân mong anh đừng nói ra ngoài, ở bên này chúng tôi đều cố gắng dè xúing. Hơn nữa qua lâu như vậy rồi, đem ra nói giải buồn cũng chẳng mới mẻ gì đâu.”

Giải buồn. Tiêu Trạch rất muốn cười.

Đây là cái chó má gì đây

Chủ nhiệm Lưu còn cố ý nói: “Chuyện Lập Xuân trong cục vô cùng bất ngờ, chuyện này còn xem như là điển hình. Nếu anh có chuẩn bị về viện nghiên cứu thì nhớ kiểm tra kỹ, xem ai tâm trạng không bình thường hay không, đừng để lại như con thiêu thân(*) thì nguy.”

()Thiêu thân là tên gọi chung các loại bọ cánh nửa và bọ nhỏ có cánh, thường lao vào lửa, vào ánh sáng không màng sống chết, trong trường hợp này nó ám chỉ con người sau khi cảm thấy tuyệt vọng sẽ làm những hành động dại dột khác, có khi biết chết vẫn đâm đầu vào.*

Chủ nhiệm Lưu vội hét toáng lên: ” Đội trưởng Tiêu, anh không biết sao!”

Tiêu Trạch hỏi: “Không phải anh đã kể hết cho tôi sao, chẳng lẽ còn có ẩn tình nào khác?”

“Ai, cái này...” Giọng Lưu chủ nhiệm nhỏ đi, “Có lẽ hẳn sợ tội nên tự sát.”

15. Quyển 1 - Chương 14

Tiêu Trạch bước đi rất nhanh, bằng không mớ khoai chiên bên trong mềm đi, bánh rán sẽ ăn không ngon nữa.

Dọc theo đường đi, anh không ngừng nhìn thẳng, chân dài đi từng bước thật nhanh một nước vào nhà. Dừng chân lại trước bậc thang trên cửa, anh không vào vội mà chuyển mình ngồi xuống hút thuốc.

Chủ nhiệm Lưu nói, Lập Xuân sợ tội nên tự sát.

Tiêu Trạch nhìn chằm chằm tàn thuốc cháy thành làn khói kia, ngón tay căng cứng không thể phải xuống được. Nếu như chủ nhiệm Lưu không nói ngoa, vậy thì quả thật Lập Xuân đã đi đến đường cùng rồi.

Cũng chưa chắc, Tiêu Trạch cố phủ định, cho dù có tội thì phải chịu, nhưng đâu nhất thiết phải chọn cái chết chứ?

Tình huống khác, nếu chuyện chủ nhiệm Lưu nói không phải sự thật, để dọa người cũng tốt, để hàm oan Lập Xuân cũng được, chỉ là trước khi y chết gán thêm một mớ “Có tội” mà thôi. Cho nên xét hai tình huống này, tình huống Lập Xuân “sợ tội nên tự sát” nghe có vẻ chính xác hơn.

Thứ khiến Tiêu Trạch chần chờ, chính là anh không rõ mình có muốn biết sự thật hay không.

Khói cháy hết, một đoạn tàn thuốc không cần phải rơi đi. Tiêu Trạch đứng dậy vào nhà, đi qua một tầng lầu, đi tiếp lên cầu thang vẫn chưa thể ra một quyết định kỹ lưỡng. Anh đi tới phòng khách lầu hai thì dừng lại, nhìn thấy Lâm Dư đang nằm ngủ trên ghế sa lông.

Mặt thì ngửa lên trời, cánh tay thả xuống, ngón tay thì đung phẩy cái thảm trải trên sàn. Cả đêm qua Lâm Dư chưa chớp mắt lần nào, lúc này đã ngủ đến mức không biết đêm nay là đêm nào(*). Thực ra lúc nghe thấy tiếng động đầu óc đã tỉnh rồi, nhưng mà mí mắt vẫn không có mở ra nổi.

(*) : bắt nguồn từ *Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện*, ngoài ra còn nằm trong bài thơ “Vấn vương” [Kính Thi – Đường Phong], nghĩa của nó: đêm hôm nay là đêm nào?

“Thơm quá à...” Ngũ giác cũng tỉnh rồi.

Cậu mơ mơ màng màng vươn mình, sau đó không may ngã nhào một cái từ cái ghế không được rộng cho lắm xuống thảm trải sàn. Bị đau phải mở mắt ra, nhưng đôi mắt tròn xoe kia chỉ mở ra một khe nhỏ xíu, sau đó còn rằm rì: “Anh ơi... Lấy bánh rán ra đi.”

Tiêu Trạch chợt nhớ tới một ngày trước lúc còn chạy trên đường cao tốc kia, cái tên này cả người bày ra bộ dạng ưu thương đu víu lấy cửa xe, sau đó còn ngồi trên tầng gác mấy giờ liền, cũng chỉ vì câu chuyện thương tâm của Lập Xuân mà phát ngốc.

Thôi.

Không nói, cũng không hỏi.

Người đã chết rồi, biết tình hình cụ thể còn có ý nghĩa gì đâu, phải chăng chỉ đơn giản thỏa mãn sự hiếu kỳ của người sống, thế nhưng Tiêu Trạch không cảm thấy hiếu kỳ,

Có lẽ sự đồng cảm và oán giận đã đi sai đối tượng, Lập Xuân đáng giá được nhận những thứ này hơn.

Còn có giá trị gì đâu chứ?

Nếu như để trứng bọm đi hỏi, có khi hai loại kết quả kia còn làm bản thân thấy khó chịu hơn.

Vì thế cho nên chẳng có ý nghĩa chút gì.

Tiêu Trạch đi tới trước ghế sa lon ngồi xuống, nhét bánh rán vào trong tay Lâm Dư, sau đó mở ti vi mà xem đại một chương trình. Lâm Dư mở ra liền ngồi dưới thảm mà ăn, miễn cưỡng cho là tỉnh ngủ, còn dựa vào bắp chân của Tiêu Trạch nữa.

Cậu không chú ý mấy tới trạng thái của Tiêu Trạch, có đồ ăn là cả người tràn đầy hứng khởi: “Anh, xem phim điện ảnh hành động đi!”

“Sáng sớm ai phát phim hành động cho mà xem.” Tiêu Trạch tùy tiện chuyển một kênh khác, bên trong là tin tức được phát lại. Lâm Dư không đề nghị nữa, ăn đồ của người ta thì không thể nhiều lời(*), anh bật kênh nào thì cậu xem kênh đó.

(*) : được chỗ tốt của người ta cho nên không thể theo lẽ công bằng mà làm việc.

Trong tin tức nói buổi tối mấy ngày gần đây sẽ có sao băng, có thể là trong khoảng thời gian từ mười giờ rưỡi đến rạng sáng.” Anh ơi, thực sự có sao băng hả? Em còn tưởng phim truyền hình nói nhảm nữa cơ.”

Cậu quay đầu nhìn Tiêu Trạch, “Nhưng mà ước sẽ mất linh, loại cầu xin phù hộ này nên đến trưng cầu mấy chùa miếu chuyên nghiệp thì hơn.”

Tiêu Trạch dùng đầu gối đẩy cậu ra: “Nhanh ăn xong lăn xuống lầu làm việc, đừng có quây.”

Lâm Dư lập tức chậm rãi nghiêng ngẫm: “Em còn muốn đi bày sạp, em không làm đâu.”

Cậu cứ cho Tiêu Trạch sẽ dậy dỗ mình một trận, hay là đập cậu một cái, ai ngờ Tiêu Trạch chỉ nói thẳng: “Không chịu thì thôi, đi đâu đi nhanh” Giống như anh đang có chút phiền lòng vậy..

Lâm Dư không rõ hiện tại xảy ra chuyện gì, nhưng mà cái con người này một tháng đã hết hai mươi ngày không thể dịu dàng được chút nào, coi như cậu cũng quen rồi. Ăn xong dọn dẹp sạch sẽ, một đường thẳng tiến đến công viên chuẩn bị đi làm.

Ngày hôm nay cậu không mang theo thứ gì, chỉ tìm đại hai tấm quảng cáo tờ rơi trải lên bậc thang ở chỗ vườn hoa, sau đó ngồi xuống bắt đầu chuẩn bị mưu tính. Cậu đảo mắt chung quanh, tự hỏi không biết Lập Xuân hôm nay có tìm mình nói chuyện không nhỉ.

Đã là cuối tuần nên khá đông người, hơn nữa đã có không ít các cụ già đi công viên chạy bộ quen biết cậu, không cần thét to chuyện làm ăn cũng tự đến. Cậu cẩn thận mà làm việc nửa tiếng đồng hồ, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thấy cụ bà Tiểu Hoa.

Thế nhưng người bên cạnh bà là Lập Xuân hay là Lập Đông? Là Lập Xuân thật, hay là Lập Đông giả do Lập Đông hóa trang đây? cậu lại nghĩ đến, cụ bà Tiểu Hoa ở đây, chắc là Lập Xuân đã về nhà, cho nên người này có thể là Lập Xuân thật hoặc là Lập Đông mà thôi.

Nói tóm lại là hai anh chàng này khiến người ta lãng phí tế bào quá hà.

Đợi đối phương đến gần cậu mới nhìn kỹ lại, mắt người đàn ông này thâm quầng, vì vậy cậu liền xác định đây là Lập Đông. Người và ma quỷ vốn dĩ khác nhau, da dẻ Lập Xuân không có một lỗ chân lông đường vân hay tí tẹo màu máu nào, như tầng khói trắng mịn mờ, ngay cả mặt mũi cũng nhìn không thấy.

“Bà ơi, bà đến tập luyện hả.” Lâm Dư chủ động chào hỏi, “Anh Lập Đông, cuối tuần nghỉ ngơi cho tốt nha, sắc mặt anh không được tốt cho lắm.”

Cụ bà Tiểu Hoa cười nói: “Nó bận lắm, ngày nào cũng về trễ, bà bảo để mình bà đi dạo công viên được rồi, thế mà nó vẫn không yên tâm.”

“Anh đang hiếu thảo với bà đó.” Lâm Dư không chút biến sắc mà nhìn chung quanh một chút, muốn tìm kiếm thân ảnh của Lập Xuân, “Thật ra bà có thể kết bạn với mấy cụ bà trong khu này, mỗi ngày cùng nhau đi tập luyện ở công viên.”

Lập Đông thực sự rất mệt, trong lúc cụ bà Tiểu Hoa nói chuyện cùng Lâm Dư, y đứng bên cạnh ngáp không ngừng, đoán chừng lúc hai người nói xong chắc anh cũng đã gục xong một giấc.

“Anh Lập Đông, gần đây tôi có mở rộng thêm mục tới nhà xem phong thủy, anh có cần không?” Lâm Dư vẫn chưa có quên nhiệm vụ cấp tài vận cho đối phương, nói tới thành khẩn, “Nếu tôi nhìn ra, có thể ăn một chén mì sốt thịt ở nhà anh được không?”

Lập Đông vừa ngáp vừa vui mừng: “Nhìn không ra cũng có thể ăn, miễn thì tự chịu nha.”

Nói chuyện qua lại vài câu, Lập Đông dẫn cụ bà Tiểu Hoa đi vào. Lâm Dư lúc này nhìn ra xung quanh, cuối cùng ở con phố đối diện cũng nhìn thấy Lập Xuân. Dưới ánh mặt trời, cho nên Lập Xuân không rõ ràng lắm, cứ như một chút nữa sẽ bốc hơi biến mất vậy. Y đi qua đường cái, sau đó mệt mỏi đi tới trước mặt Lâm Dư.

Lâm Dư quan tâm hỏi: “Lập Xuân, tâm trạng anh không tốt hả?”

“Tốt chứ” Bác Vương đang dắt chó đi dạo ngang qua cứ tưởng Lâm Dư đang hỏi mình, “Buổi trưa ăn cá kho, ăn xong chơi cờ tướng, thích tới muốn rơi lệ.”

Người tới người lui, nơi đây thật sự không thích hợp để nói chuyện, Lâm Dư thẳng tay ném mấy tờ rơi kia đi, tiến vào công viên cùng Lập Xuân. Bọn họ leo lên hòn non bộ nhân tạo, ngồi ở trong đình có thể nhìn thấy mọi người đi dọc bờ hồ, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy Lập Đông cùng cụ bà Tiểu Hoa.

Cuối cùng Lập Xuân cũng mở miệng: “Rạng sáng hôm qua anh của tôi còn chưa về nhà, tôi đến công ty tìm thì anh ấy đang tăng ca làm việc. Anh ấy cố gắng lén kiếm chút thu nhập thêm, bận rộn tới mức không có thời gian nghỉ ngơi.”

Lâm Dư an ủi: “Ở đây phải cạnh tranh hơn thị trấn rất nhiều, mọi người không có ai dễ dàng cả. Anh Lập Đông còn muốn cho cụ bà Tiểu Hoa dưỡng lão, trả các khoản vay nữa, sẽ còn khổ cực dài dài.”

Cậu nói xong mới nhận ra một chút xiu an ủi cũng không có, nhanh chóng biểu lộ cảm xúc chèn thêm câu: “Haiz, người ngoại địa như chúng ta sống không mấy dễ dàng.”

Thực ra là cậu giả tạo đó, cậu nghêngh ngêngh đắc ý(*) suốt đêm ở tiệm net, khi trở về vừa được chớp mắt một giấc sáng khoái vừa có bánh rán trái cây chờ sẵn, đúng là hạnh phúc quá đi mà.

Lập Xuân cười cười, nhưng vẫn không mấy vui vẻ: “Sau đó anh ấy phải một tay chăm sóc mẹ tôi dưỡng già. Tôi đã không thể chia sẻ được cái gì, còn đem phần trách nhiệm kia ném cho anh ấy.”

Lâm Dư nhìn về phía bên kia hồ, lần đó nửa đêm cậu gặp phải Lập Đông đang dọn nhà, lúc đó cậu mới người ta khổ cực đến chừng nào. Cuộc sống vất vả còn chưa tính, phải giả trang thành đứa em trai đã chết, một người gánh vác hết thấy bí mật như vậy, trong lòng phải chịu đựng biết bao nhiêu thứ chứ.

Tự dừng cậu nhớ lại câu Tiêu Trạch từng hỏi, liệu Lập Xuân có hối hận hay không?

Tiêu Trạch vì lỡ hỏi một vấn đề không thích hợp mà phải xin lỗi, cho nên cậu sẽ không hỏi lần nữa.

Lâm Dư vẫn cố gắng an ủi: “Lập Xuân, anh đừng nghĩ ngợi những chuyện này nữa. Anh Lập Đông chắc chắn sẽ không oán giận anh, anh ấy còn hy vọng anh có thể vui vẻ ở một thế giới khác nữa.”

Tay Lập Xuân siết thành nắm đấm, y vẫn cảm thấy nặng nề. Lâm Dư nói tiếp: “Lúc trước anh có từng đọc qua cuốn Hướng dẫn du lịch Nam Kinh phải không? Vậy anh có dự định đi đến đó du lịch một chuyến không? Thực ra lúc trước để tìm anh, tôi xem chút nữa là ngồi tàu hỏa đi nam rồi, cũng may là vé tàu quá đắt, cho nên quyết định không đi nữa.”

Cuối cùng Lập Xuân cũng bị chọc cho cười, trong mắt là sự cảm động tràn đậm. Y không nghĩ tới bèo nước gặp nhau mà cậu có thể an ủi y đến như vậy, từ lúc gặp gỡ ở Hiếu Thủy cho đến một đường làm bạn, tiếp đến khung cảnh trước mắt này.

Y càng ngày càng thấy bản thân ... Có lỗi.

“Lâm Dư.” Rốt cuộc Lập Xuân cũng buông lỏng nắm đấm ra, cứ như trút được gánh nặng, “Thật ra tôi đã che giấu một chuyện.”

Lúc Lâm Dư leo xuống cảm thấy cả người nhẹ nhàng hẳn ra, mỗi một bước cậu cứ sợ mình đạp hụt, nguy hiểm quá chừng. Lập Xuân ở phía sau không nghe tiếng bước chân, không biết là rơi xuống hay là đang theo sát cậu.

Cậu không quay đầu lại, chỉ muốn nhanh nhanh về nhà sách Mắt Mèo thôi. Muốn ôm Đào Uyên Minh ghê, còn muốn nhìn xem Tiêu Trạch đang làm gì nữa.

Cửa kính đóng chặt, chuyện làm ăn vẫn ế ẩm như vậy. Tiêu Trạch đang ngồi ở quầy bar đọc một quyển tiểu thuyết, nghe thấy tiếng động cũng lười ngẩng đầu lên. Mãi đến tận khi tiếng bước chân quen thuộc dừng lại trước mặt, đối phương cách quầy bar mà nhìn đối theo anh, lúc này anh mới như hạ thân phận cao quý(*) mà ngước đầu lên dòm một cái.

(*) *Hư tôn hàng quý: ý chỉ người có địa vị cao quý chịu hạ mình xuống, khiêm nhường.*

Mặt bạn nhỏ Lâm Dư như đưa đám: “Anh ơi, em nghĩ làm rồi.”

Cả ngày làm có ba tiếng, thế mà cũng có mặt mũi nói tan làm rồi. Tiêu Trạch nhẹ nhàng gạt đầu: “Để lại cho cậu một kệ sách, mau đi lau khô đi.”

Lâm Dư thờ ơ không chịu động đậy: “Em không đi.”

“Tôi phát hiện hình như gần đây cậu có vẻ không biết điều.”

Lâm Dư chủm mắt bàn: “... Em không có, là do em uất ức chứ bộ!”

“Cậu mà có oan uất gì chứ.” Giọng nói Tiêu Trạch không có vẻ để ý gì, nói xong liền cúi đầu tiếp tục đọc sách, lật được hai ba trang chớp mắt một cái.

Lâm Dư chạy tới cửa treo biển “Nghỉ ngơi”, sau đó chạy một vòng đến bên người Tiêu Trạch.

Cậu lấy tay mình che lại sách rồi không ai mời tự há mồm kể lể: “Anh ơi, anh biết gì không? Lúc ở trên xe anh có hỏi anh Lập Xuân nghĩ đến chuyện đổi con đường khác để đi, thật ra lúc sau anh có trả lời, anh bảo là không còn đường nào để đi nữa. Lúc đó em chỉ thấy đau lòng thay cho anh Lập Xuân thôi, giờ mới hiểu ra là có ý gì.”

Dường như Tiêu Trạch dự cảm được chuyện gì: “Anh ta nói thế với cậu thật sao?”

“Vâng.” Lâm Dư dựa vào quầy bar, cả người vô cùng ủ rũ, “Anh ấy nói có tội thì phải chịu. Thì ra sau khi bị điều đến trung tâm chấn chỉnh đất đai, anh ấy tiếp xúc nhiều người trên khắp nơi, cơ hội... Vi phạm pháp luật cũng nhiều hơn.”

“Cậu nói thẳng ăn hoa hồng là được rồi.” Tiêu Trạch ngắt lời.

Cấp bậc cao mới gọi nhận hối lộ, còn cấp bậc thấp chỉ có thể gọi là nhận hoa hồng.

Lâm Dư bình tĩnh mà thuật lại: “Năm đầu tiên anh ấy từ chối trước sau, ngoại trừ công việc, tâm tự đều đặt vào chuyện làm sao được điều về. Thế nhưng hi vọng xa vời, một năm sau anh ấy cũng không tốn sức xin xỏ nữa, mà bắt đầu làm việc trái với quy tắc.”

“Anh ấy nói mình là một người nhu nhược.” Lâm Dư nắm lấy cánh tay Tiêu Trạch, “Anh ơi, nhưng mà anh ấy làm chuyện trái pháp luật, còn dám từ lâu cao như vậy mà nhảy xuống, anh ta nhu nhược thật sao?”

Tiêu Trạch không lập tức trả lời, chỉ hỏi ngược lại: “Trong lòng cậu hiện tại thấy anh ta như thế nào?”

Lâm Dư do dự không quyết định, sợ nhìn không đúng lại khiến cho Tiêu Trạch cảm thấy mình không có chuyên nghiệp.

“Lúc đầu em thấy đau khổ thay cho anh ấy, cảm thấy cuộc sống như vậy quá mức thiệt thòi. Cho nên sau khi anh ấy bảo bản thân có tội phải chịu, lẽ ra em phải tức giận.” Cậu dừng lại thật lâu, “Nhưng mà... Nhưng mà em giận không có được.”

Tiêu Trạch rất muốn cười: “Không phải cậu thấy uất ức sao?”

Lâm Dư gật đầu: “Bởi vì anh ấy chính mồm thừa nhận, nếu không em cũng chả muốn tin đâu, em cảm thấy anh ấy không phải là người làm ra mấy loại chuyện này.”

“Trung bì bọm à.” Tiêu Trạch rút cánh tay đang bị tóm ra, “Thật ra sáng sớm tôi đã biết rồi, là nghe chủ nhiệm Lưu nói, nhưng mà tôi không nói cho cậu nghe. Từ chút chuyện chủ nhiệm Lưu đã kể cùng tất cả những gì Lập Xuân nói, có thể đoán ra được chút sự thật trong chuyện này.”

Lâm Dư vội la lên: “Sao anh không nói cho em biết chứ! Mau kể em nghe đi anh!”

Tiêu Trạch cầm lấy quyển tiểu thuyết: “Lau kệ sách đi.”

“...” Lâm Dư thực sự là phục anh luôn rồi, lúc này là lúc nào còn bắt người ta làm việc nữa chứ. Cậu nhanh chân bay đến kệ sách chà chà, dường như sử dụng hiệu suất làm việc cao nhất từ trước đến giờ.

Lau xong tay cũng không thèm rửa, nhảy đến bên cạnh Tiêu Trạch, trừng hai mắt chờ nghe.

Tiêu Trạch không nhanh không chậm nói: “Chủ nhiệm Lưu chủ nhiệm nói Lập Xuân sợ tội nên tự sát, nhận hoa hồng, làm giả văn kiện, dọa nạt thôn dân, hợp tác lén lút ký thỏa thuận với bên hợp tác, rất nhiều chuyện.”

Lâm Dư nghe đến bối rối: “Không thể nào?”

Anh quả thật cũng không biết.

Lá gan của Lập Xuân vốn rất nhỏ, chỉ muốn sống một cuộc sống yên ổn, một căn ký túc xá, một phần tiền lương nuôi gia đình là đủ rồi. Y tự đánh giá mình quả thật không sai —— nhu nhược.

Vừa nhu nhược lại quá thành thật cho nên không chủ động chất vấn người nào, bởi vì bản thân được người khác giúp còn cảm thấy xấu hổ, cho nên luôn ăn ngay nói thẳng. Thành thật tới mức này, có thể trông mong y làm những việc gan to bằng trời này hay sao?

Y ăn hoa hồng, sau đó tự sát. Đúng lúc công trình có chuyện, cho nên y trở thành một “Bia đỡ đạn” chân chính.

Y bảo mình có tội thì phải chịu? Cứ coi là thế đi. Nhưng tội này không đáng để chết. Hơn nữa động cơ phạm tội cũng chưa chắc là vì tiền.

Nếu như nhắc đến tám năm ở viện khảo sát đất đai kia, mỗi ngày đều tích lũy một chút không vui, rồi sau

đó trong hai năm ở trung tâm chấn chỉnh đất đai, sự không vui đó cuối cùng bạo phát tới giới hạn.

Tiêu Trạch nói: “Làm trái quy tắc chỉ là một cách để bạo phát thôi nhưng đúng lúc đó anh ta cũng đã buông hết tất cả..”

Lâm Dư không hiểu cho nên Tiêu Trạch bổ sung: “Anh ta mơ được tiến vào ngôi chỗ kia, thế nhưng lúc đi vào phát hiện bên trong rất tệ, nhưng lại không có can đảm rời đi. Sau đó, anh ấy cố gắng giãy dụa, đến một ngày chịu không nổi nữa liền bạo phát, sau đó buông bỏ tất cả, không ngại bị nhìn thấu hết đồng mục dơ ấy.”

Trong nhất thời Lâm Dư vẫn không thể nào tiêu hóa kịp, tâm tình loạn lên quẩn lầy nhau. Cậu cúi đầu dề lên vai Tiêu Trạch: “Người đều phải sống, có sao lại biến thành như vậy chứ.”

Trần Phong và Lập Xuân chính là hai người gặp gỡ những hoàn cảnh giống nhau, nhưng mỗi người lại có sự lựa chọn cho riêng mình. Trần Phong được thông dong ở bên ngoài, cuối cùng cũng rời đi, còn Lập Xuân được giải thoát trong cái chết của mình. Người như Trần Phong quả thật rất nhiều, bọn họ vẫn đang cố gắng sống sót, người như Lập Xuân cũng không hề ít, cứ mãi dậm chân ở chỗ cũ, không có can đảm để chạy trốn buông bỏ, được ngày nào hay ngày ấy, cố gắng mà sống.

Cũng do tự người lựa chọn mà thôi, nếu bản thân không phải người trong cuộc thì không có tư cách gì để chỉ dạy người ta nên làm gì.

Tiêu Trạch lật qua trang khác: “Uất ức xong chưa, tôi có thể tiếp tục đọc không?”

Lâm Dư biết chuyện này trước sau gì cũng sẽ ngã bài. Sau một lúc thì cậu ngẩng đầu lên mà nói: “Anh ơi, buổi tối có sao băng đó, hay chúng mình cùng ước cho Lập Xuân đi, hi vọng kiếp sau anh ấy có thể sống thật vui vẻ.”

Tiêu Trạch nhìn chằm chằm vào sách: “Không được, tôi muốn ước chuyện làm ăn của tiệm sách sẽ được thịnh vượng.”

Lâm Dư tức chết rồi, để tui chóng mắt lên xem, tiệm sách này sớm muộn gì cũng đóng cửa hà!

Có người trời sinh thiếu dây cung(*), ngủ một giấc dậy cái gì đều quên ráo. Do buổi sáng Lâm Dư chỉ mới híp mắt có hai giờ, cho nên sau khi quần quai xong chuyện Lập Xuân liền thẳng tiến bay lên tầng gác ngủ từ hết ngày ngủ qua đêm.

() Thiếu dây cung: chỉ người đầu óc kém, thiếu linh hoạt.*

Mở mắt một cái liền trở thành một hảo hán không buồn không lo, ngồi ở bên giường thu dọn cặp sách, bỏ vào đạo cụ phong thủy trận, sau đó bỏ thêm bát quái đồ, cuối cùng là quyển sổ tay. Chuẩn bị xong xuôi liền cất bước nhẹ nhàng ra khỏi cửa, trên đường đi còn mua thêm giỏ táo làm quà.

Lần đầu tiên đến thăm nhà người khác(*), lúc nhấn chuông cửa cậu còn thấy căng thẳng quá trời. Nghe thấy tiếng bước chân không nặng không nhẹ đi đến, Lâm Dư mới chỉnh tóc tai mình, cửa vừa mở ra lập tức cười rộ lên: “Anh Lập Đông!”

() Xuyên môn: đến nhà của hàng xóm bạn bè ngồi chơi nói chuyện, thăm hỏi.*

“Cậu đến sớm ghê, đúng lúc tôi có mua bánh quẩy.” Lập Đông chắc cũng mới vừa lên nhà thôi, “Cậu thật sự muốn xem phong thủy hả? Tôi thấy hay là cậu ở đây chơi ngoan đi, sau đó ở lại ăn bữa cơm trưa là được rồi.”

Lâm Dư phủ định: “Vậy đâu có được, anh tin tôi một chút đi, tuy rằng xem bói không có đúng lắm, thế nhưng phong thủy xem được lắm nha.”

Phòng ở không lớn lắm, nhưng được chỗ vô cùng sạch sẽ, Lâm Dư ôm lấy cái bánh tiêu đi tham quan căn phòng, lúc đi lên ban công nhìn thấy cụ bà Tiểu Hoa tắm nắng ở trên đó. Còn Lập Xuân thì đang đứng canh ở bên cạnh bà, toàn thân bị ánh mặt trời chiếu vào, như ẩn như hiện.

“Bà ơi, bà không thấy nóng hả?” Cậu đi tới, “Lúc con đi đến cả người toàn là mồ hôi không ạ.”

Cụ bà Tiểu Hoa nghe thế mới quay đầu nói: “Tiểu Đông, lấy đồ uống cho nhóc con đi.”

Lâm Dư đứng dậy: “Để con tự đi!” Cậu đi ra khỏi ban công, nhìn thấy Lập Xuân theo ở phía sau mình mới xoay người đứng lại rồi nhỏ giọng nói, “Lập Xuân, anh không cần cảm thấy có lỗi, mọi chuyện dù gì cũng qua rồi.”

Vừa tới giữa trưa hết được ăn lại được uống, nhưng mà Lâm Dư vẫn chưa có quên chuyện chính sự của mình. Cậu tỉ mỉ quan sát bố cục phòng ở, sau đó viết vài trang vào quyển sổ tay. Cậu cố khoe khoang khoắc loác, muốn kế hoạch bài trí của bản thân sao cho đúng hiệu quả quá, để có cơ hội đến thăm nhà lần sau nữa.

Buổi trưa ăn một bát to mì sốt thịt vào bụng, giờ muốn đi cũng không nhúc nhích được. Ăn no nê xong, cậu đỡ cụ bà Tiểu Hoa về phòng ngủ nghỉ ngơi, tình cờ nhìn thấy một túi vải to đặt ở trên giường. Trong túi đều là giày đầu hổ(*) được làm thủ công, có đếm chắc cũng mấy chục đôi.

() Giày đầu hổ: Giày đầu hổ là một sản phẩm thủ công mỹ nghệ truyền thống Trung Quốc, giày giành cho trẻ con, bởi vì có dáng dấp đầu hổ, cho nên gọi là giày đầu hổ. Giày đầu hổ có giá trị thực dụng, còn có chức năng trừ tà đuổi quỷ.*

“Bà ơi, mấy cái này đều do bà làm sao?”

“Hồi trước làm ở dưới quê, giờ mắt mờ rồi, muốn làm cũng không được.” Bà lấy ra một đôi, dùng bàn tay nhăn nheo của mình mà xoa xoa, “Lúc trẻ làm đẹp một chút, mọi người gọi bà là Nhất Chi Hoa(Một Cành

Hoa) cho nên bà liền thêu hoa ở trên giày luôn. Sau đó hễ ai kết hôn sẽ tìm bà thêu, tuy là ngoài mặt tình nguyện, nhưng trong lòng cảm thấy phiền phức muốn chết.”

Lâm Dư nằm nhoài lên túi vải, vui vẻ nói: “Bà ơi bà biết nói đùa, vậy mấy đôi giày này đã xảy ra chuyện gì?”

“Có chuyện gì đâu, để làm bán đó.” Cụ bà Tiểu Hoa đẩy cặp kia lại, “Hồi nhỏ hai đứa nó hay mang giày đầu hổ do bà làm, già rồi nên không còn việc, cho nên tiện làm mấy đôi ra ven đường bán. Thị trấn giá hàng thấp, bán mấy đôi đủ mua thức ăn, còn có thể giết thời gian nữa.”

“Tiểu Đông đưa bà đến đây thì cũng không bán được nữa, trẻ con thành phố không ai mang mấy thứ này, cho nên bà cất lại.”

Lâm Dư ôm chặt lấy túi vải: “Bà ơi, con giúp bà bán nha, mua một đôi miễn phí xem chỉ tay, mua hai đôi miễn phí xem tướng mạo.”

Cụ bà Tiểu Hoa vui đến mức không ngậm miệng vào được: “Vậy không phải con sẽ bị thiệt thòi hay sao? Con tính đúng như vậy, cần phải lên giá mới được.”

Lâm Dư cùng vui theo bà: “Nhưng con tính sai cho bà tận hai lần, con cho bà thẻ hội viên giá trị suốt đời luôn.”

Cả hai nói tới phần khởi, lúc Lập Đông tiến vào giục bà mau đi ngủ trưa, thì Lâm Dư cũng chuẩn bị đi. Trước khi đi tự dừng nhớ lại tin tức kia bèn nói: “Bà ơi, anh ơi, tối nay từ lúc hơn mười giờ đến rạng sáng sẽ có sao băng đó, hai người có thể ước nguyện!”

Lập Đông ngồi ở bên giường cười: “Cậu cũng xem giúp tôi phong thủy đổi vận, còn ước nguyện cái gì nữa.”

Lâm Dư có chút ngượng ngùng: “Anh đừng quá tin tưởng tôi như thế, áp lực trong lòng sẽ rất là lớn đó.”

Cậu vác balo trên vai đóng cửa rời đi, Lập Xuân cùng cậu ra đến cửa tiểu khu. Cuối cùng cậu chạy ra xa vài bước, nhìn thấy Lập Xuân vẫn đang đứng ở chỗ đó.

Lâm Dư không lên tiếng, Lập Xuân cũng không hé môi câu nào.

Một người không được bình thường và một hồn ma u buồn nhìn nhau nửa ngày trời, sau đó người phất tay tạm biệt, còn hồn ma không nhin được nở một nụ cười.

Về đêm, không biết bao nhiêu người trên cả nước đang ngược đầu chờ sao băng đi qua. Tiêu Trạch xách ghế mây ngồi ở sân thượng lầu hai, miệng ngậm thuốc lá, tay thì ôm mèo, đợi đến gần mười một giờ liền cảm thấy không kiên nhẫn nổi.

Mẹ nó cuối cùng có hay không, bố đây không thèm nhìn nữa.

Trên căn gác nhỏ, Lâm Dư bám lên cửa sổ nghiêng, mi mắt khò khè đánh nhau dữ dội.

Gia đình Lập Đông cũng ở trên ban công, cụ bà đang mở to con người nhìn không rõ của mình để đợi. Bà sống đến từng tuổi này cũng chưa bao giờ thấy sao băng, dù gì cũng phải nhìn qua một chút.

“Mẹ, mắt mẹ không nhìn thấy rõ mà, đừng gắng sức quá.” Ngày mai Lập Đông phải đi làm cho nên hiện tại muốn đi ngủ sớm một chút.

“Xem con nói kia, mấy vệt sáng lớn như vậy rơi xuống, người mù cũng có thể nhìn thấy chút bóng dáng.” Cụ bà nhìn lên trời, “Mẹ nghĩ xong điều ước rồi, mong con làm việc thuận lợi, mau chóng kết hôn.”

Lập Đông vội la lên: “Nói ra sẽ không linh đâu!”

Cụ bà không xem việc đó là việc to tát: “Thật lòng thì sẽ linh.”

Lập Đông biết mình nói không lại cho nên cũng yên lặng, mới vừa nhắm mắt lại liền nhìn thấy một vệt sao băng xẹt qua, vội vàng đỡ bà lên trước một bước: “Mẹ, nó rơi xuống kia! Mau nhìn đi!”

Ở phía sau hai mẹ con bà, Lập Xuân dựa vào tường đứng nhìn theo nở một nụ cười, dường như y cũng đang vô cùng thỏa mãn.

“Bỏ tất... À không phải, sao băng.” Cụ bà Tiểu Hoa như tự chọc cười mình, mặt mày hiện làn khoan khoái giãn ra, “Hy vọng Tiểu Đông làm việc thuận lợi, thân thể khỏe mạnh, sớm ngày kết hôn, có thể sống thật vui vẻ.”

Lập Đông nghe thế liền mím môi: “Mẹ, còn Tiểu Xuân đâu, hay là sao chép đoạn ban nãy cho nó luôn đi.”

Cụ bà Tiểu Hoa vẫn không thay đổi tư thế: “Cũng không biết Tiểu Xuân bây giờ đang làm cái gì. Đến, đây cùng cầu nguyện cho.”

“Mẹ thiên vị quá đi.” Lập Đông vừa nói, hai tay khép lại chuẩn bị kỷ càn.

Lúc này, Lập Xuân dựa vào tường chậm rãi ngồi xổm xuống, ẩn ở trong bóng tối như hợp thành một thể hòa vào đêm đen. Y nhìn bóng lưng có chút lom khom của mẹ mình, còn có bờ vai rộng lớn của anh hai, cảm nhận được sự yên tâm trước nay chưa từng có.

Một ánh sao băng lại rơi xuống.

Cụ bà Tiểu Hoa nói: “Tiểu Xuân, kiếp sau con nhất định phải sống thật vui vẻ.”

Trong tiệm sách Mắt Mèo, Lâm Dư đang bám cửa sổ cuối cùng cũng chịu tỉnh, bay qua phòng ngủ Tiêu Trạch sau đó đi tới sân thượng. Mỗi người nhìn lên bầu trời đêm, cảm thấy vui khi không bỏ qua vệt sao băng cuối cùng.

Lâm Dư lẩm bẩm nói: “Anh Lập Xuân.”

Tiêu Trạch trầm thấp niệm: “Trần Phong.”

Nhân gian bốn mùa, hi vọng cậu ở bên kia mãi mãi chỉ có mùa xuân.

Hồng Phát dạ bồn – kết thúc

16. Quyển 2 - Chương 15-1: Nhìn Qua Rất Đẹp

(Tên gốc: **Khán thượng khứ ngân mĩ**: Là một bộ phim cải biên từ tiểu thuyết cùng tên của Vương Sóc, tên tiếng anh “Little Red Flowers”. Nội dung: Phương Thương Thương là nhân vật chính trong bộ phim này, từ nhỏ sống với bà nội, sau này vì ba ba có công tác cho nên mới đưa cậu vào một nhà trẻ.

Ngày đầu tiên ở nhà trẻ, cô Lý không biết nên mới cắt bỏ bím tóc của cậu, khi cậu chống cự thì bị cô giáo kêu các bạn cùng lớp giữ lấy cậu chỉ vì lý do “Cô muốn tốt cho em thôi”. Bên trong nhà trẻ này có một quy tắc đó chính là sẽ tặng những bông hoa hồng cho những người bạn nhỏ nghe lời, mỗi ngày thống kê một lần. Mỗi ngày có tổng cộng 5 đóa hoa hồng, theo thứ tự là không đái dầm, tự mặc đồ, đi vệ sinh, rửa tay, không nói chuyện. Thứ hạng trong lớp cũng sẽ vì những bông hoa này mà xét tới.

Ban đầu Phương Thương Thương vì những bông hoa này mà nỗ lực, thế nhưng cô Lý không thích cậu. Cậu bị chế nhạo khi luyện tập cưỡi đồ làm tiểu ra quần, một lần Phương Thương Thương nhặt được đóa hoa liền cho Nam Yên, vì Nam Yên mới bị cô Lý trừ đi một đóa, thế nhưng bạn nhỏ kia cũng từ chối. Trong lớp có một người vì có cha là bộ trưởng nên nhận được hoa, cuối cùng đến khi Phương Thương Thương nhận được đóa hoa đầu tiên mới hiểu ra dựa vào nỗ lực bản thân là điều không thể. Sau đó cậu liền bày ra trò xấu mà bêu rếu với những người bạn cô Lý là một con quỷ chuyên ăn thịt con nít, muốn nhân cơ hội buổi tối trốn cô lại, nhưng kế hoạch hoàn toàn thất bại. Sau đó cậu tiếp tục đi bắt nạt bạn khác, khi bắt nhận sai liền chửi thề. Cuối cùng cô Lý cô lập cậu, không cho những bạn nhỏ khác tiếp xúc, chơi với cậu nữa.

Phương Thương Thương sau khi bị cô lập liền mong muốn mọi người có thể quan tâm mình, nhưng đáp lại chỉ là sự lạnh nhạt, còn xem thường cười nhạo cậu. Phương Thương Thương chạy khỏi nhà trẻ, đi qua viện dưỡng lão, đi ra cái nơi mà cậu cho là sẽ không có những bông hoa hồng kia. Thế nhưng khi cậu nhìn thấy một thanh niên tri thức đeo vòng hoa hồng đỏ thắm được mọi người khua chiêng gõ trống bước đi oai hùng kia liền bắt đầu mơ màng, sau đó vì thế mà té xỉu trên băng ghế đá.

Thế nói tóm lại, bộ phim này có ý nghĩa: Trong ống kính điện ảnh, vườn trẻ chính là một xã hội thu nhỏ, bởi vì “những đóa hoa hồng” kia mà cố gắng chứng minh chính mình, có nó trong tay thì sẽ lên một tầm cao mới, được mọi người khen ngợi. Trong phim cậu bé Phương Thương Thương phải trả giá biết bao nhiêu thứ, có khi lại đem nó trở thành phương hướng cùng mục tiêu sống của mình, dễ dàng lạc lối quên đi bản thân.

17. Quyển 2 - Chương 15-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyện làm ăn ở tiệm sách Mất Mèo mẹ nó quả thật là vắng lạnh, từng ngày trôi qua đều có thể khiến người ta rảnh rỗi muốn mọc nấm.

Được rảnh rỗi dĩ nhiên là thích ý rồi, nhưng không có kiếm ra tiền nên cũng hết vui cho nổi. Tiêu Trạch ở viện nghiên cứu làm việc nhiều năm, khoản tiền để dành không ít, của cải cũng chẳng mỏng chút nào, vốn cũng không để ý tới chút tiền tài này, thế nhưng anh dù gì cũng mang chủ nghĩa của một đại nam tử.

Loại chủ nghĩa đại nam tử này của Tiêu Trạch không tò mò đụng vào chuyện người khác, chủ yếu là luôn đặt ra yêu cầu cao cho bản thân. Anh muốn bản thân làm gì cũng phải làm cho thành công, nếu không sẽ vô cùng mất mặt, lòng hiếu thắng càng không muốn bị người khác vượt qua.

Nếu đã mở cửa làm ăn, cũng chẳng cần khách hàng xếp hàng không ngớt, nhưng ít nhất không thể vắng như chùa bà đanh được.

Lâm Dư sớm đã phát hiện ra, thế nhưng cậu sợ bị đánh nên chưa dám nói. Cậu ngồi xổm ở trước tầng thấp nhất của kệ sách, nói thì thầm: “Anh cũng không cần không phục vậy đâu, người ta nói gieo nhân nào gặt quả đó, mỗi ngày anh tới đều chỉ tự mình đọc sách học tập lạnh nhạt với khách, cho nên thành ra cục diện như hôm nay trách ai bây giờ chứ.”

Tiêu Trạch cúi đầu nhìn chằm chằm trang sách: “Trách cậu đó, xem phong thủy chẳng linh gì cả.”

“Oan cho em quá đi!” Lâm Dư tức giận dùng sức chà chà, lau xong chạy đi rửa tay. Cậu như người bị đại, ở trong phòng nhảy tới nhảy lui, cuối cùng nhảy đến trước mặt Tiêu Trạch: “Anh ơi, có thật là anh trách em không?”

Cuối cùng Tiêu Trạch cũng coi như ngắc đầu, cố ý nói: “Không trách cậu chứ trách ai, còn đưa ma quỷ tới, quá xui xẻo.”

Lâm Dư nhắm tay vịn ghế sofa mà ngồi xuống rồi nhẹ nhàng dựa vào vai Tiêu Trạch: “Mấy người đó tự đến chứ em có triệu hồn gì đâu. Thêm nữa, nếu không phải là do em đề nghị đổi vị trí quầy bar, có khi chuyện làm ăn chẳng được như giờ đâu.”

Cậu nói xong liền nhìn chằm chằm bố cục trong cửa hàng, muốn cẩn thận suy xét một chút. Cậu chưa kịp suy ra cái gì thì ngoài cửa đã vang lên tiếng thắng xe, thông qua cửa sổ thủy tinh, một chiếc xe màu hồng phấn dừng lại.

“Má ơi, chói lọi ghê” Lâm Dư vừa nói xong đã thấy Tiêu Nghiêu mở cửa xuống xe.

Lâm Dư cũng không phấn khích mấy, bởi cậu với Tiêu Nghiêu vốn có chút giao tình nào đâu. Cậu đẩy đẩy vai Tiêu Trạch thông báo: “Anh ơi, anh xinh đẹp tới kìa.”

Tiêu Nghiêu ôm lấy chìa khóa xe từ đi vào cửa, nửa mái tóc dài được thắt bím, hai bên tai là hai viên kim cương có độ tinh khiết cực cao, áo sơ mi tuy có hơi lỏng lẻo nhưng quần tây nhàn nhã nên trông như đang “tu”. Cơ mà trọng điểm ở đây chính là anh xinh đẹp có không trang điểm, cho nên nhìn thanh thuần hơn gấp ba trăm lần so với đêm hôm trước.

“Em chào anh xinh đẹp.” Lâm Dư không dời mắt nổi, lúc chào hỏi cả người đều mềm nhũn, cậu đúng là bị Tiêu Nghiêu mê hoặc rồi, cảm giác trên người Tiêu Nghiêu như gắn cục nam châm bằng sắt vậy.

“Chào cưng, có cơm không, vừa tỉnh ngủ nên đói bụng quá à.” Tiêu Nghiêu đứng ở một bên quầy bar, tiện tay lột viên kẹo bạc hạ trên cái đĩa nhỏ. Y không nhìn thấy Lâm Dư, trực tiếp nhìn Tiêu Trạch, bất mãn nói: “Vị đang đọc sách kia, sao không phản ứng gì hết vậy?”

Tiêu Trạch lật trang: “Tủ lạnh trên lầu có bánh trứng.”

Tiêu Nghiêu mỉm cười, mặt mày ẩn tình rồi ung dung quay người lên lầu, cái mông đánh lên xuống như cơn sóng vậy đó. Hai con mắt của Lâm Dư nhìn theo tới thần thờ, sau đó e dè cúi thấp đầu nhìn thử Tiêu Trạch xem anh có sưng sờ giống mình không, kết quả phát hiện từ đầu đến cuối Tiêu Trạch còn không thêm ngẩng đầu.

Không thể nào, Tiêu Trạch thật sự thích đàn ông sao?

Nhìn qua thấy thẳng băng luôn ấy.

“Anh ơi, anh và anh xinh đẹp là anh em sao?” Cậu chợt nhớ tới cái tên Tiêu Nghiêu, rất giống với tên Tiêu Trạch.

Tiêu Trạch trả lời: “Không phải.”

“Vậy sao hai anh quen biết nhau? Bạn học chung hả anh?” Lâm Dư vui vẻ hạ mình (*)

(*) : vui vẻ hạ mình xuống để học hỏi những người thấp hơn, kém cỏi hơn mình.

Tiêu Trạch ngắn gọn súc tích: “Không phải.”

Lâm Dư cảm miệng không hỏi nữa, mắc mết.

Trong lúc nói qua nói lại thì Tiêu Nghiêu đã cầm hộp bánh trứng đi xuống lầu, đi tới chỗ Tiêu Trạch ngồi xuống một bên tay vịn, sau đó còn kê sát lên vai Tiêu Trạch. Lâm Dư quay đầu nhìn đối phương, cảm giác cứ thấy quái quái sao á.

“Ngươi lạnh còn ăn ngon lúc lúc mới ra lò.” Trên cổ tay Tiêu Nghiêu mang đến sáu cái vòng thạch anh màu hồng phấn, y đưa một cái bánh trứng đến tận mép Tiêu Trạch hỏi, “Ăn cái không?”

Tiêu Trạch né tránh: “Không đói bụng.”

Lâm Dư nhìn cái bánh trứng bị táp sạch sẽ, cảm thấy Tiêu Nghiêu ăn đồ vô cùng cẩn thận. Thực ra cậu ăn đồ vô cùng cẩn thận, không ăn nhanh cũng không ăn chậm, vậy mà hôm nay liền cảm thấy thua trước người này.

Cậu chỉ thấy anh xinh đẹp không hổ là anh xinh đẹp, bước đi như thanh xà bạch xà, ăn đồ thôi mà cũng như bậc phu nhân sống trong cung.

Thế nhưng có một thứ không được, lúc quyến rũ Tiêu Trạch, trắng trợn như mấy ông đi tuần tra trên phố vậy.

Lâm Dư bĩu môi, tui đây ghét nhất chính là tuần tra!

Hộp bánh trứng ăn đến sạch sành sanh, Tiêu Nghiêu lại cảm thấy chán nên lấy tay giựt lấy cuốn sách Tiêu Trạch đang cầm, “Nguyên tác vàng kinh doanh xí nghiệp, ông anh à, của cậu cũng là xí nghiệp hả?”

Y vung tay ném sách đi, sau đó úp sấp trên bề mặt Tiêu Trạch “Quán bar Xinh Đẹp phát đạt như vậy, sao cậu không trực tiếp tiếp hỏi kinh nghiệm từ tôi hả?”

Tiêu Trạch bị vây quanh hai bên nên cảm thấy khó chịu, dứt khoát đứng dậy khỏi ghế: “Chỗ lớn như vậy không ngồi, cứ chen chen chúc chúc bên cạnh tôi, đây là cái tật xấu gì đây.” Sau đó mới trả lời vấn đề kia “Còn mặt mũi nói ra mấy câu đó sao, chỗ làm ăn của cậu náo nhiệt cũng là vì có cha Giang Kiều cục cưng tận tụy mà thôi.”

Lâm Dư tận dụng mọi thứ: “Anh ơi, vậy ở chỗ chúng ta có em tử nhi hậu dĩ ha(*)!”

(*) Nguyên cùm : Cúc cung tận tụy (cần cù chăm chỉ), tử nhi hậu dĩ (làm đến chết mới thôi).

“Không cần cậu chết, mau đi hốt phân cho Đào Uyên Minh đi.”

“Ồ.” Lâm Dư xắn ống tay áo đi tìm mèo. Tiêu Nghiêu ngã ngửa từ tay vịn rớt xuống ghế sofa, có khác gì cái ghế đang làm động tác “bế công chúa” với y chứ. Y chép miệng một cái: “Nhóc con này đúng là lanh lợi ghê”

Tiêu Trạch không nói tiếp, nhìn ra Lâm Dư đang ngồi xổm ở góc hầu hạ con mèo mập, cúi đầu lộ ra cái cổ.

“Anh ơi, Lão Bạch cào em kìa.” Lâm Dư dọn xong liền chạy đến cáo trạng, còn giơ cánh tay có vết máu ra cho anh xem. Từ trước tới giờ cậu hay cho chó hoang ăn, sờ sờ bông bẽ đã thành quen, bây giờ đối phó mèo cũng hết vậy, cuối cùng lại bị mấy cái móng vuốt kia làm cho bị thương.

Tiêu Trạch nhanh chóng thổi cho cậu một cái: “Ai muốn cậu đụng nó.”

“Em thích em mới ôm chứ.” Lâm Dư còn tưởng rằng Tiêu Trạch sẽ dỗ mình hai ba câu. Kết quả Tiêu Trạch chỉ giơ tay chỉ ra bên ngoài cửa kính: “Vậy cậu thích ai thì ra ôm người ta đi, sẽ không ai mắng đâu.”

Lâm Dư nhìn sang: “Anh xinh đẹp ơi! Có người ngồi lên xe của anh kìa!”

Một đôi tình nhân đoán chừng là vì mê mẩn chiếc xe thể thao màu phấn hồng này, vì vậy dừng lại chụp ảnh, thậm chí họ còn thay phiên nhau ngồi lên xe tạo kiểu nữa. Tiêu Nghiêu nhanh chóng nhảy khỏi ghế sofa, dậm chân liền bay ra ngoài. Lúc đi đến ngoài thì nhìn thấy hai người kia đang ngồi ở đầu xe tự sướng.

“Hey! Làm gì đó!” Tuy Tiêu Nghiêu ăn nói chất phác, thế nhưng điệu đến tự nhiên thành, “Là xe của bọn mày sao?! Ai cho chúng bây leo lên, mau cút xuống!”

Người đi đường xung quanh dừng lại xem chuyện gì, đôi tình nhân kia nhất thời cực kỳ lúng túng. Thế nhưng đã có gan bò lên xe người khác chụp hình dĩ nhiên cũng không phải người bình thường, chàng trai kia cố cãi lại: “Có cần vậy không, chỉ là chiếc xe nát thôi mà.”

Tiêu Trạch và Lâm Dư đang ngồi trong phòng dòm ra cửa sổ quan sát cuộc chiến, bỗng nhiên Lâm Dư la lên: “Anh ơi, anh không đi giúp anh xinh đẹp sao! Em cảm thấy sức chiến của anh ấy quá dữ luôn!”

Tiêu Trạch đốt điều thuốc: “Cậu đi đi, tôi ở đây cổ vũ cho hai người.”

“...” Lâm Dư gỡ đầu một cái, đang xoắn xuýt thì nhìn thấy mặt Tiêu Nghiêu tức giận đến đỏ rần, vì vậy xông thẳng ra đường, quyết định nhập vai bạn thân một lần.

“Cậu nói cái gì xe nát? Xe nát mấy người còn chụp, chụp chụp con mẹ chúng bây ấy.” Tuy rằng phong cách của Tiêu Nghiêu có chút khác biệt, thế nhưng tốt xấu gì cũng cao một mét tám, vì thế lúc rống lên vẫn vô cùng khí thế, “Mấy người biết xe tôi bao nhiêu tiền không?! Hai người một người mang thai một người tiếp khách(*), cả năm làm không nghỉ cũng chỉ mua được hai cái lốp xe mà thôi!”

(*) : chỉ công việc ngồi trên ghế sofa tiếp rượu hầu hạ ở mấy chỗ ăn chơi.

Người có mặt nghe xong đều lặng yên sững sờ, đôi tình nhân dờ hơi kia bắt đầu cảm thấy lo lắng. Đầu óc Lâm Dư mơ hồ, “mang thai” chắc là chỉ cô gái, còn “tiếp khách” chỉ có thể là ám chỉ chàng trai.

Lần đầu tiên cậu nghe người ta chửi đàn ông đi tiếp khách đó, thực sự là không bình thường mà.

Lúc này đối phương đã lấy lại tinh thần, có vẻ như tức khắc sẽ bùng cháy lửa giận, chàng trai ôm cô gái: “Chắc tiếp rồi nên có kinh nghiệm nhìn người chứ gì! Nhìn xem đức hạnh của anh đi, nường nường chết mẹ! Cái mông chắc cũng hư thối rồi.”

Lâm Dư hít sâu một cái, cậu lớn đến như vậy chưa từng nghe qua những lời khó nghe như thế này, tiến lên một bước ngăn Tiêu Nghiêu lại mà chửi “Tiếp tiếp cả nhà anh đó! Leo lên xe người ta còn cãi chày cãi cối, mau đi xin lỗi ngay lập tức!”

Tiêu Nghiêu không nghĩ tên em trai này sẽ đi ra giúp mình, một bên kéo tay Lâm Dư lại sau đó lớn tiếng phụ họa: “Đúng đó! Xin lỗi đi!”

Đôi tình nhân dở hơi kia nhìn Lâm Dư, sau đó quay sang nhìn Tiêu Nghiêu, tiếp tục nhìn cánh tay đang kéo kéo của hai người.

“Mẹ nó, đây là đồng sự tiếp khách chung hay tình nhân bé nhỏ đây?” So với miệng lưỡi, đúng là đối phương thắng chắc rồi, “Một thằng trong sáng một thằng lẳng lơ, nói xem hai anh em chúng bây ai đứng đầu bảng hả?”

Lâm Dư tức giận đến nhảy tung tưng, nhảy xong hai cái cổ trần tĩnh lại mà nhìn đối phương. Cậu hít sâu một hơi, thậm chí còn đi xung quanh đối phương vẽ ra một vòng thái cực bát quái trện. Mọi người vây quanh nhìn liên kinh ngạc thốt lên: “Thầy Lâm muốn hiện thần uy ra rồi!”

Sức mạnh(1) thức tỉnh, Lâm Dư đối diện hai tên kỳ lạ kia mà nói: “Người này ngu ngốc thích soi gương, Thiên Đình, Ti Không, Trung Chính nói thành một đường mơ hồ xanh xao! Hai cánh mũi bên Đình Ủy nhô lên, Lan Đài động dậy, lần theo hai khố miệng Thực Thương Lộc Thương chậm chậm co giật! Hai quai hàm căng cứng, Địa Các(2) âm u, ôi trời đất ơi!”

(1) : tiếng địa Phương Bắc Kinh, ý chỉ sức mạnh

(2) Dựa vào hình

16: Thiên Trung | 19: Thiên Đình | 22: Tư Không | 25: Trung Chính

49: Lan Đài | 50: Đình Ủy | 55: Lộc Thương | 54: Thực Thương | 71: Địa Các

Đối phương không tìm ra được manh mối: “Mẹ nó tên kia, mày đang nói gì đó?!”

“Tôi nói anh sẽ có... họa sát thân!” Lâm Dư lùi về sau một bước, quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Trạch đứng ở cửa, “Anh ơi!”

Tiêu Trạch lưỡi nhát đứng ở đó, trên tay cầm cây gậy bóng chày, tay phải kẹp lấy điều thuốc đang cháy chỉ còn nửa đoạn. Dưới ánh mặt trời sáng ngời, anh cau mày híp mắt, tựa như muốn nói tên đang quấy nhiễu kia quá phiền. Tiêu Trạch từ từ đi tới, vừa đi vừa thở ra một làn khói trắng mơ hồ.

Lâm Dư cùng Tiêu Nghiêu dòm đến ngu người ra luôn.

Tiêu Nghiêu nói: “Đồng Bằng Hoa Bắc Trần Hạo Nam.”

Lâm Dư hỏi: “Ai là Trần Hạo Nam vậy anh?”

Tiêu Nghiêu đáp: “Đại ca của Gà Rừng, chồng của nhỏ nói lấp (*).”

(*) Trần Hạo nam là một nhân vật trong bộ phim Người trong giang hồ (Người trong giang hồ đề cập tới sự thành lập và thanh trừng lẫn nhau tranh giành địa bàn những băng đảng xã hội đen của. Phim xoay quanh nhân vật chính Trần Hạo Nam, là đại ca của Hồng Hưng (), băng đảng nắm khu Vịnh Đồng La (Causeway Bay), là một khu địa bàn rất ăn nên làm ra, gây sự ghen tị cho nhiều đối thủ các băng xã hội đen đối nghịch rắp tâm hãm hại. Người trong giang hồ sau đó đã trở thành một loạt phim ăn khách với 6 phần xoay quanh nhân vật Trần Hạo Nam và nhiều phần khác nói về những nhân vật phụ của bộ phim gốc.)

Trần Hạo Nam làm người trọng nghĩa khí, đầu não tỉnh táo. Hắn khi còn bé bị lưu manh khi dễ, thế là lập chí muốn gia nhập xã hội đen trở nên nổi bật. Sau đầu nhập Hồng Hưng xã môn hạ, trở thành hắc đạo tân tú. Vì cùng đối địch tịnh khôn tranh địa bàn, song phương kết thù kết oán. Trần Hạo Nam bởi vì tịnh khôn hãm hại, lầm uống thuốc vật cùng gà rừng bạn gái phát sinh quan hệ, bị trục xuất Hồng Hưng xã. Trần Hạo Nam vốn định rời khỏi giang hồ, thế nhưng là đại lão B Bị cả nhà diệt môn, mình kinh doanh cửa hàng cũng bị thiêu hủy, thế là quyết định tìm tịnh khôn báo thù.

Nhỏ nói lấp: Tô A Tế (Sandy), mắc tật nói lấp bẩm sinh. Ở phần đầu phim, Sandy thường xuất hiện với trang phục hở hang, hút thuốc lá... Sau này cô thành người yêu của Trần Hạo Nam. Tô A Tế bị giết chết ở phần ba có tên “Một tay lấp trời”.

Gà Rừng: Triệu Sơn Hà: là người háo sắc, lỗ mãng, không bị trói buộc, thành viên xã Hồng Hưng, coi như người em của Trần Hạo Nam. Sau này bởi vì hiểu lầm Trảo Hạo Nam mà đi Đài Loan, lúc quay về cùng bọn người Trần Hạo Nam đối phó Tịnh Khôn.

Lâm Dư trong lòng toả nhiệt: “Là, loại, nói lắp, như, này, đó hả?”

Tiêu Trạch đã đến gần, giơ tay che chở người ở phía sau, xung quanh bây giờ đều là người đi đường, cho nên anh cảm thấy rất phiền. Lầm ăn đã không được, mẹ nó còn đứng chặn cửa.

Anh giơ tay phải lên rút một hơi thuốc sau đó nhìn đối phương đưa ra kiến nghị: “Nói nhầm làm gì, xin lỗi rút đi là xong.”

Tiêu Nghiêu liền phụ họa: “Nói xin lỗi xong thì rút đi!”

Lâm Dư không cam lòng mình bị tụt lại: “Nhanh lên!”

Trận vật vãnh mắng chửi này bắt đầu có xu hướng lên men(*) thành trận chiến, đôi nam nữ kia đối mặt Tiêu Trạch có chút sợ, thế nhưng ban ngày ban mặt có nhiều người như vậy, cho nên nhanh chóng khôi phục lại sự can đảm đến mức không biết xấu hổ kia: “Ai xin lỗi ai hả, các người mắng người trước mà!”

(*) Nói một việc lên men: bắt đầu phát triển, phát sinh.

Tiêu Trạch nói: “Xin lỗi, không mắng nữa.”

“Anh!” Lâm Dư kinh ngạc có chút không phục, quay đầu lại hỏi Tiêu Nghiêu, “Trần Hạo Nam cũng sợ sệt như vậy hả anh?”

Mới vừa hỏi xong liền nghe thấy một tiếng hét thảm, sợ đến mức quay đầu dòm xem xảy ra chuyện gì. Chàng trai bụm mặt khom lưng kêu to, còn cô gái thì khóc la muốn nổ trời, một lúc sau, máu trên khe vết thương trên cánh tay chàng trai tí tách rơi xuống đọng thành một vũng.

Tiêu Trạch rũ mắt, đá cây gậy bóng chạy đi, giống như thứ đó đã từng đụng vào thứ gì bẩn thỉu vậy. Nhận thấy điều thuốc cháy gần hết, anh mới phui phui tàn dư, sau đó nhấn vào mũ bóng chày của đối phương.

“Lau máu mũi, nhớ nhanh chóng đi trồng răng lại.” Anh nhấn cho khói tắt hẳn, sau đó mới đem tàn thuốc nhét vào bên trong túi áo chàng trai.

Cô gái vẫn còn đang ở bên cạnh gào khóc, lôi kéo quần áo chàng trai tỏ ý muốn rời đi. Chàng trai không còn mặt mũi nào, che miệng, máu từ trên cổ chảy xuống: “... Phía trước là cục thành phố đó! Con mẹ nó anh thử đánh tôi một cái nữa xem!”

Tiêu Trạch thành khẩn nói: “Không thành vấn đề, để tôi đánh cậu xong rồi hẳn đi đầu thú.”

Gậy bóng chày còn chưa kịp nhặt lên, hai người kia đã đỡ nhau chạy ra khỏi đám người đến ven đường bắt xe đi. Những người đi đường chỉ cảm thán vài câu rồi cũng tản ra, chỉ còn dư lại ba người bọn họ.

Tiêu Nghiêu đã không còn cái khí thế lúc mắng người nữa rồi, y tiến lên hai bước nắm lấy cánh tay Tiêu Trạch: “Em biết chừng sẽ không để em bị bắt nạt đâu, hồi này em sợ lắm đó, nếu không có chừng, em nên làm cái gì đây.”

Tiêu Trạch tránh ra quay trở về: “Con mẹ nó cậu cũng thế, đi cái xe hồng phấn rách nát gì đó, lần sau bù tiền nạm kim cương, ngay cả chó cũng bị cậu chiếm địa bàn.”

Lâm Dư sút ở phía sau, cảm giác như hai người kia quên cậu luôn rồi. Cậu đi tới cửa nhưng chưa muốn vào, ngồi xổm ở trên đệm xoay xoay đĩa đồ ăn, sau đó sờ con Garfield.

Cậu nhảy ra giúp, thế mà anh xinh đẹp cũng không cảm ơn cậu, cái này cậu không thêm để ý.

Nhưng Tiêu Trạch ra giúp đỡ, là vì giúp anh xinh đẹp sao? Cái này cậu để ý.

Nếu như chuyện hôm nay là cậu trúng phải, không biết Tiêu Trạch có giúp cậu như vậy không ta?

Cậu không có miếng tự tin nào cả. Hệt như cái chuyện không biết Tiêu Trạch có vui lòng cho cậu cái chìa khóa dự bị hay không, cậu cũng không tự tin.

“Garfield, mày thấy tao có lạ kỳ không hả?” Lâm Dư xoa đầu Garfield, Garfield không thèm trả lời cậu. Thế nhưng trên đỉnh đầu truyền đến một câu, “Lạ đó, chắc là thời kỳ trưởng thành rồi.”

Lâm Dư quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Trạch dựa vào khung cửa mới vui vẻ mà nói: “Anh ơi, trước khi anh ra em bối được người kia có họa sát thân, không ngờ anh lại là thiên tai đó!”

Nói xong thì cái miệng bị đá cho một cái, Tiêu Trạch nói cậu: “Không biết nói chuyện thì im lặng, hay là cậu cứ dứt khoát nói tôi là thiên sát cô tinh đi.”

Lúc này Lâm Dư chọn lấy sự im lặng, thật ra cậu cũng cảm nhận được Tiêu Trạch là thiên sát cô tinh đó, nhưng mà nếu nói ra thì sợ ngay cả một cái răng dăm cũng không còn mất. Sân khấu vắng lặng được vài giây, cậu sợ Tiêu Trạch khai lại chuyện nên vội lảng đi chuyện khác: “Anh ơi, em nhớ anh đâu có thuận tay trái, sao lại dùng tay trái cầm gậy bóng chày?”

Tiêu Trạch nói: “Sợ ra tay nặng quá, thực sự phải đi tự thú.”

“Ha ha!” Lâm Dư ngửa mặt lên cười, “Người kia mắng anh xin đẹp là đồ ẻo lả m, còn dám hỏi trong hai người ai đứng đầu bảng nữa chứ, mới vừa đứng là tức chết người!”

Tiêu Trạch cũng cười: “Cho nên phải đi ra đánh hấn.”

Lâm Dư nhếch miệng, vừa do dự vừa thấy khấn trương: “Tất cả việc anh làm đều để anh xinh đẹp hả giận, có chút nào là vì em hay không.”

“Vì cậu?” Biểu cảm Tiêu Trạch ban nãy như có chút buồn bực, giờ nói xong lại vui vẻ dựa vào khung cửa. Lâm Dư náo loạn đến mặt đỏ bừng, cũng từ câu hỏi ngược lại ngăn gọn kia mà biết được đáp án.

Cậu có chút thất vọng, à cũng không đúng, mà là vô cùng thất vọng luôn đó, cho nên không có cách nào dùng mấy câu chuyện cười thay đổi chủ đề. Không chỉ thất vọng thôi đâu, còn có lúng túng nữa, không có bậc thang để leo xuống đã đành, giờ trong đầu chỉ còn dư lại nụ cười hững hờ của Tiêu Trạch mà thôi.

Lâm Dư cúi đầu bĩu môi, cậu còn biết nói gì đâu.

Lúc này Tiêu Trạch mới mở miệng khê khàng: “Một chút chút quá ít, ít nhất cũng phải phân nửa chứ.”

18. Quyển 2 - Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi trưa của ba người đã định sẵn không thể ăn trong sự yên bình.

Lâm Dư vì câu nói kia của Tiêu Trạch mà vui vẻ ngồi chồm hổm hồi lâu, cho nên hai chân bây giờ cứ tê tê, chỉ có thể duỗi thẳng cho bớt đi. Tiêu Trạch đang ngồi ở phía đối diện, cau mày liếc mắt một cái: “Chân duỗi đi chỗ khác, đập phát giờ.”

Câu sợ tới mức muốn thu chân lại, thế nhưng lại nhìn thấy anh Tiêu Nghiêu bưng cơm ngồi ở bên cạnh Tiêu Trạch, vì vậy lá gan không biết ăn trúng thuốc quỷ gì, quyết định không thềm nhúc nhích gì luôn.

Tiêu Trạch cũng chỉ muốn hù dọa một câu, nên cũng không phản ứng lại mà chỉ cúi đầu bắt đầu ăn cơm. Hai chân Lâm Dư hai khép lại, cổ chân kẹp ở giữa cẳng chân của Tiêu Trạch, vậy mà anh vẫn không nhúc nhích, cậu liềm im lặng cúi đầu cười.

Trong lúc cười tới vui vẻ thì trong chén được gấp cho một cái đùi gà.

Lâm Dư ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Nghiêu mới vừa thu đĩa dòm mình liền lập tức nói: “Cảm ơn anh xinh đẹp.”

“Cảm ơn gì chứ, người nên nói cảm ơn là anh mới phải.” Cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Nghiêu đang ăn canh, bất ngờ ngạc nhiên nói, “Đúng rồi, lúc chúng ta cãi nhau với thằng cha em có nói một chuỗi dài, cái gì họa sát thân? Là em gạt hấn hay là thật vậy?”

Lâm Dư cầm đùi gà gặm: “Đương nhiên là thật, không phải sau đó anh của em đánh hấn ta à.”

Tiêu Nghiêu vẫn không tin: “Em có thể tính ra được sao?”

“Em thực sự có thể tính ra đó.” Lâm Dư ăn đến một miếng toàn là dầu, “Nhìn xem và đoán mệnh thuộc về một loại, tướng tay, tướng mạo, tướng số, mỗi người đều khác biệt nhau, đây chính là những thứ căn bản trong ngành.”

“Đức hạnh.” Tiêu Trạch cười nhạo một câu, “Cậu tốt nghiệp đại học đoán mệnh xem bói Trung Quốc hả?”

Lâm Dư cứ để mặc cho anh nói, thế nhưng không muốn ai ngờ trình độ nghề nghiệp của mình nên nhìn sang Tiêu Nghiêu lên tiếng “Anh xinh đẹp ơi, Khương Tử Nha(*) đủ thần kỳ phải không? Người đã từng nói qua ‘nhất thân tinh thần, cụ hồ lưỡng mục, nhất thân cốt tương, cụ hồ diện bộ’(**). Anh nói xem có phải tướng mạo vô cùng quan trọng hay không?”

(*)Khương Tử Nha được biết đến như một vị tướng tài vĩ đại và là người góp phần lập nên sự nghiệp nhà Chu kéo dài hơn 800 năm. Ông trở nên nổi tiếng trong văn hóa Đông Á qua điển tích Thái Công diệu ngư(； Thái Công câu cá) hay còn gọi là Lã Vọng câu cá

(**) muốn biết trạng thái hay tinh thần của người nào, thì phải nhìn vào hai mắt họ, còn muốn biết cốt cách(hình thể, dáng điệu con người, nét đặc sắc về tính cách) thì phải nhìn cả gương mặt., nói lên tầm quan trọng của tinh thần và cốt cách.

Tiêu Trạch liền nhảy vào phá: “Đó là Tăng Quốc Phiên(*) nói, trúng bịp bợm.”

(*)Tăng Quốc Phiên(1811-1872) : là Bá Hàm, hiệu là Điều Sinh, người Tương Hương, tỉnh Hồ Nam, đỗ Tiến sĩ triều Đạo Quang, giữ chức vụ Thị lang các bộ Binh, Lễ, Lại, Hình, đồng thời là một Nho gia lỗi lạc theo phái Đông Thành, nhân vật tiêu biểu của địa chủ người Hán, sau được bổ nhiệm chức Nội các Học sĩ trong Triều đình Mãn Thanh.

Mặt Lâm Dư đỏ lên, tự dưng không thích ăn đùi gà nữa. Tiếp đó cậu mới cảnh giác một chuyện, tại sao Tiêu Trạch có thể hiểu rõ như thế chứ? Sau cùng lại liên lạc đến câu đố về mạng số Tiêu Trạch, cậu như nghẹn ở cổ họng, liền nhìn chăm chăm đối phương không ngưng.

“Này.” Tiêu Trạch bị nhìn đến không thoải mái, “Không phải chỉ sửa cho cậu thôi sao, đâu cần nhìn chăm chú tới đến gần chết vậy?”

Lâm Dư không cam không nguyện mà thu mất lại, quay đầu tiếp tục tán gẫu cùng Tiêu Nghiêu.

Sau khi ăn xong, Tiêu Nghiêu kéo cậu tới phòng khách đoán mệnh, y buộc tóc mái cùng mớ tóc rối lên hết rồi hỏi: “Em thử dòm anh rồi bói xem khi nào anh mới có thể gặp được chân mệnh thiên tử của đời mình đi?”

Lâm Dư quyết định giả ngu: “Anh xinh đẹp ơi, anh thích đàn ông sao?”

Tiêu Nghiêu nói cứ như chuyện đương nhiên: “Phụ nữ cũng không đẹp bằng anh, tất nhiên là thích đàn ông rồi.”

“... Ồ.” Lâm Dư sờ mặt, thực ra cậu cũng không có khái niệm gì với vẻ bề ngoài cả, cả ngày xem tướng thấy nhiều ơ là nhiều rồi, giờ chỉ biết chết lặng thôi. Cậu lên tinh thần, bắt đầu nghiên cứu tỉ mỉ mặt Tiêu Nghiêu mặt, “Anh xinh đẹp, lông mày của anh đúng là không tệ nha. Bằng Giám(*) có nói: ‘Mọc phải nhấp nhô, ngắn phải có thần. Đậm kỵ hư quang, nhạt kỵ căn cỗi’(**). Lông mày của anh đậm nhạt thích hợp, dài ngắn vừa phải, đủ khả năng đánh bại 70% lông mày của người toàn quốc đó.”

(*) Bằng giám: là một tác phẩm của Tăng Quốc Phiên đời Thanh, tác phẩm là sự tổng kết của ông về sự nhận thức người, tâm đắc dùng người, hiểu rõ lòng người được thể nghiệm và quan sát tỉ mỉ để truyền lại cho đời sau.

(**) Mọc phải nhấp nhô: tức là phải cong lên xuống đến mức có thể, vì người xưa cho rằng, lông mày thẳng như cung không lên không xuống thì tính cách người đó sẽ nóng nảy, tàn nhẫn, vì lẽ đó, lông mày phải tránh mức quá thẳng. Ngắn phải có thần: lông mày ngắn nên hiên ngang xệch cao mới có thần, nếu như lông mày

ngắn không có thần, người đó sẽ nghèo đói chết sớm, không may mắn. => Nếu lông mày dài, phải nhá nhô lên xuống, không được thẳng cứng. Nếu lông mày ngắn, xếch cao có thần, không được nhạt thưa vô thần.

Đậm kỵ hư quang: Hư quang chính là thứ ánh sáng hư ảo, người xưa cho rằng, lông mày rậm trong ánh sáng hư ảo sẽ hiểu thực sức sống, nguyên do là âm khí quá thịnh. Nhạt thì cần côi: nhạt như sợi dây sắp đứt, người xưa cho rằng, loại lông mày này sẽ vô cùng tối tăm, không có khí thế, lửa cũng hóa tro tàn. => Lông mày dày thì kỵ ánh sáng hư ảo, còn nhạt thì đừng nhạt như dây thừng sắp đứt.

Tiêu Nghiêu dõm dáng mà nói: “Anh bỏ ra tận tám ngàn đồng đi sửa, dám không đẹp tới phá banh tiệm luôn.”

Lâm Dư bị nghẹn, sau đó nhìn sang đô mắt Tiêu Nghiêu: “Mặt và mắt đều chia ba đoạn, Thái Âm khít hẹp, đi qua Trung Âm, phía sau Thiếu Âm dần dần rộng hơn(*), cho nên đuôi mắt của anh trông dài nhỏ, với lại còn hơi giương lên nữa. Anh xinh đẹp, số đào hoa của anh rất vượng phải không?”

(*) Thái Âm là chỉ đầu mắt, Trung Âm là chỉ trong mắt, Thiếu Âm là chỉ đuôi mắt.

Nụ cười Tiêu Nghiêu đọng lại: “Mẹ nó nếu vậy anh đã không phải mang sáu cái vòng thạch anh màu hồng phần rồi.”

Cái ca làm ăn này có hơi bị khó xử rồi, Lâm Dư đành đánh trống lui quân, bắt đầu bát quái: “Anh xinh đẹp, chắc là do anh thích đàn ông nên khó tìm đối tượng đó, chứ gương mặt anh có mệnh đào hoa rất vượng.”

“Haiz, có nổi khổ khó nói.” Tiêu Nghiêu nắm lấy tay Lâm Dư, “Mấy thứ đào hoa này, phải là người mình thích tới mới coi như là đào hoa tới, còn nếu là người mình không thích, ngay cả gốc cây đào cũng không được.”

Lâm Dư hơi căng thẳng: “Vậy anh đang thích đào nào thế?”

“Ai hử.” Tiêu Nghiêu mím môi gật đầu, đặc biệt e thẹn, “Em trai, em không thể chỉ nói ra vấn đề mà không nói ra chiêu nha, em nói xem anh nên chờ đợi trong yên lặng, hay là bá vương ngạnh thượng cung đây(*)?”

(*) ám chỉ hành động cướp hiếp, hiếp dâm.

Bạn nhỏ Lâm Dư bị dọa đến đổ mồ hôi: “Bá vương ngạnh thượng cung là gì vậy anh?”

Tiêu Nghiêu nắm tay: “Là anh muốn cưỡng hiếp tên đó á!”

Sau giờ ngộ dễ lâm vào cảnh mệt mỏi rã rời, hai tên họ Tiêu phóng đi ngủ trưa, chỉ có mình Lâm Dư ngồi trên ghế sa lông ngắm người. Cậu ôm hộp sắt hạt dễ cười, một bên gặm một bên phát sầu, nghề nghiệp này đúng là mang lòng dạ thiên hạ, cứ phải bận tâm chuyện của người khác.

Cậu tính một chút, anh xinh đẹp thích đàn ông.

Căn cứ vào những dấu hiệu rõ ràng kia, hẳn là anh xinh đẹp thích Tiêu Trạch rồi.

Nên như vậy thì anh xinh đẹp thích Tiêu Trạch, thế nhưng Tiêu Trạch không có thích anh xinh đẹp.

Trong nháy mắt, Lâm Dư có hơi bị chần chờ, dù sao cậu cũng không bóí được Tiêu Trạch có thích hay không, nhưng lại cảm thấy cái đức hạnh kia của Tiêu Trạch hình như chả thích được ai cả. Nếu đã như vậy, vấn đề cuối cùng đã nổi lên mặt nước, lỡ như anh xinh đẹp bá vương ngạnh thượng cung...

Là cưỡng hiếp Tiêu Trạch hả...?

Cái này quá... đáng sợ.

Lâm Dư ăn hết một hộp hạt dễ cười, nhưng vẫn không có vui gì hết. Tiếp theo cậu rón ra rón rén đi tới cửa phòng ngủ, sau đó giữ cửa nhẹ nhàng đẩy khai một khoảng nhỏ liền nhìn thấy Tiêu Trạch đang dựa vào đầu giường chơi gì đó trên laptop.

Tính cảnh giác của Tiêu Trạch vốn rất cao, nhìn thẳng một phát mà nói: “Lén la lén lút như ăn trộm làm gì, vào đi.”

Bé ngoan Lâm Dư đi vào ngồi xổm xuống bên giường, tiếp theo mới phát hiện trên màn ảnh đều là chữ, còn là chữ tiếng Anh nữa chứ. Cậu nhanh chóng bò lên giường, dán chặt đệm giường giữ một khoảng cách với đối phương, sau đó mới mò ga trải giường hỏi: “Anh đang xem gì vậy?”

“Luận văn.” Tiêu Trạch bật chế độ một chữ quý như vàng, giống như nói hơn hai chữ thì miệng sẽ bị toét ra vậy đó.

Lâm Dư cũng đã quen, hỏi tiếp: “Luận văn gì vậy anh?”

“Về phương diện địa chất.” Tiêu Trạch không biết cái tên trứng bọm này ăn no rồi rảnh hay gì, giữa trưa không chịu đi ngủ ngồi đây giao lưu tư tưởng, “Hai ngày nữa có buổi giao lưu, có thể tôi sẽ không ở nhà.”

“Ồ.” Mắt Lâm Dư đảo tới đảo lui, nhìn thấy Tiêu Trạch xắn ống tay áo lên. Trong lòng cậu tự dưng căng thẳng, nhanh chóng tới gần vuốt vuốt cái ống tay xuống, còn che che cánh tay Tiêu Trạch mới ngại ngần mà nói: “Ban ngày ban mặt, anh đừng như vậy.”

Tiêu Trạch xem đến đoạn cuối cùng: “Lại có ý đồ gì nữa?”

Lâm Dư lo lắng phiền não: “Anh phải bảo vệ bản thân thật tốt, lòng người thời đại này đã đổi thay mất rồi.”

“Trưng bọm bọm.” Tiêu Trạch cũng nhìn xong, khép laptop ném qua một bên, “Có việc thì nói thẳng, không có thì leo lên lầu ngủ, chứ đừng có ở đây dòm tôi mà phát bệnh.”

Lâm Dư dùng sức dụi mắt, dụi đến đỏ ửng cả lên: “Anh... Em sợ.”

“Cậu sợ cái gì?”

“Em sợ...” Lâm Dư cắn môi, chuyện này đúng là khó mở miệng quá đi mà, “Em sợ anh bị cưỡng hiếp.”

Một trận đất trời đen kịt ập tới, sau đó Lâm Dư trực tiếp bị đè xuống giường, một tay của Tiêu Trạch nắm lấy gáy, tay kia ngắt lấy cằm, cả khuôn mặt của cậu bị bóp đến biến hình, miệng cũng bị ép cho dẫu lên.

Tiêu Trạch một thân tung hoành hai mươi tám năm nay, từng mang theo cả đội đi ngang qua rừng rậm ở Điền Nam, uống bảy, tám chén rượu mạnh ở Thanh Hải, trên đường gặp phải cướp tui, từng đạp qua biết bao nhiêu xương cốt của những kẻ giở thủ đoạn xấu xa, lúc dọn nhà còn đem mớ giấy chứng nhận kickboxing và tán thủ(*) bán phế liệu cho đỡ vướng nữa kia.

(*) Kickboxing: là một nhóm các môn thể thao chiến đấu độc lập dựa trên đá và đấm, lịch sử phát triển từ karate, Muay Thái và boxing của phương Tây. Kickboxing được thực hành để tự vệ, tập thể dục, hay như một môn thể thao tiếp xúc. Tán thủ: Tán thủ là võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa.

Vậy mà giờ đây cái tên trứng bọm này nói với anh, sợ anh bị cưỡng hiếp.

Nếu ba mẹ anh còn sống trên đời, đoán chừng cũng sẽ không lo lắng dị hợm như vậy.

“Anh...” Lâm Dư bị ngắt nói không ra lời, cái miệng bị bóp không khép lại được, nước bọt sắp tràn ra. Tiêu Trạch nhìn chằm chằm cậu như nhìn tên nào teo: “Cậu nên lo cho mình trước thì hơn.”

Lâm Dư nghĩ ngợi mất vài giây, trong lúc này Tiêu Trạch cũng buông lỏng ra, còn đánh cái bốp lên mông nữa. Cậu mau lẹ mà nhảy xuống giường, sau đó co cái mông lại: “Em không buồn ngủ! Em muốn xuống trông cửa tiệm!”

Nói xong liền chạy thoát đi như một làn khói chưa kịp nhìn cái gì, Tiêu Trạch cũng bị quấy hết thấy buồn ngủ, cho nên mở laptop lại viết tài liệu cho buổi giao lưu sắp tới. Viết mới được vài dòng, cảm thấy bản thân không thể tập trung đành đóng lại rồi mở trang tìm kiếm ra.

Nhập vào dòng chữ: Cầu giúp đỡ, nam sinh lúc trưởng thành hay suy nghĩ cái gì?

Nam sinh lúc trưởng thành không chỉ có thích đoán mò, hơn nữa tinh lực còn rất dồi dào. Lâm Dư chạy xuống lầu, đứng ở bậc thang thứ hai từ dưới đếm lên quét mắt nhìn qua toàn bộ một tầng, bạn nhỏ hết tí mĩ quan sát lại đến nghiêm túc phỏng đoán, cuối cùng ra một quyết định thừa dịp sau giờ Ngọ không có ai sẽ chính nghiêm lại phong thủy.

Hai cửa kính nhà sách rất to, đường phố cũng rộng rãi thoáng mát, theo phong thủy học, muốn tiền tài thịnh vượng thì phải có sân trống trải. Lâm Dư chụp ảnh cái cửa, sau đó xuống cầu thang xoay người, tầm mắt hướng về sau cửa mà suy xét.

Đối diện cửa là cầu thang sát vách tường, trên tường treo một cái gương.”Ấy da hao tổn tiền quá quá đi!” Lâm Dư cố nhón chượng lấy cái gương đi, cái này chắc chắn do Tiêu Trạch treo nè, nếu không thì so với độ cao này thì người khác chỉ có thể soi được cái trán.

Sau khi lấy xuống thì tường có chút khoảng không, mới vào nghề thì thích hợp thấy ba thứ, chính là nhìn thấy màu đỏ nhìn thấy xanh biếc nhìn thấy bức tranh. Cậu suy nghĩ cảm thấy tranh cắt giấy màu đỏ không ăn khớp gì cả, cũng không thể dán cây xanh nào lên tường, cho nên treo một bức tranh là thích hợp nhất.

Lâm Dư tháo bức tranh từ chỗ tường khác treo lên chỗ tường này.

Những thứ mới vào nhìn thấy còn có ghế mây, thang cho mèo(*), chậu hoa và mấy cái ghế salon đơn, Lâm Dư bận bịu bốn phía, vừa muốn cân nhắc phong thủy, liền muốn bày sao cho dễ nhìn, một muốn chết luôn.

(*) Hình:

Bận bịu hết mấy tiếng, mồ hôi tuôn ra ướt hết quần áo. Lâm Dư tiêu tốn sức lực nhấc chân lên lầu, sau đó đứng ở trên bậc thang nhìn xuống lần nữa, căn nhà rốt cuộc sáng bừng hẳn lên, cảm giác ngày mai thế nào cũng đông như trẩy hội, nửa năm sau có thể mở chi nhánh, một năm sau có thể trở thành một chuỗi cửa tiệm luôn.

Trong lòng tự khen mình lấy hai câu, thế nhưng vẫn chưa có đủ, cậu nhìn sang đồng hồ, muốn Tiêu Trạch nhanh nhanh tỉnh ngủ đi xuống nhìn xem.

Tốt nhất Tiêu Trạch nên khen cậu hai câu.

Muốn gì có đó, Lâm Dư vừa xoay người liền nhìn thấy Tiêu Trạch đứng ở đầu cầu thang.

“Anh ơi! Anh dậy rồi!” Cậu không than mệt nữa, nhảy lên chỗ anh, nhưng mà giờ kể công cũng không tiện lắm, cho nên xem như không có chuyện gì xảy ra, “Mồ hôi không à, để em đi tắm cái đã!”

Hai mắt to tròn sáng loáng, từng giọt mồ hôi đọng trên trán cứ như đang phát sáng, cậu vui sướng nhếch khóe miệng bang bang chạy ra ngoài, sau đó mới nhận ra phương hướng, chạy lại về phía nhà tắm.

Tiêu Trạch mới vừa tỉnh ngủ, bị sức sống bùng bùng ập tới có chút hoang mang.

Vừa đi được nửa đường trông thấy Tiêu Nghiêu mới tỉnh ngủ cầm tờ giấy chạy tới, trên giấy viết ra mấy hạng mục: “Tôi nghĩ qua rồi, cái tiệm này của cậu quá ư nhàm chán, trừ ông chủ ngon cơm cùng nhiều mèo ra thì chả có gì hay ho.”

“Mèo nhiều vô dụng, bọn nó đâu có trò chuyện được, ông chủ ngon cơm cũng vậy, ông cũng không chịu nói chuyện cùng người ta.” Tiêu Nghiêu đầu tóc rối bù theo Tiêu Trạch đi xuống lầu, “Cho nên tôi thấy cậu nên...”

Tiêu Nghiêu sững sốt: “Ghé sô pha sao dời ra chỗ đó rồi? Có ăn trộm hả?”

“Trôm gì mà trộm.” Tiêu Trạch nhìn quanh một vòng, sau đó chậm rãi mỉm cười. Trách sao trứng bịp bợm kia nay lại rạng rỡ đến vậy, thì ra là làm chuyện tốt không cố ý lưu danh, chờ được khen đây mà.

Lâm Dư lú lo không ngừng cuối cùng cũng tắm xong, vừa thay quần áo vào lá vọt một đường bay xuống, kết quả phát hiện bàn nhỏ bên cửa sổ bị dời đi. Còn Tiêu Nghiêu thì đứng ở trước cửa sổ khoa tay múa chân: “Lúc đó cậu phải để nó ở đây, làm sao cho người đi ngang qua nhìn thấy, sau đó hấp dẫn bọn họ đến.”

Lâm Dư quay đầu hỏi: “Anh xinh đẹp ơi, để cái gì thế?”

“Tủ kem.” Tiêu Nghiêu nói rằng, “Bây giờ chỉ kinh doanh một hạng mục là không được, nhất định phải đa dạng hóa mới có thể hấp dẫn khách hàng, chỗ này để tủ kem, góc trên để báp rang bơ, mùa đông còn có thể thêm khoai nướng, thêm nữa cậu tự mà nghĩ thêm.”

Tiêu Trạch thoáng suy nghĩ: “Có thể làm theo kiểu tự phục vụ, như vào cửa thu bao nhiêu tiền, sau đó muốn ăn cái gì ăn muốn đọc cái gì đọc, lúc rời khỏi còn có thể cầm theo một quyển sách cũ.”

“Chủ ý này được đó, vậy cậu còn muốn xem quy tắc kinh doanh gì nữa không?” Tiêu Nghiêu đến gần, đầu dán vào cửa sổ thủy tinh mà ma sát, lộ ra bộ dáng vô cùng ngây thơ khả ái, “Một nửa chủ ý này do em nghĩ ra, cũng định làm gì cảm ơn em hả?”

Não Tiêu Trạch tư duy vô cùng nghiêm túc: “Lúc đến cứ đến đây ăn kem.”

Lâm Dư lùi tới trước kệ sách, bĩu môi bày tỏ bản thân rất chỉ là hồng được vui, ngay cả sữa tắm cũng không thêm dùng, chỉ vì tắm xong chạy xuống nghe ai kia khen, kết quả có được cái gì đâu. Tốt xấu gì cậu cũng quần quật cả một buổi trưa mà, có sao lại bị đối xử như vậy.

Cậu buồn bực nhìn giá sách, tiện tay rút ra cuốn sách cũ tên “Tam Quốc Diễn Nghĩa”. Ba huynh đệ Lưu Quan Trương kết nghĩa, Lưu Bị chính là khởi đầu của sự bất bình, cả ngày chỉ tin Quan Vân Trường, không tin Trương Phi, cái này có bao nhiêu thương tâm chứ.

Lâm Dư lúng ta lúng túng nói: “Trương Phi, tôi hiểu lòng ông mà.”

Sau lưng truyền đến một tiếng huýt sáo, Tiêu Nghiêu ôm lấy chìa khóa xe hất tóc một cái: “Em trai, gọi cứng vài tiếng cho hồn về. Ngày hôm nay cảm ơn em đã giúp anh, giờ anh phải đi, ngày khác tới chỗ anh chơi ha.”

“Hẹn gặp lại anh xinh đẹp, lái xe cẩn thận.” Lâm Dư phát tay, nhìn Tiêu Nghiêu ra cửa lên xe. Chiếc xe màu hồng phấn kia rong chơi dưới ánh tà dương liền biến thành màu vỏ quýt, sự chói chang kia lại có chút tà mị xinh đẹp, khiến ai nhìn thấy cũng muốn nhào tới chụp hai ba bức hình.

Cậu thu mắt lại không nhìn được nhìn về phía Tiêu Trạch. Tiêu Trạch vẫn còn đang đứng ở trước cửa sổ, một mảnh nắng chiều tà chiếu vào làm gương mặt của anh chìm dần vào bóng tối, không thấy rõ anh đang có tâm tình gì.

Lâm Dư cúi đầu nhìn Trương Phi: “Buổi tối đại ca có khen ông không?”

“Đừng có suốt ngày rầm rì.” Tiêu Trạch đi ra từ mảnh sáng kia, vì phòng không bật đèn lúc bước ra liền thấy có chút tối. Anh đi tới chỗ Lâm Dư, cầm lấy quyển “Tam Quốc Diễn Nghĩa”: “Mấy tuổi rồi, còn xem mình họa giảng giải bản thiếu nhi.”

Lâm Dư nhỏ giọng tranh cãi: “Lúc nhỏ có ai kể mấy chuyện này cho em nghe đâu.”

Tiêu Trạch quay người lên lầu cầm theo chìa khóa xe, lúc đi xuống nhìn thấy Lâm Dư vẫn còn đứng ở đó. Không thấy tối hay sao, còn nâng sách dòm dòm nữa.

“Trúng bịp bợm, đi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà lấy hai ba bộ đồ, nếu không đi thì tự mình ở nhà trông tiệm.”

“Em đi chứ!” Lâm Dư nhớ tới Tiêu Trạch từng nói muốn đi tham gia buổi giao lưu, bây giờ chắc là định về nhà chuẩn bị. Cậu nhanh chóng bay đi, bay tới cửa nhớ ra mình vẫn đang cầm sách, vì vậy muốn quay lại trả nó về.

Tiêu Trạch dứt khoát kéo cửa nhôm cuốn xuống: “Cầm lấy xem đi.”

Khoảng thời gian này khá là khó chịu, chiếc xe Jeep không thể nào tùy ý di chuyển được, thêm vào hai bên đèn neon chiếu lên hòa cùng ánh tà dương đỏ hồng, chậm chậm đu đưa cứ như đang cười ngửa xem hoa vậy.

Chán chường khi xe không đi được, Lâm Dư mới đặt sách lên đùi mà hỏi: “Anh ơi, Lữ Bố hay Triệu Vân giỏi hơn?”

Tiêu Trạch nói: “Ai cũng giỏi.”

Lâm Dư vẫn nhìn chăm chăm sách, tâm tư có chút lằng lằng, chủ yếu là do tia sáng ở bốn phía quá ư là đẹp, không có giống với sự ồn ào ở bên ngoài xe. Cậu cầm sách, ngón tay ấn lên số trang muốn đề ra dấu: “Anh thấy tử kem hay là phong thủy hiệu nghiệm hơn?”

Tiêu Trạch nhìn ra phía ngoài, quả thật đang rất muốn cười: “Cái nào cũng hiệu nghiệm.”

Tra lời cũng như không trả lời vậy, cuối cùng hai bên không có bên nào được bỏ lơ hay ưa chuộng cả. Lâm Dư gãi gãi hai má, bất chấp tàn nhẫn mở miệng. Kỳ thực cũng đâu có tàn nhẫn lắm đâu, cậu dùng âm thanh nhỏ tới mức không nghe thấy mà hỏi.

“Anh cảm thấy được anh xinh đẹp dễ nhìn hay là ...”

Lâm Dư kìm lại, đúng lúc xe cộ tắc đường bắt đầu di chuyển cho nên lật sách không hỏi nữa.

Thôi quên đi cho rồi.

Tiêu Trạch cầm tay lái, nuốt đáp án trở lại trong bụng, nếu tên trứng bịp bợm ngốc này không hỏi nữa, vậy anh cũng không trả lời.

19. Quyển 2 - Chương 17

Ngôi nhà ba phòng(*) này quanh quẽ gần hai tháng, trong khoảng thời gian đó chỉ có nhân viên làm theo giờ đến đây vài lần, trên đồ dùng cũng phủ lên một lớp vải, hiện tại chỉ cần kéo lên là mọi thứ sạch sành sanh. Lâm Dư bước đi tham quan, so với cửa tiệm, chỗ này giống với khái niệm “căn nhà” hơn.

() gốc là: tam cư thất chỉ nhà ở có ba phòng ngủ.*

Cả hai đơn giản ăn qua bữa cơm tối, bây giờ thời gian vẫn còn sớm, cho nên Tiêu Trạch đi vào phòng ngủ tìm mấy bộ quần áo cho buổi hội thảo giao lưu, còn Lâm Dư ở phòng khách xem tivi. Bên trong màn hình tivi đang chiếu, nào là nhà ăn ngôi trường cấp ba bị nổ, có một học sinh anh dũng cứu người.

Lâm Dư căn bản không chú ý nghe, vẫn còn đang cúi đầu nghiên cứu quyển “Tam Quốc Diễn Nghĩa”. Sách này là cho thiếu nhi xem, vì thế có cải biên lại cho chút hài hước, cậu đọc đến say sưa ngon lành.

Không nghe được âm thanh trong tivi, thế nhưng lại nghe rõ ràng tiếng bước chân bước đi trong êm đềm kia, lúc cậu ngẩng đầu liền nhìn thấy Tiêu Trạch đi ra khỏi phòng ngủ, còn mang theo cái cặp vuông thu dọn xong đồ.

“Anh ơi, giao lưu phải đi nơi khác sao?”

“Không phải, bình thường đều diễn ra khép kín, hội nghị khá tập trung.” Tiêu Trạch đặt cặp ở một bên ghế sofa, sau đó đứng dừng mà ngồi xuống, “Cũng chỉ hai ba ngày thôi, lúc đó tôi gọi bạn bè tới giúp cậu trông cửa tiệm.”

Phản ứng đầu tiên của Lâm Dư là nghĩ đến Tiêu Nghiêu: “Không cần! Em có thể tự trông một mình mà!”

“Ai thèm nghe cậu” Tiêu Trạch cầm cái điều khiển từ xa ấn loạn một trận, “Người đó là Giang Kiều, cậu cứ gọi anh ấy là anh, đúng lúc có thể nhờ cậu ta tính toán sổ sách giúp.”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.” Cả người Lâm Dư như không còn sức tựa vào gối mềm, sau đó ngâm nga nghe như tiếng mài dao, “Cuối cùng em có bao nhiêu anh trai tốt đây ta... Sao em có nhiều anh trai tốt vậy nhỉ? Nếu hỏi em thích người nào nhất... Đương nhiên sẽ chọn...”

Chương trình gì chán bỏ mẹ, Tiêu Trạch tắt TV.

Âm thanh trong kia đã dừng, càng nghe rõ tiếng ca kia hơn.

Lâm Dư vừa vặn hát thêm ba chữ: “... Anh Tiêu Trạch...”

Tiêu Trạch căn bản không nghe thấy đoạn trước, còn tưởng rằng cậu đang gọi anh: “Có chuyện gì?”

Cái gì cũng không có, chỉ muốn ca ngợi anh thôi, Lâm Dư nói thầm trong lòng. Nói thầm xong liền cầm lấy sách mà biểu diễn: “Anh, em xem tới Thuyền cỏ mượn tên tiếng tăm lừng lẫy rồi”

()Thuyền cỏ mượn tên: (Hán việt: Tháo thuyền tá tiễn) là một cố sự trong trận chiến Xích Bích trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa”. Chuyện kể rằng Chu Du cố ý đưa ra hạn trong mười ngày phải làm được mười vạn mũi tên, Gia Cát Lượng cơ trí liếc mắt liền biết đây là một kế sách hại người, nhưng vẫn bình tĩnh mà nói rằng “Chỉ cần ba ngày”. Sau đó, Gia Cát Lượng lợi dụng Tào Tháo tính cách đa nghi, điều mấy thuyền cỏ dụ địch, cuối cùng cũng mượn đủ mười vạn mũi tên, lập được kỳ công.*

Tiêu Trạch không thèm động đậy: “Xem tiếp đi.”

Lâm Dư biểu lộ cảm xúc: “Anh bây giờ như mấy người rơm trên thuyền cỏ không chịu nhúc nhích ấy, có phải là chờ mũi tên bay trúng người hay không(*)?”

() Gia Cát Lượng đã dùng hai trong ba ngày để bày trí trận, ông xếp nhiều binh sĩ làm bằng rơm xung quanh vài người lính thật trên một chiếc thuyền. Ngày hôm sau khi bắt đầu trận chiến, ông lệnh cho người lính thật hò hét làm quên địch lo lắng, liên tục phóng tên về phía thuyền, và những cung tên ấy trúng gần trên người rơm. Ba ngày sau, ông cũng thu được hơn 10 ngàn mũi tên.*

Tiêu Trạch quả thật đang bận nhớ lại hạng mục thảo luận và giao lưu của hội nghiên cứu, chỉ thuận miệng trả lời: “Bay đi.”

Nói xong chưa tới nửa giây, trước mắt liền chớp nhóang một cái, thì ra là Lâm Dư bay tới đè lên người của anh.”Con mẹ nó cậu, ” Anh theo phản xạ có điều kiện giơ tay tiếp được, cảm giác như cơ bụng cũng bị đập đến phẳng lì, “Cậu phát bệnh nữa hay gì?”

Lâm Dư bày ra tư thế vặn vẹo: “Không phải anh bảo em bay sao?”

Tiêu Trạch hất cằm: “Hiện tại tôi đập cậu bay về nhà ngủ.”

Nhặt lấy sáchchuẩn bị trở về phòng ngủ, Lâm Dư nhẹ nhàng êm ả bước tới phòng ăn tắt đèn. Đi hai bước xoay một vòng, cùng chơi một ngày với anh xinh đẹp, dường như hút được không ít cái yêu khí trí mạng kia.

Cậu đi mấy bước liền quay đầu lại, ra vẻ đắc ý vô cùng: “Em muốn so cao thấp cùng tũ kem.”

Ngày hôm sau chạy trên con đường phía trước, Tiêu Trạch trực tiếp lái xe đến viện nghiên cứu, cònLâm Dư quay về hiệu sách Mất Mèo. Tối gần sau nửa đêm thì trời bắt đầu mưa không ngừng, lúc này lạnh buốt. Lâm Dư mặc lấy áo khoác Tiêu Trạch, tuy nó không có vừa, thế nhưng lại cực kỳ ấm áp.

Tối hôm qua cậu nói câu đó là chỉ mở đầu, tuy là muốn như vậy, thế nhưng phong thủy thuộc về biện pháp hóa học, còn tũ kem thuộc về biện pháp vật lý, so ra hình như không khớp mấy, cho nên cậu cũng muốn thực hiện một biện pháp vật lý.

Mà Tiêu Trạch đâu có ở đây, lá gan Lâm Dư thẳng lên tới óc, mở cửa liền treo bảng —— tiêu năm mươi đồng có thể xem bói một lần.

Vừa đến giữa trưa thì cậu liền bận rộn muốn xỉu, người thì đến lấp đặt tũ kem và máy bấp rang bơ, người thì đến xem sách chơi với mèo, so với lúc thường náo nhiệt hơn rất nhiều. Một mình Lâm Dư bận trước bận sau, lòng nói cái người tên Giang Kiều kia chẳng đáng tin gì cả, mấy giờ rồi còn chưa chịu tới nữa.

Đột nhiên lọt vào tai một trận động cơ vang dội không ngừng, Lâm Dư nhìn theo hướng phát ra âm thanh, liền thấy chiếc xe thể thao màu hồng phấn kia. Cửa xe mở ra, anh xinh đẹp trang điểm lộng lẫy xuất hiện.

Nhìn Tiêu Nghiêu có lẽ vừa mới rời giường, cầm theo bữa sáng tiến vào: “Em trai, anh đến giúp nè, đã ăn điểm tâm chưa?”

Lâm Dư nhận lấy phần anh đưa: “Cảm ơn anh xinh đẹp.”

“Cám ơn gì chứ, mấy bữa nay để anh mời, muốn ăn cái gì nói thẳng nghe hôn.” Tiêu Nghiêu ngậm miếng khoai lang, “Giang Kiều không thoải mái, còn ngủ nên anh đến thay ảnh.”

Hai người bọn họ cùng nhau trông cửa tiệm, vốn Tiêu Nghiêu là ông chủ, cho nên sẽ không hầu hạ người khác, ngồi không thì nhiều mà làm thì ít, ăn hết mấy hộp bấp rang bơ luôn. Lâm Dư giận mà không có dám nói, một bên chào hỏi khách khứa một bên dùng ánh mắt tiến hành bằm thay Tiêu Nghiêu thành ngàn mảnh.

Tiêu Nghiêu ợ một tiếng no nê: “Ăn no liền buồn ngủ, anh lên lầu chớp mắt một cái đây.”

Lâm Dư nhìn chăm chăm vào cái dáng yêu kiều thướt tha kia, mãi đến khi cái bóng lưng một mét tám biến mất ở phía cuối cầu thang, mới kìm lòng không đành học uốn éo cái mông theo, uốn một cái nổi hết da gà da vịt lên.

Thôi cho qua, chất phác mộc mạc vậy cũng tốt rồi.

Chính nhờ vào việc phong thủy và thêm vào vài thiết bị, chuyện làm ăn trong cửa tiệm cuối cùng đã trở nên khả quan hơn, hơn nữa số người đến xem bói nhiệt tình tăng vọt. Một mình Lâm Dư vừa phải mức kem, xem tướng tay, lấy bấp rang bơ, còn phải thu ngân tính sổ.

Cứ như vậy mà bận rộn hơn nửa ngày trời, bữa trưa bây giờ đổi thành buổi chiều mới ăn, đến buổi tối người dần dần ít đi, cậu mới nhớ tới Tiêu Trạch có nhắc đến chuyện phải tính toán sổ sách tháng qua.

Đối diện cùng máy vi tính và mớ sổ sách, Lâm Dư có chút đau đầu. Học giả đoán mệnh nghiên cứu đều dùng những đồ vật tương đối có tính trừu tượng, mấy dữ liệu này quá ư là chân thật, khiến cậu nhìn vào liền cảm thấy choáng váng buồn nôn.

Trong lúc đó, Tiêu Nghiêu cả ngày biếng nhác lê gót chậm chậm đi xuống, ngáp một cái kẹp thuốc lá, đầu óc không tỉnh táo cứ như bị ai đó làm tổn thương. Đúng như dự đoán, Tiêu Nghiêu ngồi xuống cái ghế chân cao ở quầy bar, đối diện với Lâm Dư, bật ra một tiếng thở dài: “Anh mơ thấy người yêu mối tình đầu của mình.”

Lâm Dư chưa kịp tiếp lời, thế nhưng không gây trở ngại với việc tính toán.

“Ảnh ngoan dữ lắm, cố gắng học tập, ngay cả câu ĐMM cũng chưa từng nói.” Tiêu Nghiêu châm điếu thuốc, “Mối tình đầu thuần khiết như thế đó, cho nên lúc đó anh rất thích ảnh. Sau đó, haiz...”

Lâm Dư đã quên luôn mình đang tính tới ngày nào: “Sau đó làm sao hả anh xinh đẹp?”

“Sau này, cuối cùng anh cũng học được cách yêu(*).” Đột nhiên Tiêu Nghiêu hát lên một câu, rất là khó nghe, “Ảnh không phải chén trà của anh, anh cũng chỉ tiện tán đổ ảnh thôi. Nhưng mà, haiz.”

() Lời bài hát Sau Đây (nếu muốn nghe giọng nữ thì nghe Lưu Nhược Anh, nam là Trương Kính Hiên)*

Lâm Dư hỏi: “Nhưng mà lại làm sao?”

Tiêu Nghiêu hút xong đoạn thuốc kia: “Nhưng chén trà kia, cũng không cho anh pha. Anh không thể làm gì khác hơn là, haiz.”

Lâm Dư đã bình tĩnh: “Anh không thể làm gì khác hơn là làm sao nữa?”

Tiêu Nghiêu nhìn hấn: “Anh có thể làm gì khác hơn là pha cà phê, pha sữa bột, pha chè vừng chứ.”

“Cũng tốt, mấy thứ kia ngọt hơn trà nhiều.” Lâm Dư cúi đầu xem sổ sách, từng con số như muốn đánh

ngắt cậu. Giả thiết chén trà kia là nói đến Tiêu Trạch nói, có lẽ anh xinh đẹp kia chịu bỏ qua?

Nhưng mà cái lời thề son sắt hôm qua còn đòi cường hiếp người ta nữa mà.

“Em trai, đừng xem nữa, tán gẫu với anh một lát đi mà.” Tiêu Nghiêu quấy rối. Hai tay Lâm Dư hai tay, nhìn ngang đối phương hỏi: “Tâm sự về anh của em đi, anh có chuyện gì vui không?”

Tiêu Nghiêu vừa nghĩ vừa nói: “Cậu ta đó hả, mùa đông hần năm ngoái đi khảo sát ở bên ngoài trở về, rồi qua nhà anh đón đêm Giáng sinh. Cậu ta lúc đó khá mệt mỏi, uống xong mấy ly liền đi ngủ, sau đó anh liền cởi quần áo cậu ta ra.”

Lâm Dư cảnh giác nói: “Anh cởi quần áo anh ấy làm gì?!”

“Tắm rửa thôi, cậu ta bồn ba có tắm đâu.” Tiêu Nghiêu lườm cậu một cái, “Nhưng mà một mình anh làm không nổi, nên anh và Giang Kiều cùng cởi, kết quả lúc cởi áo phát hiện trên lưng cậu ta có một hình xăm.”

Lâm Dư tò mò hỏi: “Hoa văn ra sao?”

Tiêu Nghiêu nhìn nước trà xanh bên trong cốc thủy tinh, giữa chân mày ngưng tụ thành một sự thất vọng nhàn nhạt: “Xăm một hình nốt nhạc.”

“Nốt nhạc? Có duyên cớ gì sao?”

“Cũng không có duyên cớ gì, người kia của cậu ta kéo viôlông.” Tiêu Nghiêu uống một hơi cạn sạch ly trà xanh, như đang uống rượu mạnh, “Người ta là tay chơi viôlông hàng đầu, quanh năm đi diễn ở nước ngoài, còn cậu ta quanh năm ra ngoài khảo sát, hai người vì bận rộn công việc cho nên bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, cuối cùng chia tay trong hòa bình.”

Lâm Dư giật mình, cậu có hơi thấy bất ngờ. Nếu như thời gian có thể quay ngược về mấy phút trước, cậu nhất định sẽ không hỏi, bởi vì bây giờ nghe xong, trong lòng không thấy vui chút nào hết.

Tiêu Trạch mang đến cho cậu một cảm giác không yêu thích người nào cả, anh hung hăng, hờ hững như vậy, giống như có thềm để ý tới ai. Nhưng nếu anh dám xăm lên mình đồ vật liên quan tới đối phương, chắc chắn tình cảm lúc đó vô cùng sâu đậm.

Bất tri bất giác, đêm cũng sâu hơn rồi.

Lâm Dư đi kéo cửa cuốn nhôm, còn chưa kéo xong đã bị bàn tay bên trong nâng lên lại. Tiêu Nghiêu cầm áo khoác chui ra, nhìn qua dáng dấp có vẻ phải đi, nói: “Em trai, em ngủ một mình sợ không? Anh phải đi rồi.”

Lâm Dư quan tâm nói: “Đã trễ thế này còn đi sao?”

“Mới mười giờ thôi à.” Tiêu Nghiêu nhéo mắt cậu, “Cái này gọi là sống về đêm, chắc em chưa có đâu, khi nào em có anh cũng chả biết, hay em tự bói cho mình đi.”

Xe thể thao màu phấn hồng nhanh chóng lái đi, chỉ để lại một dòng khí thải nhàn nhạt. Lâm Dư khóa cửa xong vòng ra cửa bên, ngẩng đầu phát hiện trăng đêm nay rất sáng. Cậu mệt mỏi suốt một ngày trời, giờ chân mềm nhũn liền ngồi ở bậc thang ngay cửa.

Lấy điện thoại di động ra, không cuộc gọi không tin nhắn, cô độc level max luôn.

Cậu soạn tin nhắn: Anh ơi, anh đã ngủ chưa? Ngày hôm nay trong cửa hàng khách nhiều ơ là nhiều luôn đo.

Lúc Tiêu Trạch nhìn thấy tin nhắn là lúc mới vừa từ khoa xét nghiệm đi ra, anh lột găng tay ra trực tiếp ấn xuống nút gọi. Từ trước đến giờ anh luôn cảm thấy việc đánh chữ vô cùng phiền phức, cho nên rất ít khi gửi tin nhắn, muốn nói cái gì đều gọi thẳng.

Điện thoại được kết nối, anh không phí lời nửa câu: “Khóa cửa kỹ rồi đi ngủ đi.”

“Vâng, em khóa kỹ rồi.” Lâm Dư không nghĩ tới Tiêu Trạch sẽ gọi đến, cậu ngồi vẽ vòng tròn lên đầu gối mình “Anh ơi, hôm nay anh bận lắm hả? Khi nào anh mới về?”

“Ngày mốt về, có việc gì?”

“Không có, em thuận miệng hỏi một chút thôi.”

“Vậy tôi cúp máy.”

“Anh!” Lâm Dư không biết mình muốn nói cái gì, gấp đến độ vẽ loạn thành hình tam giác, “Đêm nay nhiều sao ghê, kem cũng bán xong rồi, chỉ còn lại một chút nhỏ...”

Tiêu Trạch không hiểu mô tê gì: “Trứng bịp bợm, có chuyện cứ nói thẳng, đừng có nín tới banh xác.”

Lâm Dư lấy hết can đảm mà nói: “Em cảm thấy trong cửa tiệm nên có chút âm nhạc, nhạc cổ điển tương đối thích hợp đó. Anh cảm thấy thế nào? Anh có thích mấy khúc viôlông hay không?”

Tiêu Trạch trả lời: “Cũng được, “Lương Chúc”(*) dễ nghe đó.”

() chuyện tình đẹp nhưng đầy bi kịch của một đôi trai gái, đây là tên viết tắt của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài.*

Lương Chúc, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, vì muốn bên nhau hóa thành cánh bướm.

Lâm Dư hít hà cái mũi, còn khó chịu hơn lúc bị cảm nữa, cổ họng chít chít nói chuyện như đang khóc: “Anh ơi, lúc nào thì anh mới vì em xăm một hình bát quái đây hả.”

Cúp điện thoại, Tiêu Trạch tới phòng làm việc đặt báo cáo xét nghiệm vào ngăn kéo, sau đó rời khỏi viện nghiên cứu. Dựa theo sự bố trí, hội nghị diễn ra vô cùng dày đặc, kỹ thuật viên chuyên gia và nhân viên tham dự viện nghiên cứu sẽ được sắp xếp ở trong một khách sạn. Anh lái xe Jeep ra khỏi cửa lớn viện nghiên cứu, thừa dịp trời vẫn còn tối mà đi về phía hiệu sách Mắt Mèo.

Tâm tình của đứa nhỏ thời kỳ trưởng thành không ổn định, anh đến coi chừng mới được.

Thật ra Tiêu Trạch cũng không sợ Lâm Dư cắt cổ tay hay cái gì, chỉ sợ bạn nhỏ này đi ra ngoài gây nguy hại cho xã hội.

Chỉ có Lâm Dư là đáng thương, còn tưởng rằng Tiêu Trạch không chịu được, ngơ ngác nhìn chằm chằm màn hình đen ngầy ngốc ra. Sau đó ngồi dậy mới phát hiện cái móng đau ời là đau, liền đứng dậy chuẩn bị đi về ngủ. Vừa mới mở cửa, tự dưng nghe thấy tiếng ô tô tắt máy, chỉ mới bốn năm giây, cậu đã nhìn thấy Tiêu Trạch đang bước nhanh về phía mình.

“Anh!” Lâm Dư kích động lên tiếng, sau đó lại nhanh chóng ũ rũ đi, “Anh không phải sợ em ôm tiền chạy trốn chứ, em vốn đâu phải người như vậy.”

Tiêu Trạch nở nụ cười: “Buổi tối không chịu ngủ, ngồi ở cửa gọi điện thoại lằng nhằng, cậu có thể cư xử như mấy nhóc con bình thường hay không?”

Trở lại cửa tiệm, lúc này đã tắt hết đèn, chỉ có một chiếc đèn đang sáng ở sau quầy bar cho nên khung cảnh nhìn khá tối tăm. Tiêu Trạch đến gần mở sổ sách ra, sau đó đặt chìa khóa xe xuống: “Cậu ngủ đi, tôi phải tính sổ.”

Lâm Dư chưa hoàn thành nhiệm vụ giao cho, lập tức nói: “Em giúp anh.”

“Tùy cậu.” Tiêu Trạch ngồi xuống, không nói gì nữa bắt đầu tính toán. Lâm Dư trông giữ ở một bên nghe anh sai khiến, không lên tiếng câu nào. Một lúc sau, cậu bỗng nghiêng người về phía sau mà liếc nhìn bóng lưng của Tiêu Trạch.

“Anh ơi, anh có ngứa lưng không? Em giúp anh gãi nha?”

Tiêu Trạch cũng không thèm ngẩng đầu lên: “Không ngứa.”

Lâm Dư nghĩ không ra cái có khác: “Nhưng em muốn gãi cho anh mà.”

Lúc này Tiêu Trạch mới chịu nhắc đầu: “Cậu có phải bị ngứa da hay không?”

Mắt Lâm Dư sáng lên: “Anh lại muốn đánh em hả? Vậy trước hết phải để em gãi lưng cho anh đã!” Cậu nói xong cũng vén áo sơ mi Tiêu Trạch lên, đập vào mắt là eo gầy cứng cáp cùng mấy khối cơ bụng ở phía trên, lúc này Tiêu Trạch đã giơ tay, lòng bàn tay ngay lập tức dán dạt lên người.

Lâm Dư giật mình lui về phía sau, sợ đến mức kêu một tiếng, nhưng mới chỉ kêu được nửa tiếng, nửa tiếng còn lại đã chôn vào cuống họng.

Cậu nhìn thấy hình xăm kia rồi, một nốt nhạc nho nhỏ.

Lòng bàn tay không có đánh xuống, Tiêu Trạch giống như quyết định mặc kệ cậu, chỉ có thể nghe thấy âm thanh lật sổ sách.”Anh ơi, lúc xăm có phải anh từng nghĩ đến mình sẽ yêu thích mãi mãi hay không?” Cậu nhẹ giọng hỏi.

“Tất nhiên rồi.” Tiêu Trạch không hề để ý (*) trả lời.

() gốc là mạn bất kinh tâm: không để trong lòng, hững hờ.*

“Thích rất nhiều năm rồi sao?”

“Đếm không hết.”

“Lẽ nào... Bây giờ anh còn thích hả?”

“Còn chứ.”

Bây giờ còn thích?! Lâm Dư đột nhiên nhào tới chỗ sổ sách, cách đối phương chỉ có mấy xentimét khó tin mà hỏi: “Đã chia tay mà vẫn còn thích? Vậy tại sao lại muốn chia tay chứ?!”

Tiêu Trạch cau mày: “Chia tay cái gì?”

Lâm Dư cong miệng lên, không biết mình oan ức cái gì: “Anh xinh đẹp nói hết rồi, người kia của anh là tay viôlông, anh vì người đó mà xăm hình này. Sao anh vẫn còn thích người đó hả? Cả Trung Quốc nhiều người như vậy, anh đâu nhất thiết phải như thế?!”

Tiêu Trạch tát đảy cậu ra: “Cậu nói chó má gì đó, con mẹ nó tôi đi học violông, sau đó xăm cái hình này, sau này đọc nhiều sách, đừng nghe tên Tiêu Nghiêu nói nhảm nữa.”

Lâm Dư sững sốt, nửa ngày sau mới thông suốt rõ ràng.

“Trúng bịp bợm.” Tiêu Trạch bỗng nhiên mở miệng, “Nếu như đã nói đến đề tài này, vậy cậu mau xem xem nửa kia của tôi ở đâu, tôi nhanh chóng tìm cậu ta, đỡ làm lỡ thời gian.”

Tóc gáy Lâm Dư nổi lên, cảm giác giống như tai vạ đến nơi, đại nạn sắp tới. Cậu không biểu cảm gì mà lui về phía sau, hai hàng lông mày cau lại, đôi mắt rũ xuống, môi dưới cũng cắn chặt lấy nhau.

Nếu bói không ra, vậy thì bịa đi.

Lâm Dư thì thầm một cái thật oanh liệt: “Thiên cơ chỉ có thể tiết lộ một câu — Phóng mắt ra xa cõi sơn hà. Hoa rơi gió thổi nhớ xuân qua .(*)”

Ngòi bút Tiêu Trạch dừng lại, câu tiếp theo là “Chẳng bằng thương lấy người trước mắt.”(*)

() Ba câu trên đều nằm trong bài thơ Hoán kê sa (Một thoáng năm đi tuổi một lần).*

Anh quay đầu nhìn Lâm Dư đang đứng trước mặt mình, nghĩ thầm mấy nhóc con thời kỳ trưởng thành sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ.

20. Quyển 2 - Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc này Lâm Dư đã lúi tới cuối quầy bar, chuẩn bị xong việc chạy trốn, kết quả Tiêu Trạch chỉ dùng hai mắt nhìn cậu, sau đó cũng không thực hiện những hành động nào tạo thành thương tổn cho thân thể đối phương. Tâm lý cậu càng trở nên lo sợ hơn, chỉ có bịa đại ra hai câu mà lại rước thêm ngại ngùng cho bản thân, sau không nhận được lấy tay chà chà mặt bàn: “Anh ơi, anh tính gần xong chưa?”

Tiêu Trạch đã bắt đầu chỉnh lý bảng biểu: “Nhanh lẩn đi ngủ đi, đừng ở đây làm phiền tôi.”

Lâm Dư cúi đầu nằm úp sấp trên bàn mà yên lặng, tựa hồ quyết tâm phải ở lại cùng anh cho được. Trước mấy phút còn đỡ nổi, sau đó mí mắt không ngừng đánh nhau, dường như cậu buồn ngủ lắm rồi.

Lúc đang dần chìm vào mộng đẹp, đột nhiên âm thanh tắt máy của máy vi tính đánh thức cậu.

Tiêu Trạch nhéo mi tâm một cái, dường như vẫn chưa dừng lại mà đứng dậy rời đi. Lâm Dư vui vẻ quá chừng, định cùng anh lên lầu nghỉ ngơi, kết quả lúc dòm thấy Tiêu Trạch cầm chìa khóa xe, mới phát giác thì ra anh không có định ở lại.

Cậu có chút không nỡ: “Trẻ thế này mà anh còn đi sao?”

Tiêu Trạch liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Sáng mai có hội thảo, lát nữa nhớ khóa cửa kỹ.”

Lâm Dư tiến Tiêu Trạch ra cửa lớn, nhìn theo tới khi đối phương rẽ đi lấy xe mới khóa cửa kỹ càng trở về. Lúc đi tới cầu thang chưa nghe tiếng xe Jeep khởi động, thế nhưng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện mơ hồ của Tiêu Trạch. Cậu để tai sát vào cửa sổ, cách cửa kính và cửa cuốn nghe rõ hơn một tí.

“Lập tức trở về nhà, đừng có ngồi ở đây.”

“Anh là ông chủ sao?”

“Bớt nói nhảm đi, mau về nhà.”

“Tôi trốn nhà đi đó, không muốn về.”

Tiêu Trạch ra khỏi cửa định lái xe, kết quả nhìn thấy học sinh cấp ba mười mấy tuổi ngồi trên cái đệm ở cửa ăn hamburger, cô nướng gì đó ơi, đã trẻ thế này cũng không sợ nguy hiểm gì hay sao.

Anh tiến lên nói hai ba câu, đối phương còn kiên trì cứng đầu đáp lại.

Nhưng mà anh đã cố vờ vết mấy lời hay ý đẹp trong kho rồi, cho nên một khi đã nói hết không nghe, sau đừng có trách anh hung ác độc địa.

Cô gái kia dùng áo khoác đồng phục lót xuống ngồi, cho nên cũng không rõ đây là học sinh trường nào. Thực ra những đứa trẻ tới thời kỳ trưởng thành đều phát dục đến lung ta lung tung, còn cô gái này mặt mũi vừa đẹp vừa tinh xảo, nhưng mà thái độ không thể nào đáng yêu cho nổi.

Ví như lúc này cứ ngồi im bất động, tỏa ra một sức mạnh lợn chết không sợ nước sôi, chỉ là ánh mắt có hơi né tránh, cất lực che giấu sự khẩn trương khi đối mặt với Tiêu Trạch.

Lâm Dư nghe tiếng bay tới, sau đó nhìn thấy cô gái xinh đẹp cùng tuổi, tay chân cũng luống cuống hẳn ra. Cậu không biết cô gái này có phải lưu lạc khắp phương trời giống mình không, liền nhỏ giọng hỏi Tiêu Trạch: “Anh ơi, cậu ấy có phải trẻ mồ côi không?”

Tiêu Trạch ngẩng sang cậu: “Cậu xem phim truyền hình nhiều lắm hay sao?”

Bên chân cô gái là cặp sách và bộ túi nhựa đựng bài thi, loại túi nhựa lúc bọn anh ra ngoài khảo sát có dùng qua để đựng tư liệu, hơn 80 đồng (~300.00 Đ) một cái. Trẻ mồ côi cái đêch gì dùng đồ dùng mắc như vậy chứ.

Lâm Dư tiến lên, khách khí nói: “Em gái à, đã trẻ thế này, em mau về nhà đi.”

Cô nướng kia cắn hamburger: “Em gái?”

Sau đó vui vẻ nhìn Lâm Dư: “Anh trai gì ơi, hình như hai chúng ta không chênh lệch nhiều nhỉ? Hơn nữa đây là trên đường, chỗ tôi chiếm là địa bàn công cộng, tôi cũng có hất sơn lên cửa nhà mấy người đâu, mấy người quản được tôi sao?”

“Tôi... không quản được.” Lâm Dư chưa từng gặp qua cô gái nào đánh đá(*) như vậy, thế nhưng cậu vẫn quyết tâm không chịu thua.

(*) gốc là : chỉ lúc nói chuyện ngữ khí như có lửa, đánh đá người khiến ta cứng họng.

Tỉ mỉ quan sát đối phương trong một lát, sau đó cậu tỏ vẻ đồng cảm mà nói: “Hai bên Phụ Cốt, Nhật Giác có chút tầm tối, hai đầu mắt Quang Điện và Tinh Xá lại lu mờ ảm đạm. Trong nhà có chuyện gì sao? Ba mẹ cậu cãi nhau hả?”

(*) Phụ Cốt ()

Nhật Giác () (chỗ khoanh tròn đỏ) |

Quang Điện () Tinh Xá ()

Cô gái kia giơ hamburger trừng cậu, căn bản nghe không hiểu đồng phía trước nói cái gì, mắg: “Bớt nói nhảm đi! Ba mẹ tôi cãi nhau, thì ba mẹ cậu cũng ly hôn rồi!

Làm sao mà then quá thành giận rồi, Lâm Dư chỉ đành động viên nói: “Ly hôn nói làm gì, ba mẹ tôi qua đời hết rồi.”

Cô gái có chút sững sờ, tròng Lâm Dư không biết nên nói tiếp câu gì, hồi lâu sau mới phun ra một câu: “OK, ba mẹ cậu rất lợi hại.”

Lâm Dư quay sang nhìn thấy Tiêu Trạch đang gọi điện thoại, liền quay đầu lại tiếp tục khuyên nhủ: “Thật ra ba mẹ cậu chỉ có cãi nhau mà thôi, cậu làm gì phải bỏ nhà ra đi chứ? Ân oán đời trước đâu có liên quan gì đến cậu đâu.”

Cậu như Đường Tăng vì bảo vệ người ta mà nói đầu đầu, còn chưa có nói xong thì cổ tay đã bị nắm lấy, sau đó được Tiêu Trạch xách lên. Tiêu Trạch liếc mắt nhìn cô gái, rồi nói với Lâm Dư: “Mau về ngủ, không cần để ý đến cô ta.”

Lâm Dư có chút do dự: “Anh định để người ta ngồi ở đây sao?”

Tiêu Trạch nhìn qua hướng cục thành phố: “Tôi gọi 110 rồi, chừng năm phút đồng hồ sẽ có người đến, tới đồn là an toàn nhất.”

Cô gái kia nghe vậy lập tức đứng lên: “Có nhất thiết vậy không?! Chỉ ngồi ăn khuya cũng không được hay sao? Anh còn quản người hơn cảnh sát nữa!” Cô xách lấy cặp chuẩn bị lách người đi, chưa kịp đi bước nào đã nhìn thấy dân cảnh tới.

Hiện tại Tiêu Trạch vô cùng buồn ngủ, không nhịn được nói: “Chính là cô ấy, mau liên hệ gia đình nhà trường đón cô ấy về đi, làm phiền các anh rồi.”

Giăng co gần hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng xe Jeep cũng nặng nề rời đi trong bóng đêm. Một mình Lâm Dư đi về ngủ, có thể vì quá mệt mỏi, vừa dính vào gối liền nhìn thấy Chu Công.

(*) đi ngủ, nằm mơ.

Suốt hai, ba ngày này, một mình Lâm Dư vai gầy gánh vác hết việc ở tiệm sách Mất Mèo, cũng không phải cậu sợ khổ sợ mệt, chỉ là cảm thấy một người làm không có ý nghĩa gì hết.

Cũng may tới ngày thứ ba, cuối cùng Tiêu Trạch đã trở về.

Ánh mặt trời chiếu soi êm dịu, Tiêu Trạch ôm laptop ngồi trên ghế sa lon dài đánh chữ, trong tay còn cầm mấy cuốn sách. Lâm Dư ở bên cạnh làm ỗ chơi điện thoại di động, dùng sức lớn chọt chọt màn hình, sau đó tức giận nhét điện thoại vào cái đệm dưới ghế.

Tiêu Trạch nhìn chằm chằm máy vi tính: “Nổi điên gì nữa?”

Lâm Dư trả lời: “Em ở trên mạng thấy có người xem, mà người ta xem không có đúng gì hết trơn nên mới nói hai ba câu, kết quả mấy người bị lừa bịp còn mắng ngược lại bảo em ra về nữa.”

Cậu nói xong liền trườn mình qua, bắt đầu khoác lác mang nói bừa: “Anh biết em không tầm thường đúng không? Thật ra em có thể nhìn rõ quá khứ và tương lai của một người, thế nhưng không có phóng đại như trong phim ảnh, đại khái chỉ có thể xem ra quá khứ và tương lai một tháng đổ lại thôi, còn mấy cái chính xác rõ ràng kia thì em chưa có nghiên cứu qua.”

Tiêu Trạch ngược mắt nhìn Lâm Dư: “Ngài còn có thể nhìn thấy ma quỷ, mấy cái này tính làm gì.”

Tâm lý Lâm Dư như bị nhéo một cái, lúc Tiêu Trạch khen người đúng là đáng sợ quá đi mà, cậu tự mắng mình quá đắc ý vênh vao, Tiêu Trạch mà kêu cậu xem thì làm sao bây giờ. Kết quả sự điều gì liền gặp điều đó, Tiêu Trạch nhìn cậu nói: “Tính thử tài vận tháng này của tôi thử xem.”

“Tài vận hử...” Lâm Dư ấp úng, hiện tại chuyện làm ăn cũng tốt rồi mà, cậu còn chuẩn bị mở thêm mục xem phong thủy, sau này có thể giao phí sinh hoạt cho anh, “So với tháng trước thì tăng lên, không được dùng tiền phung phí, nên tăng thu giảm chi, hơn nữa còn có cơ hội kiếm lời.”

Tiêu Trạch khê gật đầu: “Cái này đúng, đang định kiểm thêm chút lời.”

Lâm Dư ở trong bóng tối thở phào nhẹ nhõm, nói có hai câu tiêu hao hết năng lượng trong người, nên bây giờ có chút uể oải. Tiêu Trạch dường như phát hiện, ánh mắt rong chơi nhìn quàng mắt đen thui kia: “Lên lầu ngủ một giấc, đừng làm phiền tôi.”

Anh cảm thấy trứng bọ bọm gần đây quá cực khổ, nên trùm chăn áp thêm chút nữa mới tốt.

“Thế em đi đây.” Lâm Dư khom xuống lấy điện thoại rồi, mới đi hai bước xoay đầu nhìn, bộ dạng không phục chút nào. Bộ Tiêu Trạch không thể quan tâm cậu một cách đơn thuần hay sao, cậu cảm thấy bản thân đâu có đáng ghét lắm.

Cuối cùng tăng một cũng yên tĩnh trở lại, Tiêu Trạch ngồi ngay ngắn tìm đọc các đại cương tư liệu, không nhúc nhích lấy một cái. Khách hàng muốn ăn kem anh cũng lười động, để người ta tự lấy luôn.

Cửa kính đẩy ra liền đóng lại, Tiêu Trạch vẫn cúi đầu, không quan tâm tiếng động nào. Một lúc sau, một đôi giày vải sạch sẽ dừng ngay trước mặt anh.

“Ông chủ, có cuốn mô phỏng Hải Điện(*) không?”

(*)Hải Điện là một quận nội thành nằm ở phía tây bắc của thủ đô Bắc Kinh, Trung Quốc.

Ngữ khí nghe như đang tìm cớ.

Tiêu Trạch ngẩng đầu, vừa nhìn thấy nhận ra là cô gái ngồi ăn hamburger tối hôm qua, bèn trả lời: “Không phải trốn học hay sao, còn tới đây làm bài tập cái gì.”

Cô gái để kiểu tóc ngắn rất gọn gàng, còn ra dáng bé ngoan kẹp tóc mái lên, người thì đang mặc đồng phục đeo cặp sách, trên cổ đeo thẻ học sinh. Trên thẻ đó có viết họ tên: Tào An Kỳ.

Cô gái đi đến bên cạnh ngồi xuống, tiện tay cầm lên cuốn sách đặt kế Tiêu Trạch lật xem, sau đó nói vô cùng tự nhiên: “Làm bài tập nghĩa là thích học, còn trốn học là vì tôi không muốn đến trường.”

Trường học không hẳn là nơi chỉ để học tập, ở đó còn có bạn bè thầy cô, cái tật xấu này, tám phần mười là xảy ra xích mích mâu thuẫn với người ta rồi.

Tiêu Trạch không phản ứng, anh cũng không rảnh rỗi tới mức tốn thời gian để hiểu rõ mấy cô cậu trung học này. Tào An Kỳ vén tay áo lên chơi điện thoại di động, còn cố ý mở âm lượng to quấy rối người khác, lúc sau lại lớn tiếng nói: “Nhờ phúc của ngài, tối hôm qua bị dẫn tới đồn, mẹ tôi đón tôi xong, còn bị mắng cho một trận.”

Tiêu Trạch đánh máy: “Nếu cô muốn trải nghiệm nữa, vậy để tôi gọi 110 tiếp.”

Tào An Kỳ phờ phạc mà trừng mắt, lúc duỗi thẳng chân đụng vào thứ gì đó mềm mềm, vừa cúi đầu nhìn liền thấy một con mèo béo ú. Cô gái lập tức quên luôn thị phi ân oán, lấy đồ ăn vặt trong cặp sách ra bắt đầu chơi đùa với mèo.

“Ông chủ, mèo này của anh nuôi hả?” Cô bé Đào Uyên Minh lên chụp ảnh, sau đó nhìn quanh một vòng, “Ông chủ, em trai anh đâu? Cậu ta đi học rồi hả? Cậu ấy học trường nào?”

Tiêu Trạch đánh chữ, mặt vẫn không chút cảm xúc: “Cậu ấy là sinh viên.”

“Thật hả? Trọng điểm hay phổ thông(*)?” Tào An Kỳ ngồi lại ghé sa lon, “Tôi học khoa học tự nhiên, cậu ta học trường nào? Học ngành gì?”

(*) Nguyên văn là (Nhất bản nhị bản) chính là cách phân chia trường đại họ. Nói cho dễ hiểu, nhất bản là chỉ trường học trọng điểm, chuyên nghiệp còn nhị bản là các trường đại học phổ thông.

Tiêu Trạch nói: “Đo lường tính toán.”

Anh không thường nói dối, mỗi khi nói dối cũng tỉnh như uống nước ăn cơm mà không hề cảm thấy gì. Tào An Kỳ dĩ nhiên nghe không hiểu, nhưng vẫn còn muốn tiếp tục truy hỏi. Tiêu Trạch lưu văn bản lại, sau đó khép laptop rồi cầm theo mấy cuốn sách tư liệu kế bên đứng dậy.

Dáng vẻ không muốn phản ứng của anh quá mức rõ ràng, Tào An Kỳ biết mình tự chuốc nhục, ngồi một lát liền đi.

Lâm Dư đánh một giấc đến trời tối, buồn ngủ bao nhiêu cũng bay hết, thế nhưng cái bụng lại đói đến cồn cào. Cậu xệp bụng xuống lầu trông cửa tiệm, nghĩ ngợi hơn nửa ngày cho nên có dám than đói bụng đâu, phiền đến mức nuốt nước miếng.

“Cái đức hạnh gì đây, cậu biểu hiện rõ quá nhỉ.” Tiêu Trạch bước ra khỏi quầy bar, sau đó không dừng mà trực tiếp đi về phía cầu thang, lúc đi vén tay áo lên, “Tôi đi cơm chiên trứng, muốn ăn mấy chén?”

Lâm Dư đếm số: “Hai chén! Ăn xong còn được ăn điểm tâm ngọt nào không anh?!”

Tiêu Trạch đã đi lên, âm thanh đáp xuống: “Tự đi đào kem ăn đi.”

Cuối hè vẫn oi bức vô cùng, thùng kem mỗi ngày đều thấy đầy, Lâm Dư đào sạch sẽ những loại kem còn sót lại, sau đó trộn vào nhau thành kem vị thập cẩm. Làm xong xuôi bưng ra cửa ngòi, vừa ăn vừa thưởng thức cảnh ngựa xe đông như nước bon bon trên đường.

“Thầy Lâm lão sư, thì ra thầy trốn ở đây.”

Lâm Dư ngẩng đầu liền cười: “Bà Từ, bà đi chợ mua đồ ăn ạ? Buổi tối có làm món gì ngon không bà?”

“Mấy ngày nay thầy không ra bày sạp, tôi làm cái gì cũng ăn không ngon.” Cụ bà cầm theo túi chứa đồ ăn “Gần đây mí mắt của tôi cứ nháy riết, nháy phải là có tai, nên mấy ngày đây cẩn thận dữ lắm. Muốn tìm thầy tính một chút, nhưng mà không thấy thầy ra.”

Lâm Dư cảm động quá chừng, có gì ầm ập bằng chuyện được khách hàng nhớ đến đâu chứ. Cậu lập tức cam kết: “Sáng mai ở chỗ cũ ngoài công viên, chúng ta không gặp không về.”

Bà Từ nghe thế liền trở nên vui vẻ: “Vậy giờ tôi lấy số luôn, ngày mai xếp số một nha.”

Sáng hôm sau, sương mù buổi sớm vẫn chưa tan, lúc Lâm Dư ra cửa mang theo kính râm. Cậu tản bộ đến phía ngoài công viên bên ngoài, sau đó bày sạp sát bồn hoa như cũ.

Mấy ngày không gặp, những cụ già nhớ mặt cậu không ít, vì thế nhanh chóng vây quanh đến gió cũng không lọt vào. Tối hôm qua Lâm Dư ăn cơm chiên vô cùng no, nhưng lúc này ra cửa chỉ uống một hớp, không nghĩ tới những cụ ông cụ bà ở đây sẽ xót cho cậu đồ ăn, sữa đậu nành bánh nướng táo lớn, không thiếu thứ gì cả.

Lần lượt xem cho từng người, cứ đoán mệnh xong là cậu sẽ trò chuyện đôi ba câu, đến người cuối cùng giọng cũng sắp khàn, sương mù sáng sớm cũng dần tản đi. Hiện tại Lâm Dư cũng đã nói xong câu cuối, lúc nhận tiền còn biểu tặng một câu “Đi thông thả”.

Cậu nhanh chóng hớp một cái hết nửa cái bình thủy, sau đó híp mắt nhìn ông mặt trời chói chang trên cao.

Đảo mắt tới bóng cây, cậu mới nhớ ra mình đang đeo kính râm. Hồi trước đeo là để giả mù, còn bây giờ muốn bản thân ngẫu một tí.

“Như thế nào mới coi là ngẫu đây ta?” Cậu cân nhắc tỉ mỉ, mồm hơi há hốc mồm, nhìn qua đúng là có chút ngớ ngẩn.

Còn chưa kịp nghĩ ra cái gì, đột nhiên có một người ngồi xuống ghế nhỏ.

Lâm Dư không kịp đổi biểu cảm, nhưng mà cái há hốc mồm lúc này là do giật mình. Bởi vì cái người trước mặt này... Hình như có chút không bình thường.

Người kia mặc đồng phục học sinh đeo cấp sinh, có vẻ như là một trường cấp ba phổ thông, thế nhưng còn đội thêm cái nón che nắng vành rộng, mang kính râm đeo khẩu trang nữa.

Lâm Dư hoảng sợ, không lẽ là minh tinh sao ta?

Không đúng, người đó mặc đồng phục học sinh mà, chẳng lẽ là ngôi sao nhí?

“Xin chào, ở đây xem bói sao?” Nam sinh bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí có vẻ sợ hãi.

Lâm Dư gật gật đầu, định bảo đối phương đưa tay cho cậu nhìn, kết quả liếc nhìn lại thấy đối phương đeo găng tay.

Cậu càng mù mờ hơn, không biết người đó mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng hay bị dị ứng đây nữa?

“Tôi không có gì để coi, tôi cũng không biết nên đi đâu.” chàng trai đã có chút thả lỏng, thế nhưng lúc nói chuyện vẫn có chút do dự “Mạo muội hỏi một câu, cậu không nhìn thấy có phải là cảm thấy sống không còn gì vui có phải hay không?”

Lâm Dư run lên vài giây, thì ra đối phương tưởng cậu là người mù.

Cậu vừa định trả lời, đối phương lại giành trước một bước: “Thực ra tôi cũng có chỗ khuyết thiếu, thế nhưng tôi không chấp nhận được, cho nên không muốn gặp ai cả.”

Nếu che kín mặt như thế, rõ ràng khuyết điểm kia nằm ở trên mặt rồi? Lâm Dư thông qua kính râm thận trọng tỉ mỉ, cuối cùng phát hiện chàng trai lộ ra chút da dẻ có chút vấn đề. Dậy thì mọc mụn nghiêm trọng hay là cái gì, cậu cũng không rõ cho lắm.

Cậu chỉ biết an ủi đối phương: “Người điếc cũng khuyết thiếu, thế nhưng sẽ không vì thế mà đau khổ, ngược lại còn có thể tận hưởng thế giới yên tĩnh của riêng họ. Tuy không nhìn thấy là một chuyện khá là xui xẻo, thế nhưng có thể cảm nhận được những thứ mà người nhìn thấy không chú ý đến. Cậu...”

Chàng trai ngắt lời: “Tôi cảm thấy quá gò bó, nếu như có thể chọn, tôi vẫn muốn được làm người bình thường.”

Thanh âm của chàng trai không vững lắm: “Đã lâu rồi tôi chưa đi dạo trên đường, cũng chưa dám ngẩng đầu nhìn ai. Ngày hôm nay đến trường, tôi không có dũng cảm đi vào, đã nhanh quên mất cái cảm giác được làm người bình thường.”

Cậu ta bắt đầu ghen ngào: “Tôi muốn được tự do như lúc trước, có thể quang minh chính đại đi trên đường.”

Lâm Dư có chút hoang mang, cậu đưa khăn giấy cho đối phương, sau đó còn quan sát bốn phía thăm dò. Người tập thể dục đã về hết rồi, đang trong giờ làm việc, cho nên trên đường lúc này vô cùng quanh quẽ.

Nếu đối phương trốn học đi ngang qua, có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại. Hơn nữa đối phương coi cậu là người mù mới nói hết tâm sự, không bằng cậu cũng sắm vai làm người tốt đến cùng.

Lâm Dư nhắm mắt lại: “Tôi không nhìn thấy, cũng không nhận ra cậu, cậu có gì muốn nói cứ nói, muốn làm cứ việc làm. Không cần lo lắng.”

Chàng trai hỏi để xác định lần nữa: “... Thật sự có thể sao?”

Lâm Dư dùng sự im lặng để trả lời.

Chàng trai ngồi yên một lúc lâu, cuối cùng cũng tháo bỏ hết tất cả phòng bị. Mà phòng bị này của cậu ta không phải là với Lâm Dư, mà là với trái tim của chính mình. Chàng trai giơ tay tháo kính râm xuống, lộ ra hai mắt, sau đó chậm rãi cởi luôn khẩu trang, sau đó cúi đầu thật thấp, căng thẳng tới mức cả người đều run lấy bầy.

Dương như qua mấy mùa xuân thu, cậu ta mới nắm chặt hai tay bỏ cái mũ của mình xuống.

Nhịp tim của Lâm Dư trong nháy mắt đập loạn lên, cắn chặt hàm răng cảm thấy khó chịu vô cùng. Cậu theo phản xạ có điều kiện mà mở mắt ra, lúc nhìn thấy khuôn mặt ẩn dưới cái mũ thì sợ tới mức suýt nữa đã la lên.

Trên gương mặt đó chồng chéo đầy sẹo, da thịt biến dạng, hai mắt đang khóc kia không hoàn toàn mở ra hết được.

Trái tim Lâm Dư chịu kinh hoàng không ngừng cuối cùng cũng yên tĩnh lại, dường như cảm nhận được trận lửa lớn rừng rực người này từng trải qua.

21. Quyển 2 - Chương 19

Ẩn sau một chàng trai nhút nhát kia lại là một sự can đảm vô hình cực kỳ to lớn, khi cậu ta đối diện với Lâm Dư, cho rằng Lâm Dư là người mù, vì thế mới dám tháo bỏ kính mắt cùng khẩu trang, sau đó không hề che giấu gì mà ngẩng đầu lên.

Nhưng đôi vai cậu ta vẫn đang run rẩy, trong lòng quanh quẩn một nỗi bất an không thể nào mất đi.

Cậu động đậy cái môi, thử dò hỏi: "Cậu có gì muốn nói với tôi không?"

Chàng trai thử nói rõ: "Ban nãy tôi đến đeo kính râm và khẩu trang, là do tình cờ nhặt được thôi." Cậu ta liền bổ sung thêm câu sau, nói rõ ý không rõ ràng kia, xem như là cổ vũ cho bản thân, "Hiện tại tôi lộ mặt rồi, giống như những người khác."

Lúc chàng trai nói câu sau thanh âm dần trở nên nhỏ đi, chắc là cậu ta cũng thấy được mình đang lừa dối người. Bộ dáng kia làm cho Lâm Dư đau lòng vô cùng, cậu cảm thấy chàng trai này chắc đang cố gắng kìm nén lại, hiện tại có lẽ cần một ai đó chọc mắt cậu ta vụn ra vụn, làm cho chàng trai này phát tiết ra ngoài mới được.

Cậu cố ý nói: "Dung mạo của cậu chắc chắn rất đẹp trai, có tinh thần lắm nhỉ."

Thân thể run rẩy của chàng trai bỗng chốc cứng đờ, rốt cục cũng bị mấy lời Lâm Dư nói làm cho không kìm được. Cậu ta bụm mặt cúi đầu, sau đó cực kỳ gắng sức mà kiềm chế không phát ra tiếng khóc nức nở.

Tay Lâm Dư chạm được đến vai chàng trai, nhẹ nhàng xoa, đồng thời còn nói: "Tôi đoán mệnh, chủ yếu là khách hàng nghe tôi nói, nhưng mà nghe khách hàng nói cũng không sao."

Chàng trai buông tay ra, có chút chần chờ mà nhìn cậu.

"Không thể nói hết được thì cứ khóc đi, nếu như khóc xong vẫn còn khó chịu, vậy tôi có thể khiến cho cậu nói hết lòng mình ra." Lâm Dư đã thích ứng được với khuôn mặt khủng bố của đối phương, "Hơn nữa, tôi cũng đang tò mò cậu gặp phải chuyện gì."

"Cảm ơn." Chàng trai đáp lại một câu, nhưng có vẻ chưa xác định được, "Thực sự có thể nói cho cậu nghe sao?"

Lâm Dư gật đầu, cười nói: "Thế nhưng phải thu tiền nha, năm đồng." (~20.000VNĐ)

Cuối cùng chàng trai cũng thả tay xuống, từ đâu đó móc mười đồng ra, Cậu ta kín kẽ đưa tiền cho Lâm Dư, hệt như mua lấy một bảo bối cứu mạng, ra vẻ khẩn cầu hỏi: "Ngày mai cậu còn tới không?"

Lâm Dư suy nghĩ một chút, nếu như sáng sớm ra, gặp phải các cụ nói chuyện sẽ lộ mất, cho nên gật đầu: “Có chứ, ngày mai đúng vào giờ này, địa điểm này luôn.”

Chàng trai dùng mu bàn tay đang mang găng tay lau nước mắt, rồi nói một câu “Cảm ơn cậu.”

Lâm Dư không nhịn được hỏi: “Ngày mai cậu tới khóc, hay là tới nói hết với tôi?”

Chàng trai có chút bất ngờ, bởi vì bản thân chưa tính xa như vậy. Cậu ta vội mếu khẩu trang cùng kính râm lại, cứ như tiếp tục bao bọc mình bên trong áo giáp, sau khi đứng dậy vẫn chưa có lập tức rời đi, chần chừ nói: “Tôi... Tôi cũng không biết.”

Lâm Dư cười cười: “Không sao, tùy cậu. Dù gì cậu đã đưa tiền rồi, muốn làm cái gì thì làm, đừng nghĩ nhiều.”

Chàng trai rời đi, để lại Lâm Dư làm ồ ở đó nửa tiếng mới chịu dọn dẹp. Cậu bước đi không nhanh cũng không chậm, sau nghĩ xem liệu ngày mai cậu con trai kia liệu có lấy hết can đảm tâm sự với cậu không? Hay chỉ lộ ra cảm giác được trải nghiệm làm người bình thường? Cậu đi một chút liền ngừng, cảm giác không thể nào xóa đi được hình ảnh gương mặt ban nãy trong tâm trí.

Trước đây cậu đã từng gặp qua người mắc bệnh nan y, gặp qua người tự ti vì tướng mạo, nhưng nói đến thăm, đúng là không có ai thăm bằng chàng trai kia. Cậu đi tới cửa tiệm, nhìn thấy Lão Bạch đang nằm trên đệm tắm nắng, lại nghĩ tới đám mèo hoang cậu từng gặp lúc trước.

Có con mèo ăn ngon uống mát, còn có đồ chơi. Có con thì đi hết bốn phía, mùa đông chỉ có thể co rúc ở dưới gầm xe.

Mèo cũng giống như người, hay là nên nói người cũng giống như mèo vậy. Hoặc nên nói rằng, vạn vật trên thế gian này đều giống nhau.

Cuối cùng hình ảnh gương mặt cậu ta cũng tản đi, Lâm Dư đẩy cửa vào tiệm.

“Mẹ kiếp, biết vậy tản bộ thêm một vòng rồi.” Lâm Dư đi vào liền cảm thấy cực kỳ hối hận, bởi vì cậu nhìn thấy cô gái mình gặp hôm trước, chính là Tào An Kỳ.

Tào An Kỳ đã ngồi ở trên ghế salong mà Lâm Dư thích nhất thì thôi đi, còn dám ôm lấy Đào Uyên Minh thân thiết với cậu nhất nữa chứ, cô ngẩng đầu lên nhìn cậu, không thềm khách khí mà nói: “Cho tôi ly kem, hương vani ấy.”

Lâm Dư kim lòng không được mà quay đầu lại dòm Tiêu Trạch. Tiêu Trạch lúc này đang tính tiền cho khách hàng, cho nên không chú ý đến động tĩnh ở bên đây. Cậu có thể làm gì khác hơn là từ thầy Lâm xem bói chuyển thành nhân viên phục vụ hiệu sách Mắt Mèo, múc ly kem vani cầm tới, còn ra vẻ chuyên nghiệp mà nói: “Ngài cứ từ từ dùng.”

Tào An Kỳ nhìn cậu vui mừng: “Hôm nay cậu không có lớp hả?”

Lâm Dư không hiểu mô tê gì, lớp gì cơ? SAu đó cậu nghĩ tới mấy ông cụ bà cụ cũng gọi mình là thầy Lâm, cứ coi như việc xem bói là đi học đi, trả lời: “Xong rồi.”

Tào An Kỳ nghĩ thầm đại học có vẻ thoải mái ghê, lại hỏi: “Buổi chiều có đi nữa không?”

Lâm Dư trả lời: “Buổi chiều không đi, học mỗi buổi sáng thôi à.”

Tào An Kỳ hâm mộ nói: “Chuyên ngành của cậu học ít ghê.”

Lâm Dư cứ cảm giác quái quái chỗ nào ấy, thế nhưng lại không nói ra được. Cậu đánh giá Tào An Kỳ, cô gái này là một thiếu nữ xinh đẹp đến mười, vừa nhìn lại nhớ đến chàng trai chịu thương tổn ban nãy.

“A? Đồng phục học sinh này của cậu...” Lúc này Lâm Dư mới nhìn ra, đồng phục Tào An Kỳ đang mặc giống hệt cậu nam sinh kia, “Cậu cũng học trường thực nghiệm phổ thông sao(*) ?”

() nói để hiểu là trường chuyên bên mình.*

Tào An Kỳ ăn kem: “Đúng rồi, có gì không?”

Lâm Dư nghĩ thầm, sao học sinh trường này thích trốn học dữ vậy nè. Cậu quét mắt nhìn đồng bài tập trên bàn, hỏi: “Không đi học, lại chạy đến chỗ này ngồi học, cậu có mưu đồ gì?”

“Chỗ này mèo đẹp, lại có ông chủ đẹp trai.” Tào An Kỳ cây ngay không sợ chết đứng, thả mèo xuống cầm bút lên lại, mà đôi mắt vẫn trừng Lâm Dư, “Bây giờ còn có thể cùng cậu nói chuyện nữa.”

Lâm Dư cũng trừng lại, trừng đến đỏ mặt luôn.

Cậu đa số tiếp xúc với những người lớn tuổi, ít khi đối mặt với mấy cô gái như thế này, cậu chỉ là một chàng trai, giờ mắng người cũng không tiện cho lắm.

“Cậu học đi, tôi lên lầu.” Lâm Dư gãi gãi hai má, đứng dậy chuẩn bị trở về gác nhỏ. Tào An Kỳ ở phía sau hỏi: “Buổi tối ngày hôm ấy cậu nói ba mẹ tôi cãi nhau, có phải chỉ thuận miệng nói bừa không?”

Nếu như thừa nhận là tính ra, chắc chắn đối phương sẽ hỏi từ đông sang tây, Lâm Dư xoay người lại, kiên định nói: “Ừm, nói bừa thôi.”

Buổi chiều trời chuyển đen, các khách hàng lo sẽ ướn mưa cho nên ra về sớm, Tiêu Trạch cũng trực tiếp

đóng cửa. Đến khi nhá nhem chập tối bắt đầu âm u, gió lạnh thổi từng trận, Lâm Dư ngồi ở trên tầng gác, mở cửa sổ thổi thổi chơi với mấy cơn gió nhỏ.

Thế nhưng cậu lại có chút bận tâm, nếu như ngày mai trời mưa, chàng trai kia sẽ đi tìm cậu sao? Hơn nữa hôm nay cũng là trốn học đi ra, lỡ như ngày mai chàng trai lấy hết can đảm đi học thì sao?

“Cậu ấy chịu đi học, vậy liền nói rõ khắc phục được sợ hãi trong lòng rồi, phải vui mừng cho cậu ấy.” Lâm Dư dựa vào tường phân tích, nguyện vọng của cậu cũng là muốn loại bỏ đi nỗi sợ kia, nếu như đối phương có thể tự làm xong, cho cậu leo cây cũng không có sao hết.

Suy nghĩ rõ ràng, cục đá đè nặng trong lòng tạm thời nhẹ đi. Lâm Dư lấy balo đến, sau đó lật balo xuống lấy hết mọi thứ từ trong đến ngoài ra, chuẩn bị đếm xem lương gạo đây của mình bao nhiêu. Đếm xong xuôi liền lấy dây thun dưới gối buộc chặt mở tiền lại, sau đó nhét cọc tiền buộc thun đó vào lại bên dưới.

Mới vừa nhét xong, Tiêu Trạch đã gõ cửa đi vào: “Trúng bịp bợm, đi xuống dưới.”

“Làm gì vậy anh?” Lâm Dư đập dép lê cùng Tiêu Trạch xuống lầu, trực tiếp theo tới buồng tắm lầu hai. Cửa mở ra, cậu liền nhìn thấy sáu con mèo tơ tã.

“Anh ơi, giờ mình tắm cho mèo hả?” Cậu vốn đã biết rõ còn hỏi, còn làm ra vẻ kinh ngạc, Lâm Dư dán vào cửa không dám động đây, bình thường đã hay bị cào rồi, vào giờ phút này cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Trong bồn tắm đã xả chút nước, Tiêu Trạch lần lượt ném từng con vào, đứa nào dám nhảy vọt ra ngoài bị đập một cái bay trở lại. Lâm Dư giờ mới thấy yên tâm chút chút, xem điệu bộ này của anh, sáu mươi con anh cũng tắm nổi huống chi chút ít con này.

Cậu đi tới bên cạnh Tiêu Trạch bên cạnh ngồi xuống, nhìn Đào Uyên Minh mà mắt choáng váng không ngừng: “Thì ra là mày là mập lông!”(*)

(*) : *mập giả tạo, bên mình hay gọi là đồ mập lông, mập nhờ lông chứ không nhờ thịt.*

Đào Uyên Minh dán thân vào vách tường bồn tắm híp mắt, điệu bộ hết như mấy thằng cha say xỉn ngã gục.

Hai người cùng nhau tắm rửa cho mèo, bay nhảy đến mức nửa người trên đều ướt nhẹp. Một tay Tiêu Trạch cầm vòi sen, tay kia đè Tiểu Hắc xuống, chà rửa xong liền đẩy qua tới con khác, mọi chuyện lúc này đều đầu vào đấy.

Nhiệm vụ của Lâm Dư lau khô cho đứa nào tắm xong, Tiểu Hắc biết cậu dễ ức hiếp, há mồm muốn cắn cậu. Cậu theo bản năng dựa vào nhảy đến chỗ Tiêu Trạch, xoắn xuýt nép vào trong không quên che lấy gương mặt.

Tiểu Hắc kêu meo một tiếng, bị Tiêu Trạch đẩy ra chỗ khác.

Sáu con mèo tắm sạch sẽ thơm tho, trong khi vòi sen vẫn còn chảy nước, Tiêu Trạch xoay mặt qua: “Hay là tiện tay tắm cho cậu luôn nhỉ?”

Áo ba lỗ cùng áo thun của Lâm Dư đã bị ướt đẫm, cậu biết Tiêu Trạch đùa mình, nhưng vẫn không có chút hăng hái nào để cãi lại cả. Sau khi Tiêu Trạch đi vào phòng tắm riêng trong phòng ngủ, cậu mới cởi quần áo bắt đầu tắm rửa.

Buổi tối quả thật sấm chớp thiên lôi ầm ầm kéo tới, không lâu sau trời liền đổ cơn mưa. Lâm Dư lưu luyến đóng cửa sổ lầu gác lại, sau đó nằm thẳng trên giường bắt đầu tuôn ra mấy suy nghĩ kỳ quái.

Nghĩ tới chàng trai hũy dung, lại nghĩ đến cô gái xinh đẹp.

Nghĩ đến con Đào Uyên Minh mập lông, cùng Tiểu Hắc hay bắt nạt cậu nữa.

Không có gió thổi vào, lầu gác nhanh chóng trở nên oi bức, cậu đập chăn ra, lăn qua lộn lại mà ở trên giường như cái bánh nướng áp chảo. Cuối cùng cậu lại nghĩ đến Tiêu Trạch, Tiêu Trạch còn dám chăm sóc tận sáu con mèo, lỡ mà đặt anh vào cổ đại chắc chắn cũng là một người lên núi đánh hổ.

Lâm Dư ngộp ở trên gối cười ngây ngô, rốt cục dần ngủ thiếp đi.

Mưa suốt một đêm, lúc lớn lúc nhỏ, mãi đến tận trời sáng không chịu dứt. Lâm Dư đã hẹn người ta gặp mặt, dù cho mưa cũng không thể để thả bò câu cho người ta(*), hơn chín giờ rồi giường chuẩn bị, còn tiếp tục đóng giả thành người mù.

() hẹn rồi không đi, giống với cụm “cho người khác leo cây”*

Cậu mang theo kính râm và cây dù che mưa, sau đó tính toán kỹ càng, trước khi đi không quên cầm theo cây gậy dẫn đường.

Hôm nay Tiêu Trạch không đi chạy bộ, cho nên hiện tại vừa mới rời giường, vừa đi ra khỏi phòng ngủ đúng lúc nhìn thấy bóng lưng Lâm Dư xuống lầu. Lúc đầu anh cứ tưởng mình nhìn lầm, nhìn kỹ lại, đúng là thao tác giả làm người mù.

Không phải đã cam kết sẽ không lừa người khác nữa hay sao, thế chuyện gì đang xảy ra?

Tiêu Trạch không vội vã cũng chẳng hoảng hốt bình thần rửa mặt thay quần áo, sau mười phút che dù ra cửa. Lúc đó anh đã cho tên trướng bịp bợm này một cơ hội sửa đổi làm lại cuộc đời, nếu như lần này trướng bịp bợm lật lọng, lại giả bộ mù lừa người, anh tuyệt đối sẽ không khoan dung lần thứ hai.

Tản bộ đến bên ngoài công viên, từ phía xa anh đã nhìn thấy Lâm Dư ngồi ở trước vườn hoa, tuy rằng cái ô to kia che kín người, nhưng vẫn có thể nhìn thấy cây gậy dẫn dắt đường đang chống trên mặt đất.

Tiêu Trạch đứng ở dưới tán cây, trong tiếng mưa rơi ồn ào mà đốt một điếu thuốc. Hiện tại anh vô cùng buồn bực, cái khí trời và thời gian này thì có ai mà đi trên đường, càng không có ai dừng lại để đoán mệnh. Tên trứng bọm kia ngồi ngốc ở đó làm gì, giả bộ mù chuẩn bị lừa gạt ai đó hay sao?

Lâm Dư đã đợi hơn một phút, cậu hơi nâng ô lên ngó sang lề đường.

Chỉ với động tác này, Tiêu Trạch liền nhìn ra trứng bọm đang chờ người.

Một chiếc xe taxi dừng lại ở lề đường, một chàng trai mặc đồng phục học sinh bước xuống từ trên xe. Chàng trai che dù bước nhanh đến chỗ Lâm Dư, sau đó ngồi xuống ghế nhỏ trước mặt cậu. Khoảng cách hai người rất gần, thậm chí vành ô che mưa còn chồng lên nhau.

Tiêu Trạch phủi khói bụi còn sót lại, đệt, đúng thật là có người đến đoán mệnh.

“Trời mưa không tiện đón xe, để cho cậu chờ lâu rồi.” Chàng trai vẫn che kín mít như trước, chỉ có trên cổ nhiều hơn một tấm thẻ, “Ngày hôm nay đi tới cửa trường còn mang theo thẻ học sinh, tôi đã tưởng bản thân có can đảm đi vào, kết quả vẫn là thất bại.”

Lâm Dư nhìn thấy thẻ có viết tên, liền thử thăm dò hỏi: “Tôi tên Lâm Dư, cậu muốn tôi gọi cậu là gì?”

Trong nháy mắt, chàng trai kia có chút do dự, sau thành thực mà trả lời: “Tôi tên Diệp Hải Luân.”

Tên giống trong thẻ, điều này chứng tỏ đối phương hoàn toàn tin tưởng cậu. Lòng bàn tay cầm gậy dẫn đường của Lâm Dư có chút nóng, cậu lại hỏi: “Hôm nay cậu cũng đeo khẩu trang với kính râm sao?”

Diệp Hải Luân nói: “Ừ, có đeo.”

“Cho nên phiền não của cậu là liên quan đến dung mạo phải không?” Lâm Dư tận lực thả nhẹ âm thanh, chỉ lo sẽ kích thích đến đối phương.

Diệp Hải Luân không có trả lời ngay, chậm rãi giơ tay tháo bỏ khẩu trang cùng kính râm xuống, tuy đã có ô và mũ che chắn, thế nhưng cậu ta vẫn cảm thấy không mấy an toàn, đáp: “Lúc trước nhà ăn ở trường học phát nổ, xảy ra hỏa hoạn vô cùng lớn, tôi...”

Lâm Dư mới nhớ ra đã từng nghe tin tức này lúc ở nhà kia của Tiêu Trạch, cơ mà lúc đó cậu không chú ý cho lắm, thì ra nguyên nhân thành ra như thế kia là nằm ở trường học. Cậu nhìn thấy Diệp Hải Luân do dự, liền bắt đầu dẫn dắt vấn đề: “Khi đó cậu ăn cơm ở nhà ăn hả?”

Diệp Hải Luân trả lời: “Tôi ăn xong rồi, lúc đó đang chơi bóng cùng bạn ở ngoài sân.”

Lâm Dư nghi ngờ nói: “Có phải là cậu không trốn thoát kịp hay không?”

Diệp Hải Luân lắc đầu: “Tôi nghe thấy có chuyện cho nên mới xông vào, lúc đó rất loạn, các thầy giáo không ai chú ý tới tôi cả.”

“Luc đi vào cậu không sợ gì hả?” Lâm Dư dừng một chút, “Đám cháy nguy hiểm như thế, nếu như là tôi, chắc tôi sẽ trốn ra một nơi xa.”

Diệp Hải Luân ngừng lúc lâu mới nói tiếp: “Sợ chứ, nhưng tôi vẫn muốn cứu người hơn.”

Đôi mắt ở phía sau thấu kính của Lâm Dư nhắm lại, đột nhiên cậu thấy có cái gì đó không được thoải mái. “Cậu rất dũng cảm.” Cậu chậm chậm mà nói, sau đó cảm thấy rất ư là khổ sở.

Can đảm lớn đến mức có thể vọt vào đám cháy cứu người, giờ thành ra bộ dạng nào, ngay cả can đảm gặp người cũng không có.

Sau một hồi yên lặng dài đằng dặc, Diệp Hải Luân mới che lấy nửa mặt mà hít sâu, đau khổ thẳng thắn: “Mặt của tôi đã bị huỷ.”

Mưa lúc lớn lúc thì nhỏ cũng không chịu ngớt, Tiêu Trạch từ dưới tàng cây đi tới vườn hoa khác, cách vò hoa dành dành chờ Lâm Dư kết thúc công việc.

Lúc chuông điện thoại di vang lên, Diệp Hải Luân nhìn chằm chằm màn hình nói: “Ba tôi gọi tới, chắc ông ấy biết tôi không chịu tới trường, giờ muốn tìm tôi.”

Lâm Dư nói: “Vậy hôm nay nói tới đây thôi, gần đây trời không đẹp mấy, nhưng tôi đến đây mỗi ngày. Nếu cậu muốn nói chuyện tâm sự thì cứ tới tìm tôi, vẫn là tâm giờ này.”

Diệp Hải Luân còn chưa kịp nói ra khỏi miệng câu “Cảm ơn”, phía sau truyền đến một tiếng nói trầm thấp quen thuộc: “Kinh doanh ven đường trong mưa cực khổ, hay là về lại cửa tiệm đi.”

Lâm Dư quay đầu lại, sợ đến mức ném luôn cây dù: “Anh?!”

Tiêu Trạch đút một tay vào túi quần: “Đêm qua còn rất tốt mà, sao hôm nay lại mù rồi?”

“Anh ơi! Không phải như vậy đâu! Anh nghe em giải thích đi mà!” Lâm Dư nhảy qua vườn hoa, cánh tay lay lay Tiêu Trạch, “Em không phải cố ý lừa anh đâu, thật sự đó! Anh, anh chờ em sắp xếp câu từ lại cái đã!”

Tiêu Trạch nhìn cậu: “Còn sắp xếp, hay là cho cậu thời gian một phần “Trần tình biểu” luôn.”(*)

Trần Tình Biểu: là tấu chương do Lý Mật viết dâng lên Tấn Vũ Đế trong thời kỳ Tam Quốc Lương Tấn, nói rõ bản thân không muốn nhậm chức để chăm sóc tổ mẫu. Trong tác phẩm viết lên tuổi thơ bất hạnh của mình, nói rõ tình cảm đặc biệt khi ông và tổ mẫu sống lẫn nhau, thuật lại đại ân tổ mẫu đã dưỡng dục bản thân, cùng với những thứ nên làm để đáp công ơn đó, cảm tạ triều đình trọng dụng, lại nói lên khổ tâm không thể tòng mệnh, câu từ khẩn thiết, biểu lộ chân tình, ngôn ngữ ngắn gọn, uyển chuyển trôi chảy.

Cái này hết như tội phạm đang hoạt động bị bắt vậy đó, Lâm Dư vội muốn chết, mới la lên một nửa thấy sợ hãi vì Diệp Hải Luân vẫn còn ở đây. Cậu quay đầu lại nhìn về phía Diệp Hải Luân, cảm giác bản thân rơi vào trạng thái bó tay toàn tập.

Cậu liền xông tới: “Lúc mới bắt đầu tôi không cố ý lừa cậu, vì cậu cho tôi là người mù, tôi lại sợ cậu không tha lỗi được nên giả mù luôn ... Tôi chỉ muốn cậu có thể không lo lắng gì mà nói hết ra...”

Lâm Dư như quả cầu bị xì hơi: “Xin lỗi, nói cho cùng thì tôi đã lừa cậu, tôi sai rồi.”

Diệp Hải Luân khiếp sợ khủng hoảng cuối cùng cũng hoàn hồn, nhưng lại bị mấy lời giải thích hoảng loạn và tràn ngập sự áy náy của Lâm Dư làm cho cảm động. Nếu như cậu thật sự không muốn giúp mình, mà đơn giản chỉ là chế giễu, hà cớ gì trưa to thế này lại chạy ra đây cùng mình nói chuyện chứ.

Nhưng mà dù gì cái bí mật của bản thân vô tri giác bị dò xét, cậu ta vẫn cảm thấy có chút khó chịu, chàng trai kia đeo che khẩu trang lại, âm thanh thấp đến mức nghe xong vẫn khó cảm thấy là thật: “Tôi đi trước, có cơ hội... Hẹn gặp lại.”

Diệp Hải Luân đón xe đi, lúc này ở chỗ đỗ chỉ còn sót lại Tiêu Trạch và Lâm Dư. Lâm Dư ngồi xổm xuống trưng trị thứ đồ vật của mình, rõ ràng cậu là vì lòng tốt, sao bây giờ bại lộ cứ như làm chuyện xấu xa vậy nè.

“Anh ơi, em không cố ý lừa anh mà.” Cậu oan ức quá trời, “Trời thì mưa to, đợi những hai mươi phút, xong nói chuyện hơn nửa giờ, cuối cùng em chỉ lấy có năm đồng, em có mưu đồ gì đâu cơ chứ.”

Cậu quăng gây dẫn đường và kính râm vào balo sau đó chui vào đi chung ô với Tiêu Trạch, kéo mép áo anh còn vừa đi vừa giải thích. Cậu kể từ lúc Từ Diệp Hải Luân xuất hiện hiểu lầm cậu bị mù, tới lần gặp hôm nay, với cả lần gian truân kia của Diệp Hải Luân, toàn bộ đều kể tắt tắt tận tột cho Tiêu Trạch nghe.

Có khi còn hay hơn cả Nghe Bình(*) chủ trì chương trình nữa.

(*) từng là người dẫn chương trình số một của Đài Trung ương.

Nói xong còn dùng sức kéo một cái: “Anh ơi, anh còn trách em giả mù không?”

Quả thật mọi chuyện đều có nguyên nhân, Tiêu Trạch là người hiểu đạo lý, cho nên sẽ không phủ định toàn bộ. Nhưng anh cũng đã tự nhủ sẽ không khoan dung lần thứ hai, để không mất mặt phải nói sang chuyện khác: “Tên kia tự động chạy vào đám cháy cứu người? Sau đó bị hủy dung, hiện tại ý chí sa sút, không muốn gặp bạn bè?”

Lực chú ý của Lâm Dư bị dời đi, gật đầu một cái nói: “Tình huống của cậu ta có thể làm phẫu thuật mà? Cơ mà có phải tốn rất nhiều tiền không anh?”

“Nếu như nghiêm trọng, sau khi chữa xong còn tốn thêm một khoản chi phí lớn nữa.” Tiêu Trạch nói, “Cái này trường học nên chịu trách nhiệm, dù sao nhà ăn phát nổ cũng là nguồn gốc gây ra tai nạn.”

Cả hai vừa nói chuyện vừa chạy về cửa tiệm, cơn mưa cũng dần tạnh đi. Vừa đóng dù lại, Tiêu Trạch và Lâm Dư liền nhìn thấy Tào An Kỳ ngồi xổm ở dưới mái hiên cửa tiệm.

Tào An kỳ một tay cầm điện thoại, một tay cầm hamburger, cái đức hạnh hết như lần đầu gặp đêm kia. Ông quần học sinh bị kéo tới mất cá chân, đôi giày vải dính chút nước mưa, dây thề học sinh quần xiêu xiêu vẹo vẹo ở cặp sách, không đáng tin y như chủ nhân của nó vậy.

Lâm Dư u sầu nói: “Bộ cậu ấy nghỉ học luôn hay sao?”

Tào An Kỳ nghe tiếng ngẩng đầu, có vẻ đã chờ đến mất kiên nhẫn: “Hơn giờ Ngọ làm gì mà không chịu mở cửa? Tôi chờ lâu lắm rồi đó.”

Cô xông tới len lén đưa điện thoại di động cho Lâm Dư, sau đó vênh mặt hất hàm sai khiến: “Giúp tôi nhắn tin cái, tay đang bận cầm đồ ăn không nhắn được.”

Lâm Dư cầm điện thoại di động lên, phần soạn tin nhắn đã đánh trước hai chữ “Nơi này”.

Tào An Kỳ trình bày: “Nơi này đúng là một gia đình không được đàng hoàng.”

Lâm Dư bấm xong hỏi: “Còn nữa không?”

“Không phải Tào Quốc Vĩ kiếm một hai đồng tiền dơ bẩn sao, có gì đặc biệt, cả ngày về nhà chỉ biết cầm đầu chơi game.”

“Ừm, xong. Ai là Tào Quốc Vĩ vậy?”

“Ba tôi. Tiếp tục, người cũng không bình thường, cái gì cũng quản, ngay cả con ăn chuối tiêu hay ăn táo phải quản cho được, không thấy mệt hay sao? Đừng cho là con không biết cái gì, thật ra cái gì con cũng biết, cái nhà này chắc chắn có vấn đề.”

Tào An Kỳ nhai hamburger: “Xong rồi, gửi đi.”

Lâm Dư click gửi đi: “Sao giống cãi nhau vậy, định gửi cho ai?”

“Mẹ tôi. Bà ấy phiền lắm, mẹ cậu có phiền không?” Tào An Kỳ cũng không muốn đáp án, vốn chỉ thuận miệng hỏi tìm kiếm sự tán đồng mà thôi. Gửi đi thành công, đúng lúc Tiêu Trạch mở cửa ra, Lâm Dư chuẩn bị trả điện thoại di động.

Lúc này màn hình điện thoại sáng lên, là một dãy số lạ, cậu đưa nó cho cô gái: “Có người gọi cho cậu.”

Tào An Kỳ nhấn lấy ấn nút trả lời: “Alo? Ai vậy?”

Lâm Dư đi đến cửa, cố ý đụng vào lưng Tiêu Trạch, chờ Tiêu Trạch quay đầu lại, cậu sẽ ngược đầu giả ngu. Hôm nay tuy chuyện giả người mù bị vạch trần, thế nhưng cậu cũng được tha thứ, điều này nói rõ Tiêu Trạch khách quan, chứ không hề suy xét một cách phiến diện đối với cậu.

Không phiền diện chỉ kém chút xiu với sự yêu thích phải không ta? Không chừng là anh có chút thích cậu nữa kìa.

Cho nên cậu mới bắt đầu bày trò để xem Tiêu Trạch có đánh mình không.

Không biết sao Tiêu Trạch còn chưa kịp có động tác gì, đã nghe thấy được tiếng mắng của Tào An Kỳ: “Diệp Hải Luân, mẹ nó cậu đừng tiếp tục quấy rầy tôi nữa?! Tôi đã có bạn trai rồi, chớ có phiền tôi!”

Lâm Dư nín thở, là Diệp Hải Luân mà cậu biết đó à...

Lúc này bạn nhỏ mập lông Đào Uyên Minh nhảy đến cửa, đoán chừng là nghe thấy được mùi hamburger trong tay Tào An Kỳ. Tào An Kỳ đối diện với chú mèo, cắn răng nghiêng lợi nói: “Lừa cậu làm gì, cậu ấy tên là Đào Uyên Minh, cậu ở đó mà tuyệt vọng đi!”

Lâm Dư thở ra, khiếp sợ nhìn đối phương.

Mèo cũng có người yêu rồi, có làm hay không đây.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-duong-thoi-lui>